

KAZATELSKÝ CYKLUS

PODLE EKUMENICKÉHO LEKCIONÁŘE (ŘADA A)

PRAHA 2004

CYKLUS „A“

„*Ekumenický lekcionář*“ je vlastně soubor nedělních a svátečních čtení z Písma svatého, jehož užívá nyní po II. vatikánském koncilu Římskokatolická církev. Nedělní biblická čtení tvoří tříletý cyklus (roky „A“, „B“ a „C“), zatímco sváteční čtení jsou co rok táž, nanejvýš s uvedením alternativ. Během té „dlouhé cesty přes Ameriku“, kterou k nám lekcionář doputoval, vloudily se do něho některé chyby v zadání textů. Kromě toho v Církvi československé husitské není dobře možné převzít tuto předlohu nekriticky a doslova. Jednak ráz naší liturgie si žádá stručné první čtení z Písma (Vstup), jednak u nás naše reformační linie velí uctivěji zacházet s Bibli (nelze vytrhávat verše ze souvislosti a uměle pak z nich sestavovat perikopu podle svého; perikopa, zejména v Epištole a Evangeliu, má být celek věrně citovaný z Písma), dále pak biblická čtení mají být volena pokud možno tak, aby tématicky k sobě patřila a aby nedělní zvěstování bylo myšlenkově jasné. Proto: rádi a vděčně přijmeme od jiných dobré podněty, ale zacházejme s nimi tvůrčím způsobem tak, aby nám byly ku prospěchu.

Snažíme se tedy o následující:

Doplnit všechno, co chybí, opravit zřejmé chyby a přizpůsobit zadání potřebám naší církve. Výhledově by měla být pak provedena konečná redakce celého tříletého cyklu a ten vydán souborně jako jedna z kazatelských pomůcek trvalejší hodnoty, k níž se lze čas od času vracet.

Mgr. Václav Křesina

Vydal naukový odbor Ústřední rady Církve československé husitské
Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Podle „Ekumenického lekcionáře“
připravili Mgr. Václav Křesina a Josef Špak

Pro interní potřebu Církve československé husitské

1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Procitněte z duchovní dřímoty!

Nežije plným a vpravdě lidským životem ten, kdo je zahleděn pouze k přítomnému okamžiku a činí si jej co nejpříjemnějším bez starosti o cokoli dalšího. Člověku, na rozdíl od jiných Božích tvorů, je dána schopnost myslet do budoucna. Pohled víry směrem k Božímu soudu nám odhaluje smysl a cíl života. Burcuje nás z duchovní dřímoty a učí žít „řádně jako za denního světla“ – v bdělosti a připravenosti na setkání s Pánem.

Vstup: Iz 2,1-5

Tužby:

2. Aby světlem své pravdy srdce naše prozářil a dával se nám stále plněji poznávat ...
3. Za dar pokory k upřímnému pokání a za probuzení k bdělosti, v níž bychom jeho příchod očekávali...

Epištola: Ř 13,11-14

Evangelium: Mt 24,36-44

K obětování: Ž 119,166-167

K požehnání: 2P 3,8-9

Modlitba:

Svatý Bože, který upřímné modlitby vyslýcháš! Kéž se tvůj Duch dotkne našich srdcí, abychom byli kdykoli připraveni uvítat tvého Syna jako Dárce spásy i jako Krále a Soudce, který žádá naši poslušnost. Měj nás k tomu, abychom dokázali pozorně a přece rozhodně odklízet z jeho cesty všechno, co se tobě nelíbí a co probouzí tvůj hněv. Svým požehnáním rač provázet každého, kdo touží a usiluje plnit tvou vůli po všechny pozemské dny, které jsi mu vyměřil.

Vhodné písně: 203, 206, 207, 295

2. NEDĚLE ADVENTNÍ

Žijte tak, aby bylo zřejmé, že činíte pokání

Prorocký hlas Jana Křtitele vybízí k tak upřímnému pokání, aby přineslo viditelné ovoce, proměnu celého života k lepšímu. O spáse člověka nerozhoduje pouhá příslušnost k lidu, který se pokládá za lid Bohem vyvolený a spoléhá jenom na tuto okolnost. Hospodin si může – tehdy i nyní – najít jiné „Abrahamovy syny“ místo zpronevěřilých. Před Božím soudem obstojí jen ti, kdo se osvědčí jako dobré zrna; neužitečné plevy budou zničeny. Jan však dobře ví, že jeho úkolem je pouze napomínat a varovat. Soudcem i Zachráncem ustanovil Bůh svého nejmilejšího Syna Ježíše Krista.

Vstup: Iz 11,1-10

Tužby:

2. Aby v Ježíši Kristu vyšel vstříc našemu adventnímu pokání se svou odpouštějící láskou a nedal nám pocítit svůj spravedlivý hněv...
3. Abychom všichni hříchem obtížení a jeho břemenem zkormoučení, v Kristu Ježíši se svého Vysvoboditele dočkali...

Epištola: Ř 15,4-13

Evangelium: Mt 3,1-12

K obětování: 1Te 5,8-9

K požehnání: Mal 3,19-20 (Kraličtí 4,1-2)

Modlitba:

Nebeský Otče! Prosíme tě, probud' a utvrď v našich srdcích jistotu víry, že to, co jsi ve svém Synu Ježíši Kristu učinil pro nás a pro celý svět, je nám ku prospěchu a jediné správné. Kéž se umíme, podobně jako Jan Křtitel, zmenšit, abychom Kristu dopřáli v našich srdcích vyrůst a cele je naplnit i ovládnout! Ať je a zůstane tvůj Syn naším Pánem a my jeho lidem.

Vhodné písně: 203, 32, 33, 34

3. NEDĚLE ADVENTNÍ

Jan Křtitel – příklad trpělivosti v utrpení

Jan Křtitel v Herodově žaláři, a po něm i mnohé další generace hledajících a zápasících o víru, si kladou naléhavou otázku, zda Ježíš je skutečně Spasitelem. Vždyť jeho příchodem na svět nebyla rázem napravena celá lidská společnost, ba právě naopak: svévolníci se nadále bouří proti Hospodinu a jeho poslům. Živá víra však patříuje i v tomto porušeném světě neklamnou stopu Kristovy přítomnosti a účinky jeho mocných činů. Největším z nich je právě zvěstování Evangelia. Kde je věrně hlášáno a církev podle něj žije, tam se Bůh v Kristu ujímá vlády jako Pán lidských srdcích a jeho láskyplná pomoc ubohým je zřetelná bez nejmenší pochybnosti.

Vstup: Iz 31,1-10

Tužby:

2. Abychom s důvěrou na Boží zaslíbení spoléhali a jen u svého Pána v nejistotě pozemských dnů pevnou oporu hledali...
3. Aby celý svět poznal v Ježíši Kristu jedinou možnost záchrany a poslušně se podrobil jeho vládě...

Epištola: Jk 5,7-10

Evangelium: Mt 11,2-11

K obětování: Ž 146,5-8

K požehnání: L 4,16-21

Modlitba:

Nebeský Otče, kéž tvůj svatý Duch nám dá pochopit a celým srdcem přijmout skutečnost, že tvůj nejmilejší Syn přišel jako Zachránce a Dárce věčného života pro všechny, kdo v něho uvěřili. Prosíme, aby se nás jeho Evangelium dotklo tak mocně, že mu již nebudeme uhýbat, ale dáme se jím zasáhnout a proměnit. Učiň tak se všemi, kdo dnes na kterémkoli místě slyší tvé slovo. Kéž se všechny končiny země podrobí Kristově vládě a najdou u něho pomoc!

Vhodné písně: 203, 205

4. NEDĚLE ADVENTNÍ

Tělem z rodu Davidova – Duchem Boží Syn

Zpochybnění Josefova otcovství má zvěstný význam: zdůraznit, že vztah mezi člověkem a Stvořitelem (Boží synovství) musí mít přednost před vztahy a svazky čisté lidskými, ať už pokrevními či uzákoněnými. Hospodinův otcovský nárok vůči nám stojí nad jakýmkoli nárokem lidským. Ani rodiče ani představitelé státní moci (také „otcové“) nesmějí se považovat za absolutní autoritu vůči druhému člověku. Ježíš Kristus rozpoznal tuto svrchovanost Božího otcovství, poslušně se mu podřídil a sám ztělesnil dokonalé synovství vzhledem k Otci (Mt 23,9; J 10,30; Fp 2,6-7). Proto i jeho věrní následovníci se musí někdy vzepřít lidskému příkazu poslušnosti kvůli poslušnosti vůči nebeskému Otci. Bratry a sestrami jsou ti, kdo činí vůli Boží (Mt 3,35).

Vstup: Iz 7,10-16

Tužby:

2. Za Kristovu církev! Aby nespolehala na věci nepevné a pomíjivé, nýbrž aby hleděla s nadějí ke svému Pánu a jen o jeho moc se opírala...
3. Aby naše upřímné adventní pokání korunoval plnou radostí ze Spasitelovy přítomnosti...

Epištola: Ř 1,1-7

Evangelium: Mt 1,18-25

K obětování: Ž 25,4-5

K požehnání: L 1,35-38

Modlitba:

Nebeský Otče, děkujeme ti za to, že jsi poslal na svět svého Syna Ježíše Krista, aby nás na vlastním životním příkladu učil tebe dokonale poslouchat. Kéž přijímáme z tvých rukou každý den života s pravou vděčností jako novou příležitost odpovídat ti láskou na tvou lásku. Prosíme tě o sílu a statečnost osvědčovat se znovu a znovu jako věrní učedníci Pána Ježíše Krista.

Vhodné písně: 203, 208, 209

NÁMĚTY KE ČTYŘEM ADVENTNÍM POBOŽNOSTEM NEBO K CYKLU ADVENTNÍCH BIBLICKÝCH HODIN:

1. 1Te 5,1-11 – Den Páně

Soluňská obec byla živým společenstvím. Kladli si řadu otázek. Mezi nimi byl i dotaz na poslední věci člověka. Kvalitou víry se určitě lišili. Byly mezi nimi i „černé ovce“. Přesto je text, který máme před sebou, plný uznání: „Vy všichni jste synové světla...“ My, křesťanská obec, která slaví advent roku 2004, se nemůžeme rovnat oněm soluňským křesťanům, máme-li být upřímní. V našich srdcích je místy „temno“ a ne „světlo“. Proto si chceme položit tři základní otázky a pokusíme se na ně odpovědět.

Přečteme si nyní verše 1. – 4.

Nespojujeme představu „dne Páně“ s obrazy starých malířů, které líčí hrůzy posledního soudu? Není to jen prázdná dogmatická formulka, kterou snadno přejdeme? Co si myslíme, když o „dni Páně“ zpíváme písně? Soustředíme se na melodii, aniž bychom vnímali text? Advent není v prvé řadě orientován na ohlžení se po něčem, co bylo, třeba na betlémské jesličky, nýbrž na vyhlížení něčeho budoucího. A zde je „den Páně“ označen jako něco budoucího.

Pavel znal velmi dobře Starou smlouvu. Pro něho byl „den Páně“ mnohvrstevným pojmem. Spojoval jej především s očekáváním druhého příchodu Ježíše. Ježíš nebude opakovat tříleté putování Palestinou. Přijde oddělovat, rozhodovat, soudit. Ani Pavel, jako nejposlednější z apoštolů, nezná den ani hodinu této budoucí události. Sám bude překvapený.

Vážní křesťané si vždycky kladli otázku, zda by se nedal termín příchodu vytušit. Zůstalo u dohadů a nejistých spekulací. Ty víc mátlly než pomáhaly. Víru církve spíš dusily než podporovaly. Proto bychom neměli ztrácet ani minutu přemýšlením o termínu Ježíšova příchodu. Nemá to smysl. Spíš bychom měli myslet na to, že v ten den bude nemilosrdně odhaleno naše konání i nečinnost. Skončí hra na schovávanou. Máme vydat počet, ovšem před Ježíšem Kristem, milosrdným Soudcem. „Nespěme tedy jako ostatní...“ To je snad největší nebezpečí a pokušení pro naše dnešní náboženské obce, že všechno necháváme běžet jakoby samospádem. Život v nich klope rutinově. Není v nich ani stopa po napjatém očekávání „dne Páně“. Takové napětí nemá nic společného se strachem. Jde o plodné napětí, v němž se neustále ujišťujeme, že máme svůj život využít v lásce a zájmu o blízkého i vzdáleného člověka. A „bdělost“ už nám ukáže pole působnosti

k takové lásce a náklonnosti. Tímto způsobem jdeme alespoň trochu „dni Páně“ naproti.

Přečteme si 5. verš.

Pavel opravdu nešetří uznáním pro své soluňské souvěrce. Dává jim jedničku. Světlo, temnota, děti světla, děti temnoty, noci, to byly tenkrát běžné a všem srozumitelné obrazy. Světla strana byla Boží stranou, noc a temnota stranou Satánovou. Soluňané se zřejmě rozhodli pro světlo. Vzpomínka na temné stránky jejich dřívějšího modlářství byla ještě živá.

Kdyby byl Pavel partnerem našeho dnešního rozjímání, asi by nám jedničku nedal. Ruku na srdce: rozhodli jsme se, kde chceme být? Rozhodli jsme se naprosto radikálně pro světlou stránku?

Možná, že zásadně ano. Ale „starý Adam“ v nás asi není rád, když se nám Pán Bůh v Ježíši Kristu dostává tak těsně na kůži. Radí nám, abychom se mu neodevzdávali tak naprosto. Ať si ponecháme náležitý kus svobody rozhodování. Jen se neukvapit! Zůstat poněkud neutrální! To je špatná rada. Sobectví roste. Člověk se shlíží sám v sobě. Blízcí i vzdálení přicházejí zkrátka. A už je tu pokušení, že sklouzneme na „noční stranu“.

Jasně řečeno: my křesťané ovládáme umění vypadat navenek velice korektně. Zdáni často klame. S korektností ve všedních záležitostech mnohdy nedojdeme daleko. V „hlubinách“ podvědomí se rodí city, které neprosívají ani nám samotným, natož našim bližním a vzdáleným. Pak ovšem prohráváme svou šanci. Proto platí být bdělý, sebekritický a znovu a znovu veslovat na světlou stranu.

Přečteme si verše 9. a 11.

V poznámce je zmíněn doslovný smysl řeckého textu: „budujte jeden druhého“. V pozadí je představa stavby domu, která je přenesena na „budování obce“. Kameny, cihly se spojují ve stavbě domu. Stejně se mají spojovat členové obce v Boží dům. Při stavbě není žádný kámen izolovaný, sám pro sebe. Jen jejich vzájemnou soudržností se dům zpevňuje. Nesmí tedy jít o jakési sólové křesťanství. To by byl konec církve Ježíše Krista. I zde se vynořují pokušení. „Náboženství je soukromou záležitostí“, znělo známé heslo v době komunismu. Dodnes straší v představách mnohých našich současníků. Dokážeme spolu mluvit o všem možném a jsme při tom někdy náramně výřeční. Ale o otázkách víry se nám nechce hovořit. Najednou jsme taktně zdrženliví. Nikomu nechceme nic vnucovat. Naše příliš velké sbory a modlitebny takové myšlení jen podporují. Každý si sedá pěkně odděleně od ostatních. Jen se nikoho nedotýkat!

V naší společnosti se učíme znovu brát vážně pospolitost. Zdůrazňujeme soused-

skou pomoc v dobrých i zlých časech. Ale nejde jen o to. Naše křesťanství nás v prvé řadě odkazuje k našim sestrám a bratrům. Jen když se budeme navzájem povzbuzovat a budeme-li jeden druhému oporou, církev ožije. Mnohé hloubání v záležitostech víry nikam nevedlo jen proto, poněvadž jsme neměli odvahu požádat jiné křesťany o radu.

Adventní doba je dobou přípravy. Přemýšlejme ještě trochu o tom, co Pavel vzkázal Soluňanům. Možná, že v těch slovech uslyšíme i apoštolský vzkaz pro nás.

2. Zj 3,1-6 - Probud' se a posilni to, co ještě zůstává!

Je i pro nás advent dobou očekávání, časem naděje a radosti?

V adventu je řeč o příchodu Ježíše Krista. Ježíš se ohlašuje a chce přijít ke každému z nás. Otázka je, zda jej očekáváme, zda v něj doufáme a zda se na něj těšíme. Naše očekávání jsou všelijaká. Naše naděje protichůdné, především ve vztahu k naší církvi, k naší náboženské obci. Někteří doufají v oživení našich obcí. Jiní touží po okamžiku, kdy budou konečně překonány zastaralé struktury naší církve. Jiní už nemají vůbec žádnou naději a chystají se rezignovat. Mnozí jsou sice formálně zapsaní v seznamech naší církve, ale ve skutečnosti už od ní nic neočekávají. Možná, že přemýšlejí podobně: „Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtvý“. Je to tvrdá výčitka do řad církve.

Je-li o někom řečeno, že je mrtvý, i když je ještě plný duchovních i tělesných sil, jsme v prvním okamžiku šokovaní. Naše představy o smrti a o životě se většinou orientují na vnější danosti. Živý člověk je aktivní, něco dělá, má úspěch. Mrtvý je ten, jehož ruce nečinně spočívají. Bible toto pojetí koriguje. Vyznává Boha jako Stvořitele života, on sám je Život, jak vyznáváme i my. Život tedy není záležitostí lidské libovůle, nýbrž je spíš darem věčného, nesmrtelného Boha. To však znamená, že život a smrt nejsou pouze přírodní jevy. Život není zachovávan jen tím, že přijímáme potravu a že o sebe všemožným způsobem pečujeme. Spíš chce být vděčně přijímán od toho, kdo jej stvořil a dosud jej uchovává. Tím je současně řečeno, že smrt není samozřejmostí, že nemusí nutně následovat po životě, nýbrž že smrt v hlubším slova smyslu je následkem toho, že jsme se z vlastního rozhodnutí vzdálili od Boha. Je důsledkem naší neposlušnosti. Bible tomu říká hřích.

V biblickém slova smyslu tedy život znamená, že lidé jsou pohotová oslavovat a chválit Boha a že obojí vyjadřují celou svou bytostí. Kde lidé chválí a oslavují Boha, tam není místo pro chválu a oslavu člověka a věcí. Kde lidé oslavují Boha

jako svého Stvořitele a Vykupitele, tam je život, jak ho Bůh chce. „Mrtví“ jsou pak lidé, kteří nechtějí ,anebo nejsou schopní, Boha chválit. Tělesná smrt každého člověka znamená tedy i konec možnosti Boha chválit. Možnost konce bychom měli mít neustále v patrnosti. Důležitější je však, jak je tomu s naší současnou chválou a oslavou Boží.

Jsme skutečně ještě chválící církví? Nebo se výtky našeho textu týká i nás? „Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev.“ Není chvála jen záležitostí našich rtů? Nechybí jí potvrzení naším životem? Není větší díl našich církevních aktivit jen pokusem zakrývat, kamuflovat skutečnou situaci? Náš text nám chce pomoci najít východisko, pokud tomu tak je. Volá: „Probud se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť shledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem; rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čin pokání (doslova: obrať se).“ Zdá se, že právě zde vězí bolavé místo našich bohoslužeb. Opravdová bohoslužba nemůže být přece samoúčelná. Zapojuje nás totiž do společenství všech věřících. Ano, slyšeli jsme dobře: společenství všech věřících.

Bohoslužba bez společenství je stejně nemožná jako obecnství bez bohoslužby. Obojí patří nerozlučně k sobě. To jsme jistě pochopili. Obecnství je výrazem živosti náboženské obce. Obecnství se nedá vynutit, můžeme však o ně prosit. Živé společenství působí na své okolí přitažlivě a současně svědčí o Ježíši Kristu, který nám toto společenství daruje. „Probud se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření!“ Nejsme sice Kristus, ale jsme povoláni jej následovat. Chce být naším Pánem. „Kdekoli shromáždí se dva nebo tři v mém jménu, jsem já vprostřed nich.“ Toto zaslíbení máme. On je tím, kdo nám chce v bližním ukázat bratra nebo sestru, za něž zemřel. Kde jsou dva nebo tři shromáždění v jeho jménu, tam neseď každý sám o samotě v lavici, nýbrž hledáme cestu k sousedovi a máme pro něj připravené přátelské slovo. Jeho starosti jsou i našimi starostmi. Jeho radost je i naší radostí. „Probud se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření!“

Kde lidé zůstávají osamělí, zakrní a stanou se nepřístupnými. Starší lidé velmi často trpí osamělostí. Mají pocit, že jsou odložení a přebyteční. Velmi snadno je odsuneme stranou se škodolibým úsměvem. Právě my bychom měli mít odvahu vyjít jim vstříc. Vyobcovanými a opovrhovanými lidmi dnes nejsou celníci (výběřčí daní) jako v Ježíšově době, nýbrž jsou jimi lidé, kteří jsou odkázáni na podporu svého okolí. „Probud se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření!“

Ten, kdo je unavený, těžko může někomu jinému dodávat odvahu. Jak dokážeme přemoci svou únavu?

Text, který máme před sebou připomíná a napomíná: „Rozpomeň se tedy, jak jsi

mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čin pokání“. Napomíná nás v naději, že se rozpomeneme na lásku, kterou si nás Pán Bůh zamiloval v Kristu. Děti, kterým je odepřena rodičovská láska a které jsou ponechány po celý den samy sobě, na co ty se mohou rozpomínat, možná tak na bezpečné přebývání v rodičovském domě, které jim tolik chybí? Všichni jsme svědky toho, že mnohé chybné (někdy až kriminální) jevy při výchově mládeže mají svůj zdroj v chybějící laskavé rodičovské přičynosti v době jejich dětství. My se však nikdy nemusíme vzdávat Boží lásky. Obklopuje nás a nese nás v každé životní situaci. Otázka zní pouze, zda jsme ochotní této Boží lásce plně důvěřovat. „Rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čin pokání.“

Kde to v církvi budeme myslet s Ježíšem doopravdy, tam také zažijeme, co je opravdový, plný život. Život, který neohrožuje smrt. Život, který trvá věčně. V Ježíšově životním příběhu nám nebeský Otec zjevuje a otevírá cestu k takovému životu. Nejen to. Ježíš Kristus nás bere s sebou na cestu, jejímž cílem je život Pravdy, Dobra a Krásy. Proto jsme my křesťané neustále v pohybu v naději, že jednoho dne dospějeme k cíli. Bůh osobně nás vede na cestu a osobně nás u cíle očekává.

Adventní doba, doba očekávání, čas naděje a radosti. Zvláštním způsobem nám připomíná, že jsme na cestě. Světla, která v těchto dnech rozžháme, nám mají posvítit, abychom našli cestu. Jsou předobrazem toho SVĚTLA, které Bůh v Kristu rozžehl ve světě. Jsou odleskem Ježíše, který o sobě řekl : „Já jsem světlo světa!“

Bože, dopřej nám všem, aby tohoto světla mezi námi přibývalo. Kéž je naše očekávání konkrétním očekáváním, naše naděje živou nadějí a naše radost skutečnou radostí! Společně tě prosíme, aby se z nás opět stala živá obec, jež pochopí společnou bohoslužbu jako místo setkání s tebou, Bože, ve tvém Synu a s bratry a sestrami. Rozpomínáme se tu, jak jsme tvé slovo přijali a slyšeli a jak je zachovávalme a činíme pokání!

3. Iz 40,1-11 – Potěšte, potěšte můj lid!

Prorok, který žil tehdy s mnohými příslušníky svého lidu po desetiletí daleko od Jeruzaléma v babylonském zajetí, uslyšel zvláštní volání. Hlas zvěstoval cosi nepochopitelného. Má nastat převrat nepředstavitelných rozměrů, o jakém se tehdejší lidem ani nezдалo. Vyhnanství má skončit. Návrat je přede dveřmi. Mnohem podivuhodnější než bylo vyjít otců před léty ze zajetí egyptského. Nebesa i země se při tom dají do pohybu!

Slyšíme různé hlasy. Nesčetná volání hláholí světem. Dobré i zlé, ohlašující šťastné i nešťastné události. Ani dnes tomu není jinak než tehdy. Vždycky je to stejné: když k nám dorazí dobrá zpráva v době úzkosti a strachu z nebezpečí, pak se šíří od úst k ústům jako oheň. Jeden druhého se ptáme: „Už jste to slyšel? Víte o tom, co se stalo?“ A člověk má hned jinou náladu, načerpá naději a volněji vydechne. Život se mění.

Jen si vy starší vzpomeňte, jak jste naslouchali, s uchem přitisknutým na přijímač, poselství „Volá Londýn“! Sledovali jsme napjatě, jak se blížil konec války. Bylo tomu podobně jako u Židů za babylonského zajetí? Také to byla dlouho, dlouho jen slova. Nebylo to pro mnohé mámení smyslů a zbytečné snění?

Tehdy v Babylónu tomu bylo jinak! To, co prorok zaslechl, nebylo lidské volání. Hlasy, které slyšel, bylo Boží volání, tajemné, plné nádherných zaslíbení. Má se otevřít brána do nového světa, do světa nádherné svobody. Boží lid se má brzy vrátit do Jeruzaléma a do chrámu. Kromě toho je slyšet o tajemné výstavbě silnice, kterou mají putovat do vzdálené země, do níž až dosud vedla neschůdná cesta nebezpečnými pustinami. „Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláň!“ Tak volá Boží hlas. – Víme, že se tato brána ke svobodě a k návratu ve skutečnosti otevřela Židům jakoby zázrakem mnohem, mnohem později.

Dříve se však měla otevřít jiná brána osvobození. Brána Božího srdce. Po dlouhá desetiletí byla uzavřená Příčinou byla mnohá provinění Božího lidu. S bolestí museli přihlížet fascinující nádhře při uctívání pohanských božstev. Bůh sám, Bůh jejich otců, jim zůstával skrytý- Bylo jim, jako kdyby je už odepsal, jako kdyby byli vypuzeni ze smlouvy s ním, již s ním byli původně svázáni. Bez budoucnosti, bez naděje žili svým bezútěšným otrockým údělem. To všechno nyní skončilo. Čas strávený venku za branou otcovského domu, daleko od Božího srdce, byl minulostí. Dveře se otevřely. Vina byla odpuštěna. Už nebyli odepsaným lidem. Znovu je Bůh přijal jako svůj vyvolený lid. Bůh nechal provolat: „Potěšte, potěšte můj lid!“

Prorok se však vzpírá. Ještě nedokáže pochopit, co slyšel. Zůstal bez dechu. Tak je tomu skutečně, když promluví Bůh. Když jeho hlas dolehne k nám. Když nás překvapí svým slitováním. Musíme uslyšet zprávu o muži, který byl odsouzen k smrti a v poslední minutě mu byla udělena milost. Takovému člověku připadá všechno jako sen, jako kdyby to nemohlo být pravda, co se s ním stalo. Zázrak milosti je příliš obrovský. Příliš je v rozporu s tím, co člověk vidí: na příklad popravčí četu s jejich smrtícími zbraněmi, které třímají v rukou.

To, co tehdy prorok zaslechl, bylo něco naprosto jiného. Div Boží milosti je ne-

srovnatelný s jakoukoliv lidskou činností. Tím hlubší je rozdíl mezi milostivým Božím zaslíbením a mezi zřejmým zuboženým stavem jeho lidu. Proto se prorok bezradně ptá: „Co mám volat?“ Tam, kde je kolem tolik utrpení a hořkost plní naše srdce? Tam, kde lidé mají dost ubožáckého života a kde jeden za druhým umírají! Tam, kde triumfuje bezpráví a kde není na nikoho spolehnout! Tam, kde se nám naši utlačovatelé vysmívají a my, Bože, tvůj lid, nemáme nic jiného než oči pro pláč! To všechno se děje před našima očima navzdory tvým slibům! Co je to za svět, Bože! „Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí.“ Nebudou mnou pohrdat, nebudou se mi posmívat, když začnu ohlašovat tvé milostivé poselství? Tak se ptá a tak nařká prorok.

Určitě jeho otázkám, pochybnostem a námitkám rozumíme. Nevede se nám často podobně nebo stejně? Kolem nás je svět se svými temnými stránkami, s vinami, utrpením a smrtí – a na druhé straně radostné poselství, evangelium Boží o tom, že se nad námi slítoval a že se rozhodl nás milostivě od toho všeho osvobodit. Jak se to dohromady rýmuje? Mnozí kolem nás se ptají stejně. Co jim máme odpovědět? Prorokovi se dostává odpovědi, která platí i nám. Zní: nepopírám nic z toho, co vidíte, kvůli čemu nařkáte, nad čím pláčete a čeho se děsíte. Už je tomu tak: vy, lidé jste bez rozdílu slabí, chatrní a málo odolní tělesně i duševně. V podstatě není na vás vůbec spolehnout. U vás je všechno jen na odvolání, jen přechodné. I to, co je u vás nejhezčí a nejlepší je poznamenáno nedokonalostí. „Věru, lid je pouhá tráva!“ - Ale, tak pokračuje odpovídající hlas, to není poslední slovo. Je zde základ, který vás podpirá. Existuje moc, která vás drží. Tím je slovo vašeho Boha. Jeho zaslíbení a sdílení záchranné a osvobozující milosti. Na to můžete v životě i v hodičně smrti spolehnout. „Slovo Boha našeho je stálé navěky.“ Prorok už ví, na čem je. Ví, co má vyřídit svému ubohému vyděšenému lidu, k němuž sám rovněž patří.

A my to víme také. Můžeme to vědět dokonce ještě lépe než prorok a Izrael. Boží slovo se k nám přiblížilo tak těsně, že přijalo stejné tělo jako máme my. V Ježíši z Nazareta se Boží slovo stalo člověkem a stalo se nám v něm bratrem. Brzy o tom budeme prozpěvovat: „Jenž prorokován jest, ten na svět poslán jest, člověčenství naše ráčil vzít na se, radujme se!“ nebo „Zaslíbeno bylo v Písmech odedávna, že od Boha vzejde lidstvu spása slavná. Věrně jsi, ó Pane, naplnil své slovo v proročích nám dané.“ Celý Nový zákon hláholí tímto voláním. Nemá tato zpráva proběhnout našimi řadami jako oheň? Jak bychom mohli tvář v tvář takovému sdělení, jehož se nám od našeho Boha dostalo, všeset rezignovaně hlavu? Jak bychom mohli ochabnout v důvěře a v naději a v lásce? Jak je to jen možné, že mnozí z nás i nyní, v adventu, tak často nadávají, skuhrají, házejí flintu do žita a ztrácejí odvahy, místo abychom spěchali nakazit své spoluobčany radostí? Vždyť už přišel ten,

kterého čekáme, aby nás osvobodil! Je vprostřed nás! Vždyť můžeme rovněž, a vlastně právě nyní, činit to, co činí prorok ve své Duchem Božím probuzené vizi osvobozených navrátilců do Jeruzaléma, totiž že si půjdeme vzájemně naproti a budeme jeden druhého upozorňovat: „Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády.“ Ovšem zatím k nám přišel jinak, než jsme si to ve svých myšlenkách mohli představit. Nikoliv v lesku slávy, nýbrž ve skromné postavě bezmocného, tak jak to zpíváme v mnoha vánočních písních: „Dle toho Krista poznáte, že toto kníže přesvaté, jež světu bude kralovat, jen v chudých jeslích volí spát. Ó pane, jenž vše v moci máš, jak bezbranný tu spočíváš! Žes lidský úděl na se vzal, tím vpravdě jsi nám ukázal, že moc i sláva všeliká v tvé říši, Kriste, zaniká.“ (219) Stal se naším bratrem, aby se bratrsky přiblížil i k těm nejnepestřejším mezi námi. Anebo, řečeno obrazem na konci našeho textu: „Jak pastýř, (který) pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí...“ Chce nás utvrdit v důvěře ve svou věrnost přítomnou i budoucí, kdy stíny, které nás dnes ještě tísní a lekají, zmizí a záhady, které nedokážeme rozluštit, budou rozluštěny a on přijde v plné slávě.

Ve světle adventního očekávání máme i my uslyšet volání dávného proroka: „Potěšte, potěšte můj lid!“

Naše srdce se zaradují a život náš se změní.

4. Ř 5,12-21 – Dík za nové lidství

I když jsme při prvním přečtení textu hned všemu neporozuměli, jedno nám asi bylo nápadné. Apoštol Pavel klade vedle sebe protiklady: Adam - Kristus. Smrt - život. Hřích - spravedlnost. Zákon - milost. Neposlušnost - poslušnost. Hříšníci - spravedliví. - Jde o proces, který nás vyvádí z jedné oblasti a uvede do oblasti opačné. Jedno je vyřízeno, už to neplatí. Vzniká něco nového. „Je-li někdo v Kristu, je novým stvořením; staré pominulo, hle, vše je učiněno novým“. (Odkud je citováno?)

Bůh Stvořitel povolal člověka za svého partnera. Daroval mu svobodu k lásce a k poslušnosti. Adam zkusil využít darovanou svobodu k neposlušnosti. Svobodně se rozhodl, že nebude dbát Božích přikázání a že Pána Boha nebude milovat. Zkusil, co se stane, když se postaví na Boží místo, když bude chtít být sám Bohem. Uloupil to, co náleží jedině Bohu. Nestáčílo mu být jen člověkem.

A co se stalo? Adam nezískal nic. Naopak ztratil všechno, co mu Bůh daroval. Ztratil svobodu k milování Boha, k poslušnosti, svobodu být Božím partnerem. Ztratil obecenství s Bohem a život pod Božím zřetelem.

Pán Bůh si nedá nic líbit. Adam je vyhnán z ráje. Propadne smrti. Přitom není hrozné to, že musí zemřít tělesně. Adam by zemřel i v ráji. Jen Bůh je věčný. Veškeré stvoření trvá jen dočasně. Zlé, je však to, že Adam propadne té smrti, která nikomu nedovoluje zůstat v Boží blízkosti. Nyní zakouší smrt jako názorné, bolestné znamení, že nechtěl zůstat v Boží blízkosti a teď už tam ani zůstat nemůže.

Teď může někdo z vás říci: ale to se nás přece netýká! Není nespravedlivé, že za to my musíme pykat? Když už platí taková pravidla, pak to není naše vina, nýbrž náš úděl, který nám nadělil někdo jiný. Copak můžeme za to, že musíme být jako Adam - když už takoví být musíme?

Jak to s tím Adamem vlastně je? Kdo je „Adam“? Pro Pavla je to určitě první člověk Ale i Pavlovi znamená tento „Adam“ něco víc. Je představitelem celého lidstva, prototypem člověka. Zastupuje nás všechny. „Adam“ jsi ty, „Adam“ jsem i já. Pavel chce říci, že všichni jsme náchylní dělat to, co Adam udělal jako první. Všichni hrajeme stejnou hru. A jejím koncem je, že jsme všichni podrobeni řetězu stejných následků: zneužití svobody - neposlušnost - porušení daných pravidel - vzdálení od Boha - smrt.

Křesťan bude znovu protestovat. Musíme se tomu řádu-neřádu podřídít? Vždyť to nechceme! Odsuzujeme Adamovo jednání! Ano! – ale mezi chtěním a skutečností je právě velký rozdíl. Pavel to dosvědčuje sám na sobě: „Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci.“ (Ř 7,19) Skutečně je tomu tak, že selháváme a provinujeme se znovu a znovu. Měli bychom se zbavit iluze, že bychom my mohli znovu získat ráj na zemi. V rámci tohoto světa se bezprostředně nevyskytuje neporušený život. Pavel se osobně pokusil v rámci tohoto řádu-neřádu dosáhnout lepší pozice, opět dosáhnout toho, co bylo ztraceno. Pokusil se o to cestou Zákona, horlivým úsilím o naplnění jeho náboženských požadavků. A výsledek? - „K tomu navíc přistoupil Zákon, aby se provinění rozmohlo!“ Zákon mu umožnil uvědomit si to, co mu chybí, co ztratil.

Pravidla silničního provozu jsou dobrá. Chrání nás před smrtelným úrazem. Ale umožňují zviditelnit všechny chyby, které se v silničním provozu vyskytují. Neosvobozují nás od chybného jednání. Každý zákon, ať už náboženský, křesťanský či jakéhokoliv jiného druhu – nechrání, neosvobozuje, nevrací to, co bylo ztraceno. Přivádí nás jen k bodu, kde temno je rozeznáno jako temno. Vlastně nás vede do krizové situace, v níž člověk nemůže nic jiného, než křičet: „Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z toho těla smrti?“ (Ř 7,24)

To je linie, která se zřetelně vine textem, který máme před sebou. Nad tím se však vine jiná, ještě mocnější linie. Pavel zde k nám promlouvá jako člověk, který je z těch starých pravidel zoufalý. Nespokojuje se s nimi. Ve skutečnosti mluví jako

někdo, kdo má ta stará pravidla pod sebou, pod svýma nohama. Mluví z nové pozice, kterou si sám nevybojoval. Byla mu darována. Jedině z tohoto nového postavení může to staré vlastně teprve dokonale poznat jako něco starého. A teprve nyní je schopen, prostě, bez obalu také hovořit, aniž by si musel zoufat.

Co vlastně říká? Říká, že stará hra skončila. Je odpískána. Nehraje se dál. Bůh nás z toho starého řádu-neřádu odvolal. Jsme postaveni před nová pravidla. Staré pomínulo. Už nejsme poddáni hříchu - Zákonu - jeho přestoupení - smrti. Vznikla nová skutečnost. Nyní to znamená: milost - obdarování - spravedlnost - život. Kletba je zlomena, stará pravidla jsou odstraněna.

Nový člověk, totiž ten původní Boží člověk, stojí před námi - v Ježíši Kristu. Bůh si skutečně nedal líbit naši loupež. Znovu si to ztracené opatřil. Nenechá nás ztracené zahynout. Znovu pro sebe získal člověka, který se jemu a sám sobě ztratil. O Ježíši si můžeme myslet, co chceme. Jeho nejvlastnější tajemství se nám otevře, skutečný význam jeho osobnosti však objevíme právě v tom okamžiku, když jej pochopíme jako Adamův protějšek, jako prapůvodní obraz člověka.

Ježíš nás znovu uvádí do hry. U něj už to neznamená „neposlušnost“, nýbrž „poslušnost“. U něj už není úprk od Boha a tedy smrt, nýbrž sjednocení s Bohem a tím život s ním a v něm (Bůh v nás a my v Bohu). Nehledá svůj prospěch a proto už nepřichází o život. Naopak přišel vyhledat to, co se poztrácelo. Žije láskou k Bohu a k lidem. Tím získává všechno nazpět. Ježíš sice jako člověk v tomto světě zůstává podrobený starým pravidlům - proto musí trpět a zemřít. Ale nehraje podle starých pravidel. Neuznává je. Pro něj se staly nemožnými. Umírá sice stejnou smrtí jako my, smrtí člověka Bohem opuštěného. Nekončí však smrtí, nýbrž vzkříšením k životu. Smrt už nad ním nepadá. Ježíš zastavil lavinu, která nás všechny pod sebou pohřbí. Rozkladné dílo lidí může mít jakoukoliv podobu - jeho milost, jeho obdarování je větší a mocnější.

Jsme ve znamení nových pravidel hry: milost - obdarování - spravedlnost - život. Už nejsme v Adamově klatbě, nýbrž v neodolatelné moci Kristovy lásky. Pozorujeme-li však skutečnost kolem sebe, zdá se, že něco není v pořádku. Máme skutečně za sebou stará pravidla hry jako temnou minulost? Nejsou v nás a mezi námi, stejně jako dříve, hrůzostrašnou skutečností? Ano, jako minulost nemáme stará pravidla ve skutečnosti za sebou. Máme je však pod sebou, pod svýma nohama. Minulost je močálovitou půdou, jež nás neustále ohrožuje, ale nyní už jenom ohrožuje. Otázka zní, do jaké míry ještě dovolíme, aby stará pravidla platila. Jak dlouho ještě chceme hrát tu starou, dávno odpískanou hru - nebo zda chceme být „v Kristu“ a řídit se novými pravidly a hrát novou hru s ním.

V našem textu je všechno zaměřeno k naději a k budoucnosti. Budeme vládnout životem; budeme ospravedlněni Kristovou poslušností; zavládne milost k věčnému životu prostřednictvím toho jediného, Ježíše Krista. Nyní to však není jednoduše tak, že nám Bůh v Kristu poskytne nový kapitál do začátku, s nímž bychom mohli znovu začít a znovu jej prohrát. My jej dokážeme znovu prohrát. V Kristu je to už nemožné. Stará hra je odpískána. A ať už tu starou hru nepřestáváme přesto hrát - Boží milost je větší. Naším koncem už není věčná smrt, nýbrž život! Nám zbývá jen děkovat - a žít nový život z vděčnosti! A až budeme za několik dnů slavit Vánoce, pak při nich neoslavujeme všechno možné, nýbrž jen toto jediné: Bůh nám v Ježíši Kristu daroval nového člověka, který nás osvobozuje ode všeho starého a který uzdravuje svět.

24. PROSINEC – ŠTĚDRÝ DEN

– vigilie Hodu Božího vánočního – „půlnoční“

Ekumenický lekcionář má pro svátky, které nepřipadají na neděli, zpravidla jen jedno čtení společně řadám „A“, „B“ i „C“. Tyto tradiční texty pro 24. prosinec jsou Iz 62,1-3; Sk 13,16-27 a Mt 1,1-17. Jejich zpracování je součástí souhrnného zpracování řady „B“. Nicméně je pro 24. prosinec v římsko-katolických příručkách i jiné zadání textů a to zde uvádíme.

Davidovu rodu je zaslíbeno trvalé kralování

Písmo svaté nás důtklivě varuje, abychom si z vánoční připomínky Spasitelova příchodu na svět nedělali lacinou idylu. Vždyť v Ježíši Kristu se nejenom splnila starozákonní zaslíbení: nastalo něco mnohem většího, co si lidé nedokázali předtím představit: přišel Ten, který je jedinečný, větší než kdokoli z lidí. Jeho narození, pozemský život, ukřížování, vzkříšení i oslavení jsou vrcholnou událostí celých dosavadních pozemských dějin, ba událostí přímo kosmických rozměrů. Do toho času každý člověk i celé lidstvo stojí před zásadním rozhodnutím pro Krista nebo proti němu. Buď vstoupíme do služby Nejvyššího z králů a pomůžeme prosazovat Boží vládu nad světem i lidstvem – nebo se postavíme mezi ty, kdo maří zásadní Boží záměr. Důsledky svého rozhodnutí si každý ponese. Není tu možná „neutralita“.

Vstup: Mal 3,20-24 (Kraličtí 4,2-6)

Tužby:

2. Aby nám dopřál prožít pravou křesťanskou radost z příchodu svého Syna, kterého poslal zachránit nás, kající hříšníky...
3. Aby celý svět poznal v Ježíši Kristu pravého Krále a poslušně se jeho vládě podrobil...

Epištola: 2Sa 7,1-13

Evangelium: L 1,57-59

K obětování: Žd 3,1-3

K požehnání: Ž 80,4-9 a 18-20

Modlitba:

Otče, se zahanbením vyznáváme, že naše adventní přípravy na oslavení příchodu Ježíšova na svět v mnohém splývaly s rázem příprav těch, kdo od tebe nic neočekávají. Odpusť nám to, čím jsme se příliš dali ovlivnit svým okolím. Nenech nás v temnotách, ve stínu smrti! Daruj nám světlo, v němž bychom zřetelně uviděli rozdíl mezi tím, co je a mezi tím, co být má, protože si to přeješ. Víme, že jsi nás proto stvořil, abychom byli šťastní, abychom žili svůj život podle tvé Pravdy, Chceš, abychom ji zastávali a nestyděli se za ni. Dopřej nám tu radost, abychom svým nepatrným podílem přiblížili čas svrchovaného kralování tvého Syna.

Vhodné písně: 203, 204

Pokud je v obci zvykem zpívat „Půlnoční bohoslužby“ podle bratří Tuháčka a Píchy, pak Tužby odpadají.

Uvádíme jako alternativu „Vánoční bohoslužbu“ - ve tvaru, který je možno rozmnožit pro potřeby konkrétního sborového společenství.

Vánoční bohoslužba

Pochází z Austrálie. Biblické ženy nás v ní zdraví, vedou nás k vánočnímu příběhu a vyzývají nás, abychom v něm pokračovali.

Úvodní píseň

Výzva k bohoslužbě

- L:** Zaspívejme Bohu, Pánu veškerého stvoření, píseň chvály.
Zaspívejme píseň chvály Duchu, který od věčnosti do věčnosti vše oživuje.
Zaspívejme píseň chvály Ježíši Kristu, v němž je nám Pán Bůh přítomen v plnosti,
aby všechno, co je živé, celé stvoření, aby všichni, kdo žijí,
byli opět sjednoceni s Bohem.
Zpívejme s věřícími všech dob, všech řečí, všech národů a lidských ras naši píseň chvály:

Píseň: Sláva ti, sláva ti, Bože na nebi!

(Zpěvník ČČSH, Responsoria)

Modlitba úvodní

Píseň

Zdraví nás Mirjam (*Bude rozžehnutá první svíce.*)

Čtení Písma: Ex 15, 20-21

Píseň

Zdraví nás Rút (*Bude rozžehnutá druhá svíce.*)

R: Zdravím vás! Jsem Rút – jedna ze čtyř žen, jež jsou zmíněny v Ježíšově rodokmenu, který sestavil evangelista Matouš.

Celý můj život byl zápasem. Byl velmi tvrdý. Byla jsem totiž v Izraeli jako žadatelka o asyl. Byla jsem naprosto odkázaná sama na sebe. Měla jsem jedinou přítelkyni.

Byla jí Noemi, má tchýně. Její přátelství způsobilo, že jsem se svěřila do ochrany Boha Izraele. Její Bůh se stal mým Bohem.

S ní jsem se vydala do této cizí země.

Její lid se stal mým lidem. Sbírala jsem na poli klásky, abych přispěla k obživě rodiny.

Tam jsem potkala Bóaze a stala jsem se jeho ženou.

Noemi to všechno zařídila.

Můj syn Obéd byl betlémskými ženami blahoslavený. Stal se dědečkem krále Davida.

Ano, jako cizinka jsem byla svými sousedy přijata a požehnána. To mne přivedlo přímo do srdce, do středu dějin Božího lidu.

Přeji si, aby i vaše ženy byly pro vás požehnáním, zvláště pro ty, kteří jsou mezi vámi cizí, osamělí, anebo jsou před něčím na útěku.

Aby byly požehnáním pro všechny, kdo to mají na tomhle světě těžké.

Čtení Písma: Rút 4,13-17

Píseň

Zdraví nás Alžběta (*Třetí svíce je zažehnutá.*)

A: Zdravím vás! Jsem Alžběta, žena, která první žehnala Marii. Stala jsem se matkou Jana Křtitele. Jsem starší žena. Nikdy jsem nepočítala s tím, že budu mít dítě. Neměla jsem lehký život. V době, kdy jsem žila, byla bezdětnost považována za Boží trest.

Myslela jsem si však: Bůh Izraele je přece i mým Bohem!

Je to Bůh, který dokáže neočekávané a překvapující věci. Vždyť u Boha je možné všechno!

A tak jsem byla první, kdo se dověděl, že se má narodit Ježíš a že Maria bude jeho matkou.

Když se narodil můj vlastní syn, trvala jsem na tom, že se bude jmenovat Jan (*Jóhannán znamená hebrejsky „Boží dar“*). Vždyť jsem věděla, že Jan by měl připravit svět na ten největší dar Boží, na příchod Ježíše.

Říkám vám: buďte i vy otevření vůči Bohu, buďte připraveni na setkání s ním. Vždyť právě my ženy často vidíme to neočekávané, ano dokonce nemožné – a činíme to.

Čtení Písma: L 1, 57-66

Je zapálena ústřední (velikonoční) svíce a jsou přineseny jesličky nebo se osvítlí jesličky umístěné ve sboru a podobně.

Píseň

Zdraví nás Marie (*Je zapálena čtvrtá svíce.*)

M: Zdravím vás! Já, Marie, znám vánoční příběh ze všech nejlépe. Počínaje mým prvním tušením, že Boží Duch ve mně probudí nový život a konče tím, že mne tentýž Duch poslal do světa, abych i já zvěstovala radostnou zprávu o svém synu.

Po dlouhé cestě do Betléma a v důsledku obrovské únavy, probíhal porod velice rychle oné noci ve stáji. Docela jsem se tam s Josefem cítila jako doma, mezi zvířaty a pak mezi pastýři. Myslím, že můj syn rovněž.

Ale později mu nebyla jeho země snadným domovem. Doma byl tam,

kde byly děti, mezi ženami, které zápasily o své právo na život, mezi vdovami a mezi lidmi vyhoštěnými na okraj společnosti.

Necítil se dobře mezi mocnými kněžaty a kněžími. Ani jeho učedníci nedokázali zůstat u něj až do konce. Já jsem však zůstala. A kvůli němu jsem tu i dnes.

Bůh učinil tento svět svým domovem. Bůh chce bydlet mezi námi.

A my mu můžeme udělat místo.

Čtení Písma: L 2, 15-19

Píseň

Zdraví nás Anna (*Je zažehnuta pátá svíce.*)

A: Zdravím vás! Já, Anna, jsem velmi stará žena. Připadá mi to, jako kdy bych byla odjakživa vdovou, kam až moje paměť sahá. A přesto jsem se neustále dívala kupředu.

Udržovala jsem si otevřený výhled k času, v němž všichni ve svém životě zažijeme vysvobození – k času, kdy bude naplněna naše naděje.

Toho dne, když Marie a Josef přinesli své dítě do chrámu, jsem pochopila: to je ON!

V tomto člověku dá Pán Bůh našemu životu, ba životu celého světa, smysl – a naději.

Tehdy se ve mně zrodila píseň. Řekla jsem si: „Zazpívám ti píseň, můj Bože. Vždyť jsem spatřila toho, který přináší záchranu – pro Izrael – a vysvobození – pro Jeruzalém.“

Zpívejte, Boží dcery, zazpívejte novou píseň pro radost, pro pokoj, který v Ježíši Kristu vstupuje do našeho světa.

Čtení Písma: L 2, 36-38

Píseň

Zdraví nás Lýdie (*Šestá svíce se rozsvítí.*)

L: Zdravím vás! Jmenuji se Lýdie, jsem obchodnice. Patřím k těm, které oblékají krále. Mým oborem jsou purpurové látky – vzácné a drahé. Něco takového si mohou dovolit jen opravdoví boháči.

Myslím, že uplynulo asi dvacet let od doby, kdy Ježíš zemřel a byl vzkříšen a když jsem slyšela vyprávět o Pavlovi. Kroužek prvních křesťanů se scházel u mně v bytě. Vždycky jsem toužila poznat Boží cesty. Když jsem však nakonec poznala nový život s Ježíšem, nemohla jsem jinak: trvala jsem na tom, aby Pavel a Sílvas přišli do mého domu a aby se stali nejen mými hosty, ale aby se podělili se mnou o poselství, které hlásali.

Říkám vám, ženám a mužům jedenadvacátého století: hledejte Ježíše, pokračujte ve snaze podílet se na jeho životě, osvobodte se od starých způsobů – ve svém povolání, ve své práci, při svém odpočinku, ve svých domácnostech. V životě kolem nás je zřetelná, ohromně živá touha po lepším životě.

A na nás je, abychom v tomto příběhu pokračovali.

Čtení Písma: Sk 16, 14-15 (Je zapálena sedmá svíce.)

Modlitba Páně

Vyslání – Požehnání

L: Jděte tedy – a pokračujte ve vánočním příběhu.

O: Půjdem s jistotou, že Bůh je s námi.

L: Kéž Bůh Mirjamine a Rútin vás osvobodí, kéž Bůh Alžbětin a Mariin vás posílí, kéž Bůh Annin a Lýdiin vám dodá síly k plnému životu.

O: Amen.

Píseň

25. PROSINEC – NAROZENÍ PÁNĚ

Tradičním čtením je tu L 2,1-14, případně L 2,1-20. Tento biblický příběh je obsahově tak bohatý, že se kazatel může pokaždé zaměřit na jiný z nabízených důrazů. Jedno možné zpracování je obsaženo v řadě „B“. Zde hledíme vyhovět i těm, kdo by pro tento den rádi volili jiná, méně obvyklá biblická čtení.

Bůh – Otec putuje s námi a svítí nám na cestu

V nejpříhodnějším čase, kdy to sám uznal za vhodné, poslal Hospodin lidstvu svého nejmilejšího Syna jako Spasitele, jako světlo světa. Kristus nás vyvádí ze tmy, to jest: osvobozuje nás od bloudění i od strachu. Ve strachu žili do té doby jak pohané uctívající falešná božstva, tak i Židé, pokud si utvořili nesprávnou představu o Hospodinu a zapomněli, že je OTEC, který vedle přísné spravedlnosti zná i slitovnou lásku. Porucha v chápání Boha vede vždy k mravnímu úpadku, jak ukázal Pavel v 1. kapitole listu Římanům. Díky Ježíši Kristu však jeho učedníci znají Otce, mohou se řídit jeho vůlí a ve světle Kristově mohou beze strachu kráčet správnou cestou, cestou života. I to patří k radostné zvěsti Vánoc a je třeba si to připomenout, aby se nám tyto svátky nezměnily v lacinou jesličkovou idylu.

Vstup: Ž 103,6-13 nebo Ex 34,5-9

Tužby:

2. Za otevření zraku víry, abychom poznali Pána Ježíše jako pravé Světlo, z temnot vysvobozující a k životu vedoucí...
3. Aby vánoční radost z nejvzácnějšího daru, Ježíše Krista, trvale prozářila naše nitra a směr životní cesty nám ukazovala...

Epistola: Ga 4,1-7

Evangelium: J 8,12

K obětování: 1P 1,17

K požehnání: J 17,24-26

Modlitba:

Vděčně tě chválíme, Hospodine, že jsi jednal s námi lidmi laskavěji, než jsme si zasloužili. Poslal jsi světu svého Syna jako Světlo, aby každého, kdo v něho uvěří, vyvedl ze tmy, ze strachu a z bludných cestiček na pravou cestu vedoucí do tvé otcovské náruče. Děkujeme, že smíme jít s ním a přivádět k němu jiné své bližní.

Vhodné písně: 215, 221, 225, 227, 316, 321

Čtení z evangelia o světle je na místě. Církev kdysi proto položila oslavu Kristova narození na dobu zimního slunovratu, aby zdůraznila, že Boží Syn je pravé Světlo světa, před jehož zářím blednou nebeská tělesa, kdysi v časech duchovní temnoty uctívána jako bohové, ač jsou pouhým stvořením.

Jiná biblická čtení na 25. prosinec:

Iz 52,7-10; Žd 1,1-12; J 1,1-14; 1J 4,2-4; Ko 1,9-18

s důrazem na to, že v Ježíši Kristu se naplnil odvěký Boží tvůrčí záměr se světem a s námi.

Pokud by v příslušném církevním roce nedošlo na „Tříkrálové“ téma k 6. lednu, lze je rovněž číst k 25. prosinci, jak činí pravoslavní křesťané. Vhodně by pak na to navazovala tematika 1. neděle po Vánocích.

26. PROSINEC - PAMÁTKA PRVOMUČEDNÍKA ŠTĚPÁNA

Tradičními texty jsou 6. a 7. kapitola Skutků (někdy až po 8,4) a z evangelia nejčastěji Mt 23,34-39 (starokřesťanské perikopy, římskokatolické po Tridentu, Bohoslužebná kniha Církve československé). Pravoslavní čtou v tento den z evangelia Mt 21,33-46. Tzv. Ekumenický lekcionář měl by uvádět Mt 10, 17-22, což je zahrnuto do zpracování řady „B“. V každém případě ať jsou biblická čtení volena tak, aby zaznělo z evangelia Ježíšovo upozornění, že ke skutečnému učednictví a následovnictví Pána patří i ochota jít za ním kamkoli, vzít na sebe i kříž.

Vedeme stejný zápas

Připomínka mučedníka Štěpána patří k vánočním dnům odedávna jako vážné napomenutí, že křesťanská radost nesmí být zaměňována za bezuzdné pohanské veselí. Do Vánoc nechť nám nepronikají rozpustilé starořímské saturnálie! Křesťanova radost pramení z toho, že Bůh poslal lidstvu Spasitele. Kdo ho přijme vírou, ten mu patří a nic ho nemůže od Krista odloučit, leda vlastní zpronevěra a zrada. Toto vědomí, že je i s námi ten, jenž „cestou kříže kráčel k oslavě a touže cestou vodívá i všechny údy své“ – to je zdroj křesťanovy síly a statečnosti, nad níž lidé bez víry mohou jen nechápavě žasnout. Křesťan nemůže zcela ztratit svou radost ani v sebevětších zkouškách života.

Vstup: Ž 9,10-14

Tužby:

2. Aby naplnil naše srdce radostí z příchodu Spasitele k nám, tou radostí, o níž se musíme podělit upřímným svědectvím ostatním...
3. Aby naše radost z požehnané blízkosti Ježíše Krista působila v nás jako zdroj síly a statečnosti i v těžkých životních situacích...

Epištola: Sk 6,1-15 nebo Sk 7,46-60

Evangelium: J 15,18-27

K obětování: Fp 1,29

K požehnání: 2Tm 2,8-13

Modlitba:

Nebeský Otče, posiluj v nás jistotu víry, že tvůj Syn, náš Spasitel, je stále s námi, pokud my sami ho neopustíme. Kéž ani v časech těžkých zkoušek a protivenství neztrácíme pevnou důvěru, že nic na světě nemůže nás vytrhnout z ruky našeho Pána, předobrého Pastýře a Strážce našeho, který sám prošel utrpením a smrtí k životu, k vítězství a slávě a touto cestou je schopen bezpečně provést i všechny své věrné. Kéž tedy tvůj pokoj a pravá radost víry zůstávají s námi jako tvůj trvalý dar!

Vhodné písně: 225, 229, 316, 320

Lze využít i textů na neděli po Vánocích, pokud v kalendáři na ten rok nebude neděle mezi Vánoce a 31. prosincem.

NEDELE PO VÁNOCÍCH

Pro utrpení smrti je korunován ctí a slávou

První dvě kapitoly Matoušova evangelia jsou jakýmsi úvodem stručně předznamenávajícím celý další obsah radostné zvěsti o Ježíši Kristu. Lidstvu, jež od stvoření prodělalo mnohé zpronevěry, pády a bloudění, poslal Bůh Spasitele, když se naplnil čas. V Ježíši Nazaretském se splnily všechny předpovědi Zákona i proroků. Jako kdysi celý starozákonní Izrael i on prošel Egyptem. Je „nový Mojžíš“, který dovrší dílo toho prvního. Svět ho však neuvítal tak, jak by se bylo slušelo uvítat Osvoboditele. Sobeckým prospěchářům a mocipánům Ježíš překážel (a dosud překáží). Rádi by ho zničili. Mesiáš je pronásledován a ohrožován od chvíle svého příchodu na svět. Hospodin tu však zasahuje náležitě a v pravou chvíli. Nedá si nikým zmařit své záměry. Dovede si také nacházet mezi lidmi své nástroje – ty, kteří budou stát na Ježíšově straně. Tak je ve vánočních příbězích skryto vlastně již celé evangelium.

Literatura: *Český zápas 1994, č 26, s. 3, „Co Matouš vyprávěl“.*

Vstup: Iz 63,7-9 (Jr 33,14-16)

Tužby:

2. Za víru uctívou a nepochybnou o svědectví Písma o Božích slovech i činech a za zmocnění ke svědectví o nich...
3. Abychom na Ježíši Kristu zrakem víry světlo Boží svatosti a lásky spatřovali a sami na ně svatostí a láskou svých životů odpovídali...

Epistola: Žd 2,10-18

Evangelium: Mt 2,13-23

K obětování: 1Tm 2,5-6 (1P 4,1-2)

K požehnání: Jr 6,16-20 nebo Ž 2

Modlitba:

Hospodine, poslal jsi svého nejmilejšího Syna do tohoto světa, aby se zastal pokorných a ubohých proti pyšným svévolníkům. Děkujeme ti za příklad jeho života. Ukázal se jako nejvěrnější obraz tvé lásky. Počínal si jako tvůj nejposlušnější služebník a ne jako ten, kdo touží být mocný a chce panovat. Jeho moc pochází od

tebe. Činí to, co ty mu, Otče, ukládáš. Prosíme, učiň také z nás jeho pravé a věrné učedníky! A dopustíš-li někdy na nás těžkou zkoušku naší věrnosti, připomínej nám, že i tvůj nejmilejší Syn musel projít cestou bolesti, utrpení a smrti, než došel slávy u tebe. Toužíme, abychom i my mohli ve tvé službě maličko přispět k tomu, aby celý svět co nejdříve uslyšel a přijal tvou radostnou vánoční zvěst o pokoji a spáse.

Vhodné písně: 213,214, 218, 219, 220, 223, 318, 320

31. PROSINEC - POSLEDNÍ DEN OBČANSKÉHO ROKU

Zpracování svátečního zadání společných textů pro řady „A“, „B“ i „C“ je obsaženo ve vydání řady „B“. Jde o texty Kaz 3,1-13; Zj 21,1-6; Mt 25,31-46; Mt 6,33-34; Dt 28,2-6. Nabízíme další možnosti.

1. Biblické texty podle prof. Aloise Tuháčka

Nepatří ke křesťanskému stylu života trávit poslední chvíle občanského roku v alkoholickém opojení a bujaré zábavě a vyhánět tak z mysli naléhavou otázku svého svědomí, jak jsme uplynulý čas prožili. Bylo to v souladu s Boží vůlí, jak se sluší na služebníky Hospodinovy a Kristovy učedníky? Hlas svědomí se sice dá umlčet, ale mohli bychom být nepříjemně zaskočeni náhlým Božím or telem „mene, tekel, ú-parsín“. Pomysleme s vděčností na to, že Pán života dosud jednal s námi milosrdněji, než si zasloužíme. Proto bychom ani my neměli opatrovat a přenášet do dalších dnů nevyjasněné vztahy k bližním – trpkosti, hněv, nenávisť. Místo pohanským prostopášnostmi nechť raději provedeme ve svém nitru řádný „úklid“ upřímným pokáním!

Vstup: 2Tm 3,1-5

Tužby:

2. Aby nás opatřil pravou moudrostí, která umí správně hospodařit s časem nám vyměřeným...
3. Aby v Kristu zůstal vždy Světlem na všech našich cestách a šťastně nás přivedl k pravému cíli...

Epištola: Dn 5,13-20 (nebo celá 5. kapitola)

Evangelium: Mt 18,23-35

K obětování: Ef 4,26

K požehnání: Ef 5,11-20

Modlitba:

Na sklonku tohoto roku musíme ti, Hospodine, Králi všeho času, poděkovat za všechna dobrodíní, která jsi nám štědře poskytoval, ačkoli jsme si je nezasloužili. Odpuť, slitovný Otče, že jsme pro mnohé jiné zájmy často zapomínali na tebe a porušovali všelijak tvou vůli. Odpuť i to, čím jsme se provinili vůči svým bližním. Otevři naši mysl, abychom přijali tvá otcovská napomenutí, abychom o nich rozjímali a učinili je normou svého jednání. Otevři i naše rty k upřímným modlitbám! Vždyť jen s tvým přispěním mohou být naše příští dny lepší než byly ty minulé! Pomoz nám připravit se také na poslední pozemský den, kdy nás povoláš k závěrečnému účtování.

Vhodné písně: 33,264, 269, 271, 275

2. varianta

Uvažujeme o svých cestách

Plynoucí čas nám nejsilněji připomíná pomíjivost a nejistotu naší existence a všeho pozemského. Hledáme (ať si to chceme přiznat nebo ne) pevný bod, o který bychom se mohli opřít. Spolehlivý, nezničitelný základ všeho se nabízí v Ježíši Kristu. Jen to, co je na něm zbudováno, má kvalitu a cenu podle Božích měřítek. Jen to odolá času a ničivé síle všech živlů světa. Kristův učedník napodobuje skutky svého Mistra a Pána. Učí se u něho jednat tak, jak jedná on. Při takovém životním stylu můžeme mít naději, že kráčíme cestou Božího Syna, která vede k věčnosti.

Vstup: Ž 119,57-61

Tužby:

2. Aby mocí svého Ducha náš sluch i naše srdce pro Ježíšovu výzvu k následování otevřel...
3. Aby náš Spasitel zůstal naším průvodcem všemi cestami života a šťastně nás k zaslíbenému cíli přivedl...

Epištola: 2Te 5,1-11

Evangelium: J 10,22-25

K obětování: Ž 91,9-11

K požehnání: Jk 4,13-15

Modlitba:

Na rozhraní let chceme tě vděčně velebit, nebeský Otče, za všechno, co jsme přijali z tvé štědré a laskavé ruky. Děkujeme, že jsme směli znovu připomenout z tvého Slova, jaký má být směr i cíl našeho putování. Uděl nám pravou moudrost, která umí počítat dny a naplnit je tím, co se tobě líbí. Kéž vykročíme i do dalších dnů nám vyměřených jako Kristovi učedníci a následovníci beze strachu z čehokoli, co nás očekává. Nic přece nemůže ublížit těm, kdo se svěřili vedení a péči nejlepšího Pastýře, jehož jsi nám poslal.

Jiná čtení z Písma, užívaná tradičně v tento čas: Iz 40,6-8; 1J 2,15-21; J 1,1-18; Ž 138,4-5; Jb 22,21-28

3. varianta

MEDITACE NA KONCI OBČANSKÉHO ROKU

Liturgický rámeček pobožnosti tvoří symbolika sedmiramenného svícnu (menory), což umožňuje jednotlivcům i celé obci ohlédnouti za končícím občanským rokem. Místnost je temná, svíce na stole Páně není rozsvícena. Na stole stojí velký sedmiramenný svícen.

Společná píseň: 271, 1-3

L: Ve jménu Otce, + Syna i ducha svatého.
nebo

Milost vám a pokoj od Boha, Otce našeho a + Pána Ježíše Krista.

O: Amen.

L: Tuto bohoslužbu slavíme na konci občanského roku ve jménu Ježíše, který řekl: „Já jsem světlo světa.“
Kéž jeho světlo ozáří náš pozemský čas.
Předložme nyní Bohu všechno, co jsme prožili v uplynulém roce.
Postavme celý svůj život do Božího světla. Toto je noc, v níž se nám zjevuje velká Boží dobrotivost..

Dítě, jemuž slouží všichni andělé, vnáší světlo do našich temnotí.

Společná píseň 339

(3 krát za sebou, během zpěvu písně zažehnutí svíce na stole Páně)

- L:** Na konci občanského roku se ohlížíme na dny, které máme za sebou. Jaký byl uplynulý rok? Co všechno leží za námi? Co všechno jsme prožili? Jakých nových zkušeností jsme nabyli? Rozžehnutá světla nám připomenou mnohé z toho, co je za námi. Modleme se společně:
- O:** Bože, obracíme se k tobě, abychom se znovu rozpomněli na svůj původ, že jsi stvořil svět a každého z nás, abychom našli sami sebe, aby se z nás stali takoví lidé, jaké v nás chceš mít. Ukaž nám, co nás vzdaluje od tebe a co nás vzdaluje vzájemně. Daruj nám svého svatého Ducha, abychom spolu uměli žít jako sestry a bratři. Amen.

První svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnuta.

- L:** První světlo rozžháme za děti, které se narodily v tomto roce a za ty, které jsme křtem přijali do společenství naší církve (našeho sboru):

Ať jim svítí světlo Kristovo, aby mohli vyrůstat obklopení láskou a v bezpečí.
Toto praví Pán, náš Stvořitel: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“ (Iz 43,1)

TICHO

Společná píseň 339

(3 krát za sebou. Druhá svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnuta)

- L:** Druhé světlo rozžháme za všechny, kteří v tomto roce přijali (v našem sboru) svátost manželství:

a kteří (mezi námi) oslavili manželské jubileum:

Toto světlo svítí pro vzájemnou radost, pro odvahu překonávat dosavadní návyky, pro posilu nést a unést i to těžké, co život přináší - v jistotě, že „Bůh je láska a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (1J 4,16)

TICHO

Společná píseň 339

(3 krát za sebou. Třetí svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnutá)

L: Třetí světlo rozžiháme za všechny, kteří v tomto roce (mezi námi) zemřeli, jež jsme oplakali a dosud oplakáváme:

Kéž jim svítí věčné světlo na jejich cestě do Otcova domu. Vždyť: „Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“ (Ř 14,7-8)

TICHO

Společná píseň 339

(3 krát za sebou. Čtvrtá svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnutá)

L: Čtvrté světlo rozžiháme za lidi, kteří prožili rok ve strachu z násilí a kteří trpěli ve válkách.
Pane, tito lidé, kteří to všechno museli snášet a vytrpět, potřebují vědět o tvé blízkosti, potřebují tvou útěchu a naději: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20)

TICHO

Společná píseň 339

(3 krát za sebou. Pátá svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnutá)

L: Páté světlo rozžiháme za všechno pěkné, co jsme v tomto roce prožili. Za velké zážitky i za malé okamžiky. Toto světlo svítí, abychom si pamatovali, že to všechno je třeba uchovat: štěstí, radost a všechno,

čím jsme byli obdarováni naším Otcem. Vždyť apoštol nás povzbuzuje: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (F 4,4)

TICHO

Společná píseň 102,1-5

(Šestá svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnutá)

L: Šesté světlo rozžiháme za lidi, kteří dali mnoho v sázku, dokonce i svůj život, aby byl na světě mír, aby došlo ke smíření a aby ubylo násilí mezi lidmi. Toto světlo svítí za ty, kdo se nevzdali navzdory své bezmoci a utrpení:

Tito lidé, a mnozí ostatní, skládají svou naději v Bohu, který zaslíbuje: „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám. Jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.“ (Jr 29,11)

TICHO

Společná píseň 30,1-3.7

(Sedmá svíce na sedmiramenném svícnu je zažehnutá)

L: Sedmé světlo rozžiháme za každého z nás za všechny naše silné i slabé stránky, za všechny naše strachy a naděje.
Kéž nám svítí na všech cestách, jimiž bychom se rádi ubírali a kéž nás vede i tam, kudy by se nám jít nechtělo.
Kéž nám svítí na cestu novým rokem, aby každý z nás mohl vyznat: „Svou cestu svěřuji Hospodinu, doufám v něho, on sám bude jednat.“ (Ž 37,5)

TICHO

Společná píseň 110,1-4

Přímlovné modlitby

L: V jistotě, že naše společná modlitba mnoho zmůže, potvrdíme každou prosbu společně, jako obec Kristova, slovy:

O: Prosíme tě, vyslyš nás!

nebo

O: Kyrie eleison! (*Zpěvník 328: I,II nebo III verze*)

L: Náš Bože,
ohlížíme se společně na občanský rok, který právě končí, na cesty, kterými jsme prošli. Vzpomínali jsme i na všechno krásné, co jsme směli prožít, že jsme se mohli zasmát, že bylo pěkné počasí, že jsme směli prožívat drobné i velké okamžiky štěstí.

Dopřej nám tu moudrost, abychom pochopili, že to vše pochází od tebe. Pomoz nám to vše uchovat v paměti a být za to vděční.

O: Prosíme tě, vyslyš nás!

L: Náš Bože,
ohlížíme se i na všechno, co bylo v tom končícím roce smutné a nedokonalé. Litujeme cest, na které jsme vykročili společně a jež jsme nedokončili kvůli nedorozumění, pro nemoc, protože někteří zemřeli.

O: Prosíme tě, vyslyš nás!

L: Náš Bože,
nikdy nejdeme svou cestou sami. Prosíme tě za všechny, s nimiž máme společnou cestu.

Prosíme za společenství našich rodin a za ty, kteří se mají rádi, kdo se milují.

Prosíme zvláště úpěnlivě za ty, kdo se vzájemně odcizili.

O: Prosíme tě, vyslyš nás!

L: Náš Bože,
pomoz nám, abychom se zbavili strachu z cizích lidí, kteří zkříží naše životní cesty. Ať nám není zatěžko vycházet jim vstříc, vždyť ty miluješ příchozího.

O: Prosíme tě, vyslyš nás!

L: Prosíme tě, vyslyš nás pro Ježíše Krista, našeho Pána, s nímž se k tobě modlíme:

O: Otče náš - - -

Požehnání

(třeba podle Liturgie Farského)

Oznámení

Společná píseň 272,1-5

1.LEDEN – NOVÝ ROK

Ve jménu Ježíšově!

Tradiční texty jsou zpracovány v řadě „B“. Zde nabízíme jinou alternativu. Prostudujme si v některém biblickém slovníku hesla „jméno“ a Ježíš Kristus“! Evangelisté Matouš i Lukáš se shodují v tom, že našemu Spasiteli nevybrali jméno ani jeho pozemští rodiče ani jiní lidé. Určil je sám nebeský Otec. To jméno znamená: Jahve je spasení. Nosili je mnozí před synem Josefovým a Mariiným. Teprve on však je tím, v němž se splnila všechna proroctví. Je pravým nositelem svého jména. Bůh učinil svého nejmilejšího Syna Pánem všeho, zejména času, budoucnosti, věčnosti. Proto i nový úsek svého pozemského času začínáme ve jménu Ježíše Krista. Je s tím spojeno upřímné předsevzetí zůstat jeho skutečnými následovníky po všechny další své pozemské dny, abychom s ním získali také podíl na věčnosti!

Vstup: Jr 23,5-6 nebo Ž 28,8-9

Tužby:

2. Aby nám jméno Ježíš připomínalo nabídnutou spásu jako cíl nám vytýčený...
3. Abychom Ježíše ochotně následovali a o jeho požehnané blízkosti stále věděli...

Epištola: Sk 3,12-16

Evangelium: Mt 1,18-21

K obětování: Žd 10,28-29

K požehnání: Ef 1,17-23

Modlitba:

Na prahu nového občanského roku musíme ti, nebeský Otče, znovu z celého srdce děkovat za to, že jsi nám poslal svého Syna za průvodce naším pozemským životem. S ním se nemusíme strachovat ničeho, co nás v dalších dnech čeká a potká. Pevně důvěřujeme, že náš Spasitel, mocný Pán všeho, nás ochrání od Zlého a přivede nás nakonec do tvé otcovské náruče.

Vhodné písně: 60, 70, 80, 195 272

Poznámka:

1. leden jako začátek občanského roku ustálil se teprve v průběhu 16. století našeho křesťanského letopočtu. Předtím bylo někde ve zvyku začínat roka jarem, jinde 25. prosince (narozněním Páně). Tato někdejší nejednota je částečně znát i na tradičním výběru biblických textů ve vánočním období.

NEDELE PO NOVÉM ROCE

Zjevil nám tajemství svého záměru

SLOVO znamená v Bibli daleko víc než jen zvuk nesoucí informaci. Je to způsob a nástroj Božího tvoření. Zahnuje v sobě vše: od prvotního tvůrčího záměru Hospodinova až po jeho uskutečnění. Právě tak Boží Syn nepřišel do tohoto světa jen proto, aby nás poučoval podle našeho lidského způsobu. Přišel dovršit tvůrčí záměr Otcův, změnit k lepšímu stav světa odcizeného Bohu. Přišel prosazovat ve světě Otcovu vůli, učinit svět i člověka takovými, jaké je chce mít od počátku Stvořitel. Přišel všechno přetvořit a obnovit. Kdo si libuje v temnotě, ten se ovšem staví na odpor tomuto Božímu počínání. Od příchodu Božího Syna mezi nás jsme neodvolatelně staveni před volbu, zda chceme zůstat ve tmě a směřovat k záhubě, či zda se připojíme ke Spasiteli, dáme se ozářit jeho světlem. Staneme se tak Božími dětmi jemu podobnými a získáme s Kristem pravý, věčný život. Blaze těm, kdo si zvolili Ježíše za svého Zachránce!

Vstup: Jr 31,7-10 nebo Jr 31,11-14

Tužby:

2. Abychom všichni zrakem víry v Ježíši Kristu pravé Světlo poznali a na cestu, kterou nám ukazuje, vstoupit neváhali...
3. Abychom se vděčně a radostně chopili možnosti záchrany ze tmy a umírání, kterou nám Boží Syn přinesl...

Epištola: Ef 1,3-14

Evangelium: J 1,(1-9) 10-18

K obětování: 2K 7,1

K požehnání: 1P 1,13-18

Modlitba:

Děkujeme, Hospodine, za ujištění, že neponecháváš tento svět náhodám a nebezpečím, nýbrž stále o něj pečuješ a svého nejmilejšího Syna jsi mezi nás poslal jako Zachránce i pravé Světlo. Děkujeme za tvé spolehlivé zaslíbení, že všichni, kdo Ježíše Krista ve víře přijímají, jsou tvými dětmi, že ne zahynou, ale budou mít věčný život. Prosíme, posiluj nás, abychom zůstávali ve tvém světle a neúchylně se drželi cesty, kterou jsi nám ve svém Synu ukázal a otevřel.

Vhodné písně: 13, 33, 45,53, 54, 119, 136, 182, 292, 300, 301, 308

6.LEDEN – ZJEVENÍ PÁNĚ

Bůh chce, aby všichni poznali jeho mnohotvarou moudrost – prostřednictvím církve!

Matoušův příběh o putování mágů (mudrců) za narozeným „králem židovským“ i pozdější křesťanská tradice, která z mudrců učinila tři krále, nám zvěstuje, že v Ježíši Kristu se ztělesnila sama Boží moc a moudrost. Před ní se mají sklonit v pokorné úctě i nejmocnější a nejmoudřejší lidé světa. Každý, kdo si uvědomil, že navzdory všem přednostem se neobejde bez pomoci shůry, má také přijít za Spasitelem v pokoře a s touhou poznat jeho moudrost a přinést mu darem to nejcennější, co má: své srdce, celý svůj život.

Vstup: Nu 24,16-19 nebo Iz 60,1-6

Tužby:

2. Za nalezení životní jistoty v Ježíši Kristu; za vyvedení ze tmy, bloudění i tápání na cestu života...
3. Abychom v pokoře dovedli vyznat, že Ježíš Kristus je naším Králem, Pastýřem i Rádce nejmodřejším...

Epištola: Ef 3,1-12

Evangelium: Mt 2,1-12

K obětování: Jr 33,14-16

K požehnání: Ž 77,12-16 nebo Ž 72

Modlitba:

Děkujeme ti, Hospodine zástupů, za světlo, které jsi ve svém Synu Ježíši Kristu rozžehl pro všechny lidi. Oslavujeme tě za potěšení, které jsi dal těm, kdo poctivě hledali smysl a cíl života. Prosíme o dar upřímné víry. Ať se umíme cele odevzdat Pánu tak jako kdysi ti poutníci, kteří přišli zdaleka a položili před novorozené v Betlémě to, co měli nejdražšího a nejlepšího. Kéž se dáme vést a řídit svým Spasitelem jako jasnou hvězdou nejspolehlivější orientace. Kéž křesťanská radost Vánoc v našich srdcích nikdy nevyhasne!

Vhodné písně: 222, 228, 231, 232, 319

Poznámka:

Říkáme-li tomuto rozvrhu biblických čtení "Ekumenický lekcionář", měli bychom si zároveň uvědomit, že Matoušův „tříkrálový“ příběh nespojuj s 6. lednem všichni křesťané.

Kupříkladu pravoslavní vykládají výraz „zjevení Páně“ v tom smyslu, že v ten den je třeba připomínat Ježíšův křest u Jana v Jordánu. V té chvíli bylo totiž Ježíšovi i přítomným svědkům ZJEVENO Duchem svatým, že Ježíš je nejmilejším Božím Synem. Svátek se slaví již v předvečer pobožností (5.ledna večer), 6.ledna ráno i večer. Jde o jeden ze dvanácti největších svátků církevního roku. V ten se také svěťtí křestní voda. Ke svátku tedy patří trojice hlavních biblických čtení (epištoly a evangelia):

1. Tt 2,11-3,7 a Mt 3,13-17
2. 1K 10,1-4 a Mk 1,9-11
3. Sk 19,1-8 a J 1,29-34

V liturgických zpěvech tohoto svátku se ozývají ohlasy žalm: Ž 118,19-26; 114; 116,10-17 (možná i Ž 98,2-6 a o vodě z proroka Izajáše 12,1-5 (možná i Iz 35 a 55,2-4. 10-13)

1. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

„Kristus příklad pokory...“, zpíváme v písni č. 30. Účinněji než pouhými slovy přesvědčuje nás Boží Syn svým jednáním, abychom i my se stavěli před Hospodina bez pyšné domýšlivosti na vlastní přednosti a zásluhy, ať skutečné nebo jen domnělé. Jen pokorní zaslechnou Boží oslovení. My se ovšem nemůžeme srovnávat s Ježíšem. Jsme v skutku hříšní. Vhodně sem zapadá i Petrovo kratičké kázání ve Sk 10,34-43. Vystihuje málo slovy celý smysl křesťanské radostné zvěsti: Kristovo dílo pro nás, naše postavení před Bohem i naše křesťanské úkoly. Kdo přichází před nebeského Otce s pokorným vědomím své nepatrnosti a s ochotou naslouchat, toho Otec přijme jako své milé dítě a pro víru v Ježíše Krista mu odpustí.

Vstup: Iz 42,1-4.(5-9)

Tužby:

2. Za víru pevně na Ježíše Krista spoléhající a k následování jeho příkladu vedoucí...
3. Abychom nezapomínali, že Ježíš Kristus, pokorný a poslušný Syn svého Otce, je naším Spasitelem, Pánem i Soudcem...

Epištola: Sk 10,34-43

Evangelium: Mt 3,13-17

K obětování: Fp 2,3-5

K požehnání: Ž 89,24-28

Modlitba:

Chválíme tě, nebeský Otče, žes nám ze své milosti dopřál zrakem víry rozpoznat v Ježíši Kristu svého Syna a našeho Spasitele. Prosíme, pomoz nám, abychom ho vždy dovedli ctít jako svého Pána a svědčit o něm nejen slovem, nýbrž celým životem: křesťanskou pokorou a skutky pravé lásky. Kéž s naším přispěním najdou svého Zachránce mnozí kolem nás, kteří zatím všelijak bloudí a bezradně čekají, kdo jim podá pomocnou ruku.

Vhodné písně: 5, 69, 112; 166,1-2; 170, 178, 195, 335

8. LEDEN - ZROD CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

Hospodine, ty jsi nám rozvázal pouta!

Církev československá husitská vznikla a nacházela odezvu v národě, který si uchoval povědomí, že reformační období je nejslavnější stránkou v jeho dějinách. Ne pro světský rozmach, nýbrž pro křesťanskou opravdovost našich předků. Oni kladli důraz na upřímnou zbožnost, na mravní důsledky křesťanské víry. Heslu „svobodná církev ve svobodném státě“ z prvních let života naší církve je třeba rozumět správně. Křesťan i pravá Kristova církev jsou osvobozeni od bezduchého formálního dodržování náboženských předpisů po způsobu zákonicko-farizejském. I vnější úkony patřící ke zbožnosti má hluboce prožívat a být s nimi vnitřně zajedno. Církev také nemá posluhovat světské moci a politickým programům. Její svoboda záleží v tom, že Kristus jediný je naším Pánem a živým základním kamenem, na němž živa církev pevně stojí. Jen v něm může odolávat jakékoli nepřizní světa a plnit v něm poslání uložené Bohem.

Vstup: Ž 116,15-19

Tužby:

2. Abychom v síle jeho Ducha byli schopni přemáhat svou lidskou nestatečnost a hleděli být upřímnými, důslednými i věrnými učedníky Ježíšovými...
3. Aby naši církev Duchem svým vedl tak, že statečně a pravdivě bude ukazovat našemu národu cestu za Kristem...
4. Aby všechny naše biskupy i ostatní pracovníky církve posiloval mocí svého Ducha k plnění zodpovědných úkolů...
5. Naším zesnulým patriarchům, biskupům, kněžím, starším i všem věrným údům církve naše vděčná buď paměť..

Epistola: 1P2,1-9

Evangelium: Mt 21,42-45

K obětování: Ga 5,1

K požehnání: Ž 115,9-15

Modlitba:

Chválíme a děkujeme ti, svatý Pane, že jsi vyvolal v život Církev československou husitskou. Ochránil jsi ji ve zlých časech. Nám jsi dopřál nacházet v ní duchovní

domov. Prosíme tě, abys nám zjevil tu pravou cestu k jejímu oživení. Kéž tvůj svatý Duch probouzí mezi všemi našimi věřícími upřímnou lásku, aby tak i jiní naši bližní zahlédli na nás odlesk světla Kristova a zatoužili rovněž tebe chválit a tobě sloužit spolu s námi.

Vhodné písně: 112, 114, 134, 155, 165, 174, 177, 186, 199, 292

2. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Byli jsme pokřtěni, abychom s Kristem vstoupili na cestu života

Teprve skutečnosti a zkušenosti ze života rané církve naučily křesťany chápat a hodnotit Jana Křtitele jako Ježíšova předchůdce, pokorného připravovatele jeho cesty a dokonce svědka Ježíšova mesiášství (srovnej" Sk 19,1-6; Mk 1,7; Mt 3,11-15 atd.). Kdo uslyší dobré svědectví o Kristu, má na ně zareagovat jako ti dva Janovi učedníci. Nesmí se spokojit jen s tím, co o něm uslyšel. Musí vyhledat Krista samého, setkat se s ním a zůstat u něho. – Rozlišování mezi křtem vodou a křtem Duchem svatým (J 1,26 a 1,32) je pro křesťany všech dob vážným varováním, aby neznevažovali svátost křtu tím, že ji budou chápat povrchně, formálně. Jinak voda vyschne beze stopy. Duch svatý však, je-li přijat, koná své dílo v lidech napořád.

Vstup: Iz 49,1-7

Tužby:

2. Aby nás svou moudrostí osvětlil a dal nám poznat v Ježíši Kristu jediného Spasitele...
3. Aby mocí svého Ducha každého z nás i celou církev k láskyplné službě připravil tak, že se staneme pro okolní svět příkladem...

Epištola: 1K 1,1-9

Evangelium: J 1,29-42

K obětování: Ř 6,1-4

K požehnání: 2K 1,21-22 (nebo 3,2-6)

Modlitba:

Všemohoucí a milosrdný Bože, chválíme tě vděčně, že jsi nás v Ježíši Kristu milostivě přijal za své děti, očistil nás od nepravosti a připojil nás ke svému lidu. Prosíme, posilni nás Duchem svým, ať kráčíme odhodlaně a věrně cestou svého Pána. Rač nás s ním spojit v jediné živé tělo a učíš z nás jeho statečné svědky přede všemi, kdo ho zatím ještě neznají.

Vhodné písně: 5, 69, 112, 170, 178, 195, 335

3. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

„Obratle se, neboť se přiblížilo království nebeské!“

Na rozdíl od Jana Křtitele nezvěstuje Ježíš pouze nutnost pokání (to jest vnitřní změny člověka, vedoucí k nápravě života), nýbrž přináší EVANGELIUM (to jest radostné poselství). Jeho učedníci by tedy neměli zůstat na poloviční cestě k nápravě jako oplakávači svých minulých vin a asketové, kteří se odříkají všech příjemných stránek života. Dostává se jim plného uzdravení, vzejde jim světlo. SVĚTLO je předpokladem bezpečné orientace na cestě, symbolem jistoty a radosti. Proto těm, kteří uvěřili, stojí za to i všechno opustit, jít za Pánem Ježíšem a stát se jeho svědky.

Vstup: Iz 9,1-4 (podle citace z ekumenického překladu)

Tužby:

2. Abychom Ježíšovu výzvu k pokání nikdy nepřeslechli...
3. Za ochotu naslouchat Pánu, následovat ho a svědčit o něm...

Epištola: 1K 1,10-18

Evangelium: Mt 4,12-23

K obětování: J 16,20

K požehnání: Ko 1,9-14

Modlitba:

Nebeský Otče, mocí svého svatého Ducha nás připrav otevřít se dokořán sluchem i srdcem, kdykoli nás tvůj Syn zavolá a osloví. Kéž v sobě vždy nalezneme dost ochoty a síly uposlechnout ho a učinit pohotově to, co nám uloží!

Vhodné písně: 9, 71, 312, 333

4. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím?

Život Kristova učedníka musí mít ráz odlišný od života lidí neobrácených s důvěrou k Pánu. Ti se pachtí za zdánlivými a dočasnými hodnotami, za okamžitým sobeckým prospěchem, který nelze trvale udržet. Kdo je Kristův, umí žít prostě, poctivě, pokojně a obětavě a je při tom šťasten. I kdyby byl mocnými a bezohlednými opovrhován, utiskován či pronásledován ví, že kráčí správnou cestou, že je nablízku svému Spasiteli a že míří s ním k věčnosti. Zároveň tak vyhlašuje všem okolo, že i poměry v lidské společnosti se nejlépe dají napravit tak, že začneme s nápravou každý sám u sebe, že budeme své křesťanství brát vážně a důsledně. Ježíš Kristus má právo žádat od nás takový nový život, protože on sám nám nový život dává.

Výběr z české exegetické literatury k této neděli a k dalším nedělím:

Kovář František: Malá bible, V. díl, 1959

Símě království Božího, 1949

Mánek Jindřich: Dům na skále, 1967

Merell Jan: Kázání na hoře, 1964

Setkání s Ježíšem, 1990

Sušil František: Evangelium svatého Matouše, 1864

Žilka František: Ježíšovo kázání na hoře, 1931

* * *

Vstup: Mi 6,6-8 nebo Iz 57,15

Tužby:

2. Za srdce nová, čistá, skromná, pokorná a tichá, ale i věrná Kristovu evangeliu...
3. Za naprostou důvěru ve Spasitelova blahoslavenství, abychom je přijímali jako závazné zásady vlastního života...

Epištola: 1K 1,18-31

Evangelium: Mt 5,1-12

K obětování: Sf 2,3

K požehnání: Ef 4,17-32 nebo Ž 24,3-6

Modlitba:

Děkujeme, Pane Bože, za blahoslavenství, jímž tvůj Syn obdaril všechny milosrdné, milující a odpouštějící; všechny, kteří jdou za ním jeho cestou lásky, oběti a třeba i kříže, ukáže-li se to být nutné. Otevři náš zrak víry, ať vidíme všechnu skutečnost kolem sebe pohledem tvého Syna. Ať podle jeho příkladu nehledáme prospěch, moc a sobecké zájmy, nýbrž tvé království a jeho spravedlnost. Kéž nám nikdy jakékoli lákavé pozlátko nezakryje pravé mravní hodnoty a nadějný výhled k nebeské slávě u tebe.

Vhodné písně: 84, 117, 166, 173, 181, 182,

5. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Naplněním Zákona je láska

Boží vyvolení není privilegiem, pro něž by se Hospodinův lid směl pyšně vynášet nad ostatní lidi. Je to poslání, úkol příkladným životem zvěstovat pravého Boha Hospodina těm, kteří o něm dosud nevědí. Hospodinův Zákon - to jest především Desatero - je mravní norma, kterou mají věřící brát zcela vážně. Ježíš nepřišel zrušit Zákon a proroky. Dokonce obojí vysoko vyzvedá jako vzácné duchovní dědictví po předcích. Přišel však proto, aby pomohl lidem znovu najít pravý smysl Zákona. Tím je láska. Zákon sám je projevem Boží lásky k nám lidem. Hospodin nás nechce nechat bloudit v temnotách, ale ukazuje nám pravou cestu životem. Běda však takovému, kdo přemýšlejí o této Boží cestě jen tak a proto, aby si našli způsob, jak ji šikovně obcházet a přitom platit za spravedlivé v očích veřejnosti!

K literatuře doporučené při 4. neděli po Zjevení lze přidat ještě:

Kovář František: V zápase o pravou zbožnost, 1951

Vstup: Iz 58,1-10 nebo Jr 31,33-34

Tužby:

2. Aby nás Duchem svým vedl ke schopnosti naplnit životem to, co nám bylo zjeveno jako cesta k nebeskému království...
3. Aby nám nedovolil přestat na pouhé povrchní znalosti Písma svatého, ale aby nám svým Duchem jeho pravý smysl a cíl otvíral a k jeho osvojení celým srdcem nám pomáhal...

Epištola: 1K 2,1-12(-16)

Evangelium: Mt 5,13-20

K obětování: Ř 13,8-10

K požehnání: 2J 4-11

Modlitba:

Hospodine, pomoz nám pochopit, že tvá přikázání nejsou břemenem, nýbrž výrazem tvé nezměrné lásky k nám. Očekáváš od nás lásku jako odpověď na své láskyplné oslovení. Děkujeme ti za tvého Syna, který nám umožňuje pravé pochopení tvého Zákona a svým životem i obětí jej dokonale naplnil. Prosíme, pomoz nám

mocí svého Ducha, abychom se neuchylovali od plnosti tvé svaté vůle a nechtěli usilovat o pouhou spravedlnost i poslušnost bez pravé lásky. Kéž i s naším nepatrným přispěním se šíří světem radostné poselství o tvé lásce k lidem, aby tě co nejdříve všichni poznali a s námi velebili.

Vhodné písně: 35, 44, 48, 60, 83, 85,

6. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Chovejme se jako spolupracovníci na Božím díle

Upřímně a radostně může plnit Boží přikázání pouze ten, kdo chápe a přijímá jejich vlastní smysl. Ten, kdo chce „chodit s Bohem“ a směřovat k věčnosti. Pouhé rozumové argumenty jsou chabým základem skutečné spravedlnosti a mravnosti. Vyzní naprázdno každá snaha přesvědčovat sebe i jiné, že právní a mravní normy jsou tu jen proto, aby jejich dodržováním člověk zajistil sám sobě klid, bezpečí a dobrou pověst. Mezi lidmi aby pak zavládlo snesitelné soužití. V takové argumentaci ozývá se až příliš nahlas naše lidské sobectví. Jeho ovocem však může být leda mravní pokrytectví, polovičatost, vlačnost a snaha odložit třeba jen na chvíli břemeno poslušnosti. Na pouhém rozumování se však nedá budovat pravá zbožnost, jaké nás učí slovem i příkladem Ježíš Kristus. Ta roste jenom z živé víry.

Vstup: Dt 30,15-20

Tužby:

2. Aby naše srdce proměnil, hlubokou vírou je naplnil a naučil nás žít podle Kristových slov i podle jeho příkladu...
3. Aby nám nedovolil prosazovat svévoli, sobectví i pokrytectví a tak činit hanbu svatému jménu Pána Ježíše Krista...

Epištola: 1K 3,1-9

Evangelium: Mt 5,21-37

K obětování: Jk 1,19-20

K požehnání: Ef 4,22-5,1 nebo Př 3,27-34

Modlitba:

Kajicně doznáváme, Hospodine, že náš život – jako jednotlivců i celé církve – bývá často poznamenán sobectvím, mravní lhostejností a pokrytectvím. Prosíme, očisti nás a dotkni se našich srdcí mocnou silou svého Ducha. Ať je na nás zřetelně znát, že jsme díky tvému Synu Ježíši Kristu vstoupili na cestu nového života a že chceme být jeho upřímnými učedníky, následovníky a svědky.

Vhodné písně: 17, 44, 54, 82, 105, 182, 292

7. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Žijte v lásce, kterou si Bůh v Kristu zamiloval nás!

Lidská společnost by byla nelidská, kdyby se řídila jen absolutní spravedlností, jež umí leda neúprosně drtit všechny viníky. Kdo by pak vůbec obstál? Totalitní režimy jsou otřesným varováním. Bible zvěstuje, že i Bůh se slitovává a odpouští. Není Bohem jen a jen trestajícím. My, Boží děti, učme se jednat podobně jako nebeský Otec! Jsou v životě situace, v nichž i ve výslovném nepříteli máme uvidět svého bližního, člověka, který možná právě teď potřebuje naši pomoc. Potom čin lásky zmůže daleko víc než „spravedlivý“ výkon odplaty. To je Kristova lekce – již osvědčená a podnes prospěšná.

Vstup: Lv 19,15-18 nebo Ex 23,4-9

Tužby:

2. Aby nám dal pochopit, že není pravé spravedlnosti tam, kde chybí láska...
3. Aby nás vedl svým Duchem tak, že se naučíme neúnavně pracovat pro smíření, dorozumění a lásku mezi lidmi...

Epištola: 1K 3,10-23 nebo jen 1K 3,16-23

Evangelium: Mt 5,38-48

K obětování: Ef 5,1 nebo Mt 5,23-24

K požehnání: Ř 12,17-21 nebo Mi 7,18-20

Modlitba:

Děkujeme ti, Bože, za duchovní posilu, kterou jsi nám dnes dopřál z Kristova evangelia. Prosíme, pomáhej nám přemáhat naši lidskou slabost. Ať se u tebe naučíme přistupovat ke svým bližním s větší láskou, trpělivostí, důvěrou a pochopením. Mocí své otcovské lásky ved' nás tak, abychom dovedli milovat i ty, kteří chybují a proviňují se proti nám. Působ v nás svým Duchem, ať pochopíme, jak jsi dobrotivý a milosrdný. Ať si zvykáme navzájem si odpouštět tak, jako ty jsi v Kristu odpustil nám.

Vhodné písně: 21, 26, 56, 73, 74, 86, 95, 308, 312, 323

8. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Pracujme pro Ducha – sklídíme život věčný!

Hospodin určil, abychom pracovali. Ale práce, i to co prací získáváme, musí zůstat služebným prostředkem k životu. Není v pořádku, když tyto věci povyšujeme na hlavní náplň a cíl života. Pak by se staly modlou a my modloslužebníky. Pán Ježíš nám připomíná – a je to právě nyní aktuální – abychom na zajišťování svých skutečných i domnělých životních potřeb nevyplývali zbytečně víc úsilí než je třeba. Nesmíme si otravovat život stálým znepokojením a obavami o svou pozemskou budoucnost. Vždyť Bůh, který nám dal život, se o nás také otcovsky stará. Osvobozuje nás od zbytečných strachů, takže mu můžeme radostně sloužit a plnit jeho svatou vůli tak, jak se sluší na občany jeho království.

Vstup: Iz 49,8-10 nebo Př 30,7-9

Tužby:

2. Aby nám světlem své pravdy ukazoval správnou cestu životem a vedl nás k věčnému cíli...
3. Aby nám dal sílu podřídit se zcela Kristově vládě a neklanět se ničemu, co je v jeho očích bezcenné a pomíjející...

Epištola: 1K 4,1-5 nebo Ž 65,9-14

Evangelium: Mt 6,24-34

K obětování: Jk 3,13 nebo Ga 6,7-9

K požehnání: Jk 4,13-5,5 nebo Jr 5,26-31

Modlitba:

Prosíme, Otče nebeský, nedovol nám zapomínat na tvou starostlivou lásku k nám. Kéž ti stále důvěřujeme a poslušně se podřizujeme tvému vedení! Naši mysl i srdce přiblíž slovům a skutkům svého Syna. Vždyť Pán Ježíš nám zjevuje tvou moudrost i pravdu. Učí nás poznávat, v čem je smysl a poslední cíl našeho pozemského putování. Kéž tedy umíme být vděční za všechno, co nám dáváš. Ať to všechno užíváme k dobru svému i svých bližních podle tvé svaté vůle.

Vhodné písně: 40, 50, 55, 61, 62

9. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Nevydávejme svým životem v potupu to dobré, co jsme od Pána přijali!

Pán Ježíš k nám nehovoří proto, aby nás jen zaujal a poučil. Není ani řečníkem čekajícím na potlesk posluchačů. Zvěstuje nám Boží vůli. Vyhlašuje svrchovaný Hospodinův nárok na každého z nás. Sám přitom není jen hlasatelem, nýbrž uskutečňovatelem Hospodinových záměrů. Proto i církev, je-li v skutku Kristova, má to dokazovat poslušností vůči svému Pánu. Jen tehdy má smysl její existence ve světě. Jen tehdy se církev nemusí ničeho obávat. Přestane-li však církev pokládat za svůj hlavní úkol uskutečňování Kristových slov, pak zůstane jen prázdným domem, z něhož odešel Hostitel, Pán domu. Prázdné domy pustnou a jsou odsouzeny k zániku. Jestliže však je nám církev místem setkávání s živým Kristem, můžeme se v skutku přesvědčit, že jeho slovo si udrželo svou podivuhodnou moc až podnes.

Vstup: Dt 11,18-21

Tužby:

2. Aby svým slovem, v Kristu tělem učiněným, i mezi námi svou převratnou moc prokazoval...
3. Aby naše církev byla a vždy zůstávala společenstvím ochotných posluchačů i odhodlaných uskutečňovatelů Kristova evangelia...

Epištola: Ř 3,21-28

Evangelium: Mt 7,21-29

K obětování: Ž 119,145-147

K požehnání: Žd 10,21-31

Modlitba:

Hospodine, pouhým slovem jsi stvořil všechnu skutečnost. Vyslovíš i slovo poslednímu soudu nad světem i nad každým z nás. Prosíme tě, nedovol, abychom znevažovali slova a pokládali je jen za prázdný zvuk, na němž nezáleží, protože je bez odezvy. Rač naplnit naše sbory mocí svého Ducha! Ať vůči Kristovu slovu nezůstáváme nečinnými posluchači ani tlachajícími mluvky. Dej nám sílu proměňovat pokyny našeho Mistra a Pána ve skutky, v život. Uděl, prosíme, veškerému zvěstování Kristovy církve pravou duchovní moc a působivost.

Vhodné písně: 17, 44, 54, 82, 105, 182,289, 292

NEDELE PŘED POSTEM

Věříme v Boha, který vzkřísil Ježíše z mrtvých a oslavil jej

Pán Ježíš předpověděl učedníkům svou smrt i vzkříšení (Mt 16,21). Nyní jsou na cestě do Jeruzaléma, kde se to všechno stane. Třem nejmilejším učedníkům se dostává přímo od Boha slavného ujištění, že kříž nebude Ježíšovou prohrdou, nýbrž nutnou etapou v uskutečňování Hospodinova odvěkého záměru spásy hříšného člověka. To přesvědčení patří neodmyslitelně ke křesťanské zvěsti i víře. Mimořádná niterná zkušenost učedníků se sotva dá plně vyjádřit slovy. Bylo jim dopřáno zahlédnout na okamžik Ježíše jako oslavenou nebeskou bytost. Projde mučednictvím, ale potom ho Bůh učiní Králem nebes i země, větším na všechny jiné služebníky Hospodinovy, nad jakéhokoli sebevýznamnějšího velikána lidských dějin. Jeho má každý poslouchat, ctít a oslavovat. Rozumovat o něm nestačí. Jen ve víře se mu lze přiblížit a pochopit jeho tajemství.

František Kovář: Malá bible, IV. díl, s. 331-336

Vstup: Ex 24,12-18

Tužby:

2. Aby nám ve chvílích našich slabostí a pochybností Kristovo vítězství a jeho slávu připomínal...
3. Aby celý svět pochopil jeho slavné zaslíbení, v Ježíši Kristu Pána nebes i země poznal a jeho vládě se podřídil...

Epištola: 2P 1,16-21

Evangelium: Mt 17,1-9

K obětování: 1P 1,18-21

K požehnání: Ko 1,12-20

Modlitba:

Všemohoucí Bože, i svého nejmilejšího Syna jsi vedl k vítězství a slávě cestou kříže. Ale vzkřísil jsi ho a obdařil nevídanou mocí, přemáhající veškeré zlo. Proto i ti, kdo v něho uvěřili a přijali ho za Pána, nemají se čeho bát ani ve chvílích nejtěžších zkoušek. Vždyť v Kristu vítězném a živém je i naše jistota, bezpečná cesta a spolehlivá ochrana. Se zahanbením však dozráváme, že míváme okamžiky slabosti, kdy svého Pána zřetelně nevidíme a necítíme jeho laskavou ruku. Ačkoli se nemůžeme rovnat apoštolům Páně, přece se odvažujeme prosit: Pamatuj na nás, kdykoli klestáme, a poodhal nám něco z výhledu k nádheře a blaženosti, kterou chystáš Kristovým věrným! Ta skvělá naděje nás opět pozvedne a dodá nám sil k další cestě.

Vhodné písně: 47, 48, 101, 116, 117, 197, 338

POPELEČNÍ STŘEDA

Roztrhněme svá srdce!

Skutečné pokání se nedá zredukovat na přesné a jen formální provedení předepsaného náboženského obřadu. Nespočívá v ničem vnějším. Nevystavuje na odív žalostnou tvář a velká slova o lítosti. Pravého účinného pokání jsou schopni jen ti, pro něž je Boží království nejvyšší hodnotou a znamená pro ně nezměrně víc než jejich okamžitý viditelný prospěch. Takoví lidé dovedou být pokorní před svatým Bohem, kriticky vidí sami sebe a s pomocí Boží hledí napravit svůj život, uvést jej pokud možná do souladu s Boží vůlí. Kristus nás ujistil, že v tomto mravním úsilí nejsme odkázáni sami na sebe. Můžeme se plně spolehnout na jeho účinnou pomoc. Tak vypadá pravé pokání, jež na první pohled není na člověku vidět, a přece ho zásadně změní.

Vstup: Iz 58,1-8

Tužby:

2. Abychom s láskyplnou pomocí Pána Ježíše se od zlého odvrátili a svůj život napravili...
3. Aby náš Spasitel uznal naše pokání za opravdové, odpustil nám a uvedl nás na pravou cestu...

Epištola: 2K 5,19-6,2

Evangelium: Mt 6,16-21

K obětování: Jl 2,12-13

K požehnání: 2Sa 16,5-12

Modlitba:

Připomínáš nám, svatý Bože, naši nedostatečnost, slabost a mnohou nevěrnost. Nemáme právo vzhlížet k tobě s hrdým sebevědomím bezúhonných dokonalých bytostí. Můžeme ti jen s pokorou napořád děkovat, že jsi k nám tak shovívavý a že jsi nám nehodným poslal svého Syna, Vítěze nad hříchem i smrtí. Rač nám dát sílu, abychom se jeho podané ruky pevně přidrželi a poslušně s ním kráčeli tam, kam nás povede.

Vhodné písně: 21,34,35, 39,71,73, 82, 147, 155, 323

CYKLUS ŠESTI POSTNÍCH POBOŽNOSTÍ NEBO BIBLICKÝCH HODIN JAKO PŘÍPRAVA NA VELIKONOCE

1. Žd 4,9-13 – Meč Slova

„Boží lid má pravý sobotní odpočinek teprve před sebou“. Toto zaslíbení sice probouzí vzpomínku na starozákonní události, ale už nemá na mysli dávné obsazení zaslíbené země. Obrací naši pozornost k budoucnosti. Na konci času spočine Boží lid, lid Nové smlouvy, obec Ježíše Krista konečně v Boží lásce. Toto konečné odpočinutí je však ovlivněno odpočínutím předběžným. V jeho znamení žijeme my současní křesťané. Zamysleme se společně, co pro nás toto zaslíbení znamená. „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhu i myšlenky srdce.“

Není Božího pokoje bez znepokojení. Odpočinutí v Bohu není shnilý, laciný, sobecký, do prázdna zírající klid. Znepokojení – spásný nepokoj – přichází s Božím pokojem v Božím slovu. To působí, jak praví náš text, jako pohotový soudce a „Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima Božíma, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.“

Nechceme si nic namlouvat. Příliš snadno podléháme pokušení uklidňovat navzájem svá svědomí. Neodhadujeme citlivost, s níž Bůh registruje naše nesprávné chování. Hodnotíme se dost nekriticky. Výsledkem jsou snesitelné známky, které si přidělujeme. Namlouváme si, že se koříme před Bohem i před lidmi. Ale tato vnější, na odiv stavěná pokora, slouží jen k zastírání opaku. Neříkám to proto, abychom se navzájem trápili, anebo vyvolávali pocity méněcennosti. Musíme prostě přiznat barvu.

Ty i já, oba stojíme před Bohem bez obvyklých masek, které jsme si velice umělecky pořídili. Při slyšení Božího zkoumavého a soudícího slova nemůžeme dělat žádné úhybné kejkle nebo hromadit pochybné výmluvy. O naší budoucnosti zřejmě rozhoduje to, co může být pro náš život prospěšné, co znamená záchranu. Proto nesmíme úhybat před touto znepokojující bilancí. Jedině tak dospějeme do Božího odpočinutí, jen tudy vede cesta ke spáse.

Docela dobře chápeme, co Pavel píše Římanům, že po takovém sebezpytování zůstaneme s prázdnými rukama jako žebráci. Naše prázdné ruce může naplnit jediné Boží milost.

Není však ani Božího znepokojení bez Božího pokoje. Bůh nemá radost ze způsobu, z metod svých služebníků, kteří chtějí znepokojovat srdce svých posluchačů

některými triky. S takovými triky pracovaly středověké řády kazatelů, když v chrámech nebo na veřejných prostranstvích s velkou výřečností líčili pekelná muka tak, jako kdyby je Satan o nich osobně informoval. I dnes se můžeme setkat s něčím podobným, když při různých evangelizacích přijdou na přetřes poslední věci člověka a světa. Rečník je v pokušení vymalovat velkými slovy a řvavými barvami, co znamená Boží NE u posledního soudu. Tenhle způsob řečí jen lidi rozčilá a probouzí nevoli, odpor.

Znepokojení, které v nás Pán Bůh působí svým slovem, nechce vyvolat naše zoufalství. Nejsou vzácné případy, kdy takové zpytování svědomí vede k sebevraždě nebo k duševní poruše. V tom případě nelze mluvit o tom, že je to Boží vina. Spíš je to vina jeho kazatelů, kteří vybroušenými slovy vyvolali zlý nepokoj, který vyústil v neblahý konec. Boží znepokojení nechce dovést k zoufalství, nýbrž ke spáse, do bezpečí, k dokonalému odpočinutí. Při veškerém vědomí selhání a odhalené vině zbývá důvěra v Boží lásku, kterou prokázal ve svém Synu.

„Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení!“ Tak se modlíme slovy žalmu 90. Modlíme se k Bohu, který je Otcem Ježíše Krista a který „je jím od věků na věky“. Není hněvivým, surovým tyranem, který si libuje v zoufalství, jež se zrcadlí na tvářích těch, které odsoudil. Spíš se zjevuje jako Otec, který s otcovskou láskou osvobozuje z falešného znepokojení a požehnané znepokojení mění ve spásný pokoj.

Teprve když víme, co Pán Bůh míní svým pokojem, stává se odpočinek, který si dopřáváme ve všedních dnech, a který si zjednáváme, naplněným a požehnaným odpočínutím, jehož je nám třeba, máme-li zvládnout veškerý rozruch způsobený každodenními povinnostmi. Pak se stane toto naše pozemské odpočívání odleskem a předchutí Božího pokoje, který je pro nás křesťany, pro Boží lid připravený a do nějž, jak doufáme, jednoho dne vejdem.

2. Jk 4,6-10; 1J 1,5-10 – Neblahá pýcha

Zažila to snad každá hospodyně. Když do uklizené místnosti zasvítí prudké sluneční světlo, najednou je vidět každé zrnko prachu, které se vznáší ve vzduchu. Tento zážitek z všedního dne nám pomůže porozumět tomu, co se děje mezi námi a Pánem Bohem. Kdo s ním začne žít, octne se ve světelném kuželu. Kdo se zaváže poslušností Božím u slovu, žije v Božím světle. Co to znamená? Odpověď má několik vrstev. Náš text k tomu podotýká: Žít ve světle znamená vidět se kriticky. Denně se díváme do zrcadla. Je to tak samozřejmé, že o tom vůbec nepřemýšlíme.

Potřebujeme se vidět než vyjdeme na ulici. Dějala to i královna v pohádce o Sněhurce. Pokaždé však kladla zrcadlu podmínku. Chtěla se vidět tak, jaká by chtěla být! Ze všech nejkrásnější. Zrcadlo na tuto hru nepřistoupilo a konflikt byl na světě, jak víme.

Apoštolovi jde o to, abychom se na sebe dívali kriticky. Užívá tvrdá slova. „Pyšní, Bohu odcizení, falešní, nespolehliví, proradná stvoření, lidé dvojí tváře“. Žádné čestné tituly. Není to přehnané? Musí kritika zacházet tak daleko, že na člověku nezbude poctivá nitka? Známe dost odstrašujících příkladů. Všude se vyskytují lidé, kteří nám říkají, že s námi lidmi není něco v pořádku. Jsme veskrze hříšní. Pohrdají sami sebou a myslí si, že je to ten správný způsob, jak se zalíbit Pánu Bohu. Nejsou přesvědčiví. Jejich smrtelná vážnost nás mrazí. Trně nám při ní. To by měl být výsledek Boží lásky? To snad ne! Takový způsob zbožnosti nepřitahuje, spíš odpuzuje.

Co tedy znamená vidět se kriticky?

Jde jednoduše o to, abychom nic nepředstírali, když o sobě začneme přemýšlet. Jde o to, abychom své konání skutečně prohlédli! Rádi užíváme pojem „realistický“. Právě o to jde! Vidět se kriticky znamená vidět se realisticky! K tomu patří vědomí, jak blízko si jsou temnota a pokora. Patří k tomu rozpoznání, jak úzce je spřízněná zbožnost se vzdálením se od Boha, s hříchem. Vědomí, že jistotu a nejistotu nelze vždy ostře rozlišit. Neustále si musíme ujasňovat, že hranice jsou plynulé. Když to neučiníme, budeme mít o sobě jednostranný obraz. Je úplně jedno, budeli jednostranně negativní nebo jednostranně pozitivní. Zůstane jednostranný!

Teprve, když vedeme v patrnosti obě možnosti, můžeme se domnívat, že jsme k sobě kritičtí! Teprve když poznáme, jak blízko mají k sobě pravé a nepravé, pravdivé a omylné, věrné a nevěrné, skromné a pyšné, můžeme mluvit o realismu.

Přítom je důležité, abychom svému kritickému vidění nepodrobovali příliš své bližní, nýbrž spíš sami sebe!

Žít ve světle znamená žít bez klamu.

Má to cenu, vidět se kriticky? Má smysl o tom přemýšlet? Nezbaví nás to odvahy? Nerozplyne se všechno v pochybnostech a v zoufalství? Dá se s tím žít? Odkud má brát člověk radost? Nestane se ze mě „morous“, kterému se budou sousedé velkým obloukem vyhýbat?

Apoštol klade vedle sebe několik výzev: „Umyjte si ruce! Očistěte svá srdce! Nic si nenalhávejte! Bilancujte poctivě!“ Takové výzvy se snadno vyhlásí, ale těžko se uskutečňují. Víme to. Proto jsme vůči nim poněkud ostražití. Kdybychom se nám to vše podařilo, unikli bychom skutečně nebezpečí, že se budeme na ostatní vytaňovat?

Přesto chceme vzít výzvy vážně. Vždyť obsahují nabídku žít bez klamu. I bez zbožného klamu! Okamžitě při tom vysvitne, že jde vlastně o trvalý úkol. S tím se budeme potýkat celý život. Neustále nás bude zaměstnávat „mytí rukou, očista vlastních srdcí, kritické posuzování vlastní situace“!

Budeme-li to činit, pak se rozplyne naše pycha, jak jsme dobří křesťané. Už se nebudeme pokládat za lepší než jsou naši sousedé, kteří nejsou takoví jako my. Už nebudeme vynášet soudy, když někdo v našich řadách selže, něčím se proviní, anebo nesplní naše očekávání. Zjistíme-li, že s apoštolskými výzvami jsou spojeny trvalé úkoly, už nemůžeme jako farizeové shlížet s pohrdáním na rodiny, v nichž jsou – podle našeho mínění – „černé ovce“ nebo „nezvedené děti“!

Veškerou pozornost soustředíme na to, abychom sami žili bez klamu. I bez předstírání, že jsme, jako Čechoslováci, křesťany první třídy.

Bilancujte poctivě! Žijte bez klamu! Nic nepředstírejte sobě ani ostatním! Dokážeme-li to, osvobodíme se od těžkého břemena. Nepotřebujeme nosit masky. Nemusíme hrát divadlo sobě ani ostatním. Můžeme být takoví, jací jsme. Možná, že to všechno zpochybníte. Co jsou platné krásné úmysly, když se nedovíme, jak je můžeme uskutečnit malými, praktickými kroky všedního dne? Odpověď zní, že žít ve světle znamená dělat to, co se bezprostředně nabízí!

Náš oddíl je zarámován výpověďmi, které odkazují k něčemu samozřejmému, neřku-li vedlejšímu! „**Podřídte se tedy Bohu!**“ a „**Pokořte se před Pánem!**“

Má to být to, co se bezprostředně nabízí? Není úplný protiklad? Nevěříme v těchto slovech jakýsi „útěk k zásadovosti“?

Naše rozjímání se děje za toho předpokladu, že žijeme ve světle Božího slova! A to je víc než mnemotechnická pomůcka! To je skutečnost! Kroky ke kritickému vidění a životu bez klamu nejsou „podle Jakubova listu, naším vynálezem! Byly umožněny Boží skutečností a blízkostí! Právě Boží skutečnost a blízkost přivedla pisatele listu k jeho výrokům. Máme-li jeho výzvy následovat, musíme obojí vidět a přijmout za své.

Není náhodou, že Desatero směřuje zraky Božího lidu nejprve ke vztahu k Bohu! Není náhodou ani to, že Ježíš Kristus podvojně přikázání lásky k Bohu a k bližnímu výslovně potvrdil: A není útekem k nějakému axiómu, řekneme-li, že to, co se bezprostředně nabízí, co je aktuální je právě uznání Božího panství!

Nejde o záležitost rozumu nebo zbožných slov! Je to rovněž záležitostí malých, každodenních krůčků a rozhodnutí! Každý automobilista ví, že jeho vůz pojede jen tehdy, když natankuje benzin Bez něho se nerozjede ani nejnovější model.

Neuchýlíme se k apoštolským slovům jen proto, abychom se teoreticky „pokořili před Pánem“ a abychom se „podřídili Bohu“! Budeme v tom vidět aktualitu, aby-

chom našli sílu k jednání a odvahu k věcnosti. Žít ve světle znamená: činit to, co se bezprostředně nabízí. A to nejaktuálnější je neuhýbat před tímto světlem, vystavit mu svůj život.

3. Žd 11,1.2.6.8-10 – Věřit Bohu

Dnes se běžně setkáváme na ulicích s reportéry, kteří zastavují kolemjdoucí. Ptají se na jejich mínění o nějakém aktuálním tématu. Oslovení reagují různě. Někteří hněvivě. Považují to za obtěžování. Neodpoví, anebo odpoví vyhýbavě. Jiní to pochopí jako příležitost ozvat se v rozhlasu nebo se vidět v televizi. Namáhají se s pořádnou odpovědí. Jsou v rozpacích, protože je to překvapilo. V každém případě pozorujeme, jak je obtížné reagovat na přímo položené otázky, mít osobně jasno a zřetelně se vyjádřit.

Co bychom řekli do mikrofonu, kdyby se nás reportér zeptal, třeba po bohoslužbě na schodech před sborem: „**Co rozumíte pod pojmem „víra“ nebo čím je pro vás víra?**“ Asi bychom se pořádně zakoktali. Mikrofon nás ztrémuje. Především však proto, že vůbec nejsme zvyklí se o víře vyjadřovat. Ano, přemýšlíme o ní, uvnitř cítíme, co víra obnáší. Jasně formulovat je však obtížné. Náš text je stručný a jasný: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.“

Křesťanská obec, které byl list určen, trpí pod náporu prvních pronásledování. Taková situace vyžaduje vnitřní jasnost, jež musí přemoci neurčité pocity a okamžité dojmy a zážitky. Za druhé je třeba být připraven a pohotově odpovídat na otázky, které jim lidé z okolí kladou. Bez zakoktání vydat svědectví pro Pána Ježíše.

Jako malé stádečko mezi nekřesťany potřebujeme rovněž mít jasno a umět zřetelně vyjádřit, jak je tomu s naší vírou. Dnes je to patrně ještě těžší než tenkrát.

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme... Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“

Dokážeme se dnes, jako myslící a odpovědně jednající lidé, tak bezvýhradně vydat: „pevně počítat s tím, co nevidíme... musit věřit, že Bůh jest...“? Lze se toho jen tak beze všeho odvážit? Své děti svěříme jen tomu, jehož vlastnosti a spolehlivost známe. Když odcestujeme, svěříme klíče od bytu jen lidem, o kterých víme, že toho nezneužijí. Pán Bůh však žádá plnou, neomezenou důvěru, žádá abychom se

mu vydali bezpodmínečně. To není vůbec samozřejmá cesta, automatické rozhodnutí, které je vyřízeno tím, že se postavíme do pozoru a srazíme kufr. Musíme si nejprve pořádně rozmyslet všechno, co se v našem srdci postaví vůči takovému totálnímu požadavku na odpor.

Všichni více nebo méně sníme svůj sen o svobodě. Zaměstnává nás ve vnějších oblastech života i v tom, co se odehrává v našich myšlenkách. Neustále usilujeme o co největší svobodu rozhodování. Nejde jen o to, jaký typ ledničky si koupíme nebo kterému autorovi dáme přednost. Cítíme se být ve své svobodě ohrožení, jestliže cítíme, že nám není ponechán dostatečný prostor k rozhodování.

Mluvme nyní sebekriticky o sobě, o křesťanech, ne o těch ostatních. Vybudovali jsme si vnitřní svět svého JÁ, většinou s námahou, možná s mnohým zklamáním. Teď bdíme nedůvěřivě, aby nebyl ohrožen. Z toho důvodu pečlivě vytřídíme v okruhu osob, s nimiž denně přicházíme do styku ty, kteří nám jsou nejen sympatičtí, ale především nejví známky, že by nám chtěli nebo mohli nabourat svět našeho JÁ. V oblasti věcného rozhodování se chováme podobně: jen se nezavazovat k povinnostem, které by mohly zproblematizovat naše soukromí.

Pokoušíme se velice šikovně vytěžit pro sebe to nejlepší, aniž bychom za to museli vydat příliš mnoho. Takový sen sníme o svobodě. Vůbec nepozorujeme, že ten vnitřní svět našeho JÁ je jen svět stínový, neskutečný. Při takovém kroužení kolem vlastního JÁ totiž přichází náramně zkrátka náš bližní. Izoluje nás to ze společenství, do něhož jsme se narodili a jemuž jsme mnohonásobně zavázáni.

Péče o vlastní JÁ nám rovněž brání – a to je ten nejhorší důsledek – skutečně uvěřit, vzít Pána Boha doopravdy. I vůči němu se totiž chováme zdrženlivě, nechceme mu důvěřovat tak, jak to apoštol ve své výzvě zdůrazňuje. Jsme téměř výlučně orientovaní na vlastní JÁ a vůbec nevnímáme, že se toto JÁ pomaloučku šine na Boží místo, že se stává takřka naším soukromým božstvem. Myslíme si, že jsme svobodní a přitom podléháme neblahému poutu. Vážeme se na sebe. Toto pouto znamená před Bohem hřích. Nemá Boží požehnání.

K jakému cíli budeme směřovat nyní, když jsme se probudili ze svého snění? Kde je svoboda, která má smysl, protože neohrožuje ani nás osobně, ani naše bližní? Můžeme učinit jen jediné: kapitulovat před Bohem, zcela, bez zábran.

Nepochybujme o tom, co nevidíme, pevně důvěřujme tomu, že Bůh jest.

Když ve středověku město kapitulovalo, boje sice ustaly. Co se však odehrávalo, když nepřítel vtáhl do města, bylo mnohdy horší než dny a týdny obležení. Proto lépe, než kapitulovat před Bohem, by bylo Bohu naprosto důvěřovat. A stane se div! Svěříme-li se takto Bohu, toto naprosté pouto s ním nám přinese svobodu.

Není to ona námi vysněná svoboda, nýbrž svoboda, k níž nás Bůh sám osvobodí. On nám za ni ručí! Vždyť proto poslal svého Syna na svět a na kříž.

Důvěřujeme-li bezvýhradně svému nebeskému Otci, že nám chce požehnat, zmizí i chorobná starost o vlastní JÁ, kterou jsme až dosud s sebou vlekli tak, jako kdysi trestanci železnou kouli na řetěze, kterým měli spoutané nohy. Opět se staneme svobodnými vůči svým bližním a dokážeme odložit stranou svou nedůvěřivost vůči nim. Poznáme, že je Pán Bůh miluje stejně jako nás. Jim to vrátí důstojnost a nám povinnost tuto důstojnost respektovat stejně, jako my chceme být a máme být respektováni ve své důstojnosti. Tak roste společenství, jež nás vzájemně sbližuje a přináší požehnané plody.

Pisatel listu odkazuje k Abrahamovi, který se naprosto spolehl na Boha a jeho vedení. Šel požehnanou cestou. Jeho příklad je nám možná vzdálený. Zmiňme spíš příklad z novější doby, třeba Alberta Schweitzera. Ten se vzdal slibné vědecké a akademické dráhy a odešel do Afriky. Na řece Ogowe postavil nemocnici pro domorodce nemocné malomocenstvím. Nikdy se neohlížel na svůj minulý život. Nikdy nelitoval svého rozhodnutí. Až do konce svého života byl aktivní v této práci pro bližní. I my můžeme být stejně svobodní, budeme-li naprosto důvěřovat Bohu. Každý den praktikujeme malou porci důvěry, třeba tím, že nastoupíme do dopravního prostředku s naprostou důvěrou v řidičovu odpovědnost. Proč je nám vlastně zatěžko učinit totéž, jde-li o naprostou důvěru vůči Bohu! Odvažme se toho, platí totiž: „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“

4. 1P 1,13-22 – Povolání ke svatosti

Původně šlo o projev na slavnosti, při níž si první křesťané připomínali svůj křest. Byli pokřtěni jako dospělí. Vyznali svou víru před obcí. Začali nový život s Ježíšem a pro Ježíše. Ponořili je do vody. Mělo to znamenat, že se utopili – se svou vírou v božstva, se svou touhou po vyšším životním standartu, se svým úsilím o čest a uznání, se svou leností a zbabělostí. Z vody se vynořili jako noví lidé. Přijímali nové – často biblické – jméno. Mnozí se museli rozloučit se svými rodinami a přáteli. Někteří z nich měli těžké problémy proto, že se stali křesťany.

A teď ochabli. Mnozí odpadli. Vrátili se ke starým zvykům z doby, kdy ještě nebyli křesťany. „Ne!“, říká Petr, „nemůžete zpátky, nemůžete pokračovat tam, kde jste přestali při křtu před několika měsíci nebo léty.“

I my jsme pokřtěni. I my vyznáváme svou víru. Nemůžeme dělat všechno možné pro svůj životní standard, pro svou pověst, pro své pohodlí. Nemůžeme prostě mluvit stejně jako onen bohatý muž v Bibli: „Jez, pij a žij si v pokoji!“ Jednou jsme v Ježíšově společnosti, jsme „svatí“. Kdysi bylo vyryto na bohoslužebném náčiní „Svaté Pánu“. Později byli svěcení kněží a od okamžiku svěcení se z nich stali svatí muži, jejichž život náležel Bohu. Tak je tomu i s námi: patříme Ježíši. Od našeho křtu je napsáno neviditelně na našich čelech: „Svatý Pánu“. Proto nemůžeme ani my žít prostě tak, jak žijí ostatní. Jsme tak trochu cizinci v tomto světě. Nejsme tu konec konců doma. Vždyť doma jsme v novém světě, který Bůh teprve stvoří.

Zní to tak, jako kdyby tehdejší křesťané, a i dnešní křesťané, se měli z tohoto světa stáhnout a čekat, až Bůh stvoří svou říši. To však nemá Petr na mysli. Jsme sice „cizí hosté“ ve světě, ale právě proto do světa patříme – jako svatí Boží, jako Ježíšovi spolupracovníci, které posílá do světa. Svět nás potřebuje – a sice ne pouze naše člověčenství a přátelství. Potřebuje nás právě jako křesťany. Nestahujme se do svých soukromých příbytků, do svých kostelů a sborů – nýbrž „odhodlaně se připravte ve své mysli“ plnit úkoly, které nám Pán Bůh svěřuje – a to nejen pro církev a v církvi, nýbrž i úkoly ve světě, pro svět.

„Přepásejte bedra své mysli“, zní to v textu doslova. V době rané církve nosili muži i ženy dlouhé oděvy – na procházkách, při diskusích, v divadle. Při práci jim dlouhé šaty překážely, proto je převázali v pase a tím je zkrátili, aby jim nebránily při polní práci nebo rybaření.

Petr tedy kárá ochablost a nečinnost svých posluchačů a čtenářů. „Pevně se opásejte“, píše – „a buďte strážliví při všem, co děláte!ú Jako křesťané nesmíme být ospalí, nýbrž bděle všeho účastní. Neopájíme se řečněním, nýbrž strážlivě hodnotíme všechna velká slova, ať už se ozývají z našich řad, anebo z okolního světa.

Jedno je však třeba zdůraznit. Když jsme si ujasnili, že jsme Ježíšovi svatí, obraťme se cele do světa. Ovšem ne proto, abychom v něm zřizovali Boží království – to udělá náš Pán sám – nýbrž proto, abychom ve světě popohnali kupředu ty menší, předběžné záležitosti. Velkou nadějí na nový svět bez utrpení, bez bolestí, beze smutku a bez smrti – tu splní Bůh sám. Naším úkolem je spolupracovat na splnění malých, všedních nadějí. Můžeme zabránit jen některému utrpení, zmírnit jen některé bolesti, osušit jen některé slzy, poradit jen některým bezradným.

V tom jsme světu užiteční. Máme říci to, co si sám svět povědět neumí. Lidé nás potřebují, ať už to vědí nebo ne. Proto se od nich nesmíme ani odvracet ani se jim jednoduše přizpůsobovat. Potřebují nás jako ty, kdo znají jedinečnou cestu Ježíšovu a kdo po ní od svého křtu krácejí.

Ostatně to není jedno ani před Bohem, zda se od necírkevních lidí odvrátíme nebo zda jim zůstaneme nablízku. V tomto ohledu se od nás očekává poslušnost Ježíšovy vůle. Ježíš je nejen naším bratrem, který nás miluje. Je současně i naším Pánem, který nám má co říci. Je i naším Soudcem, který vysloví svůj ortel nad naším životem. „V bázní před ním žijte dny svého života!“, píše Petr. Bázeň před Bohem je něco jiného než nevraživý strach před přísným, nevypočitatelným bohem někdejších pohanů. Bázeň před Bohem je rovněž něco jiného než obyčejný lidský strach přijít zkrátka nebo přijít pozdě nebo přijít k úrazu nebo o život. Boží bázeň je víc než pouhá úcta. Je to strach ze ztráty něčeho, co Pán Bůh daroval. Petr právě připomněl svým čtenářům, že jsou svatí a křtem postaveni do správného světa – a teď jsou někteří z nich v pokušení tento svět opustit.

S námi je to podobné. Jsme jako děti, které otec zavedl na správnou cestu a dal jim rady, jak dospět k cíli. Otcovu radu máme v Ježíši. Ukazatele k plnému životu máme v Bibli. Přesto přeslechneme Otcův hlas, nedbáme ukazatele. Neustále jsme v pokušení sejít z úzké cesty a vydat se cestou širokou. Rádi bychom byli jako ti ostatní – ne jako svatí. Chtěli bychom být doma ve světě – a ne se v něm cítit jako cizinci. Právě toho bychom se však měli střežit. Jen nesejít z Boží cesty! Jen se nedat cestou, kterou se vydala většina! Ta cesta přece nikam nevede!

Pána Boha přišlo draho, abychom našli správnou cestu. Postavil na ni svého nejlepšího muže – Ježíše z Nazareta, svého milovaného Syna. A Ježíš se stal svatým. Nezůstal zbožným soukromníkem, zbožným poustevníkem na poušti jako Jan Křtitel nebo zbožným člověkem v rodném městě jako kterýkoliv farizeus. Vydal se do světa. Nakonec se mu svět proměnil v peklo. Neodbočil z cesty svatých, aby se přizpůsobil ostatním – těm nejzbožnějším, ani hříšníkům, ani povstalcům. Spíš šel cestou Otcovou. Něco ho to stálo být svatým – ani zlato nebo stříbro – ne že by neměl finanční potíže – stálo ho to život.

A teď by byl rád, kdybychom se vydali stejnou cestou – svobodně a odhodlaně jako on. Někdy se bojíme, že nám k tomu chybí síla nebo moudrost. Proto nám Petr radí: „Z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte!“ Sílu a moudrost pro život nám sice dává Bůh, ale obojí dostáváme prostřednictvím sester a bratří. Právě tehdy, když se přikloníme ke světu, potřebujeme soudržnost s křesťany ve své obci a z obcí sousedních. Každý jednotlivec by totiž mohl propadnout malomyslnosti, když se podívá kolem sebe, před úkoly, které máme jako Boží spolupracovníci před sebou. Můžeme zmalomyslnět, když vidíme, jak často upadáme zpět do nekřesťanského života a už netoužíme po ničem jiném než po jídle a pití a abychom měli pokoj. Vždycky, když je nám takhle zle, rozpomeneme se, že máme sestry a bratry, kteří jsou, stejně jako my, přidavači na Boží stavbě – někdy posmívání, jindy

pohrdaní, jak už to bývá. Potom se radujeme z našich shromáždění, v nichž se nám připomíná, že jsme pokřtěni ve jméno Ježíšovo, že jsme přijati do počtu jeho svatých, jejichž prostřednictvím pracuje ve světě. Buď mu za to vzdána chvála a dík!

5. F 2,12-18 – Napomenutí k věrnosti

Španělský básník Cervantes vypráví ve svém hlavním díle „Don Quichote“ toto: Don Quichote byl rytíř, který žil dávno přežitou romantikou a jednoduše nechtěl brát novou dobu vážně. Jede se svým sluhou Sanchem Panzou krajinou. Rytíř je těžce ozbrojený a připravený na jakékoliv dobrodružství. Na kopci uvidí větrné mlýny, jejichž lopatkami otáčí vítr. Don Quichote dosud něco takového neviděl. Ve své obrazotvornosti pokládá mlýny za obry. Sluha mu chce vysvětlit, oč jde, ale marně. Don Quichote uchopí pevněji štít, napřáhne dřevce a pobodne koně. Dorazí pod křídla prvního mlýna. Kopí se mu zláme, štít mu vyletí z ruky a rytíř se válí s kopce dolů.

Jako děti jsme z toho měli legraci. Příběh však obsahuje vážné, pravdivé jádro: nikdo nesmí beztrestně ignorovat skutečnost! Už nežijeme v době rytířů, nýbrž v jiném světě. Není důležité, jestli je nám to vhod nebo zda je nám to líto. Skutečnost je třeba vidět. Běda tomu, kdo chce, pokud možno, proklíčkovat bez úhony. Máme svůj život zvládat. Ať už jako děti ve škole nebo jako matky a hospodyně doma, jako zaměstnanci nebo jako staří lidé v důchodu. „Zvládat život“ znamená obstát v něm. Čelit všem jeho nárokům jako křesťané. V jednom jsme zajedno. Rádi bychom tak činili. Jinak bychom zde dnes nebyli. Otázka však zní, jak můžeme svůj život zvládnout? Boží slovo na to odpovídá: především nasazením všech sil k vlastní záchraně; za druhé tím, že odevzdáme svůj život Zachránci. Tedy za první. Můžeme jej zvládnout jen úplným nasazením sil. To je pravda, kterou cvrlikají vrabci na střeše. Nikdo nesloží inženýrské zkoušky, nikdo se nestane v některé sportovní disciplíně olympijským vítězem, nikdo neovládne mistrně hudební nástroj, nenapne-li všechny své síly. To je nad slunce jasné. Zdá se, že je nám rovněž jasné i to druhé, že pro své křesťanství nepotřebujeme nasadit nic. Křesťanem se stáváme křtem. Potom jsme celý život křesťany a když se nestane něco mimořádného, budeme jako křesťané pohřbení. Stát se křesťanem je podle našeho mínění to jediné na světě, co se děje takřka samo od sebe.

To je však nebezpečný omyl! Apoštol Pavel píše: „S bází a chvěním uvádějte ve skutek své spasení – svou záchranu.“

Není to neslýchaně nemilosrdný požadavek? Pracujte na své záchraně. Řekněte to horníkům zasypaným v dole, jimž je odříznuta cesta k záchraně: pracujte na své záchraně! Zavolejte na topičího se člověka: pracuj na své záchraně! Kdyby to uměl, nepotřeboval by tvou radu. Horníci a tonoucí jsou odkázáni zcela na to, že záchrana přijde zvenčí. A najednou slyšíme: uvádějte ve skutek svou záchranu?

Přismáci mohou namítnout, že nám to dosvědčuje celý Nový zákon, že Pán Bůh už k nám Zachránce poslal! Že se nemusíme sami pokoušet o vyproštění z obklíčení hříchem, protože Kristus už nás dávno vysvobodil!

Máš pravdu, pilný čtenáři Bible. Ještě si o tom promluvíme. Ale nejprve je tu psáno: „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení – svou záchranu.“ Co tím Pavel míní?

Hned na začátku verše je slovíčko, jež vzbudí naši pozornost: „A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní... V naší poslušnosti má být patrné úplné nasazení naší síly pro naši záchranu.

Krátce řečeno: ve všech záležitostech musíš Boha poslouchat! Musíš se vzdát všeho, bude-li to požadovat. Musíš ožezet všechno, co je ti milé a drahé, je-li to jeho vůle. Zvládnout život by tedy mohlo pro nás znamenat přitakání Boží vůli právě tam, kde nás omezuje.

O tom apoštol přímo nemluví. Zato mluví v prvních verších 2. kapitoly o Ježíši Kristu. Líčí jeho cestu jako cestu odevzdanosti, sebezapírání a tedy absolutní poslušnosti. „I když způsobem bytí byl roven Bohu, přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil (zřekl se všeho), vzal na sebe způsob služebníka“ (2,6-7). Od věčnosti spočíval v nebeské slávě u Otce. Když však uslyšel Otce: „Jdi, mé dítě a ujmi se mých dětí, které si zaslouží potrestání a metly mého hněvu“, odpověděl Syn: „Ano, Otče, ze srdce rád, ulož mi to a já to provedu.“ Vzdal se své slávy a přišel na svět jako malé, bezmocné dítě. Když ho Otcova vůle přivedla na kříž, „v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“. Na kříži odevzdal Ježíš Kristus, náš Spasitel, svůj život za nás.

„A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní...“ Nemáte svou záchranu podniknout z vlastních sil – kdopak by to dokázal? Učinil to váš Spasitel Ježíš Kristus cestou své oběti. Teď ho však máte touto cestou následovat. Není to žádná procházka. V poslušném odevzdání je třeba se cvičit.

Pán Bůh často od nás nechce, abychom se všeho vzdali, nýbrž abychom k tomu byli ochotní. Vzpomeňme na Abrahama, který měl obětovat svého syna a Bůh ho této oběti milostivě ušetřil. I ty máš „s bázní a chvěním uvádět ve skutek své spasení“ a jít s nasazením všech sil cestou následování Ježíše Krista. To je cesta ke

zvládnutí života. Kdyby zde náš výklad skončil, pravděpodobně by šel mnohý z vás domů sklíčený. Potom by křesťanská víra nebyla nic jiného než úplné nasazení, mocné vypětí sil. A co když toho někdo není schopen? Co když by nám ten člověk mohl vyprávět jen o celé sérii selhání, ale přitom bychom viděli, jak rád by ztvířil sám nad sebou? Takovému by zbylo jen si zoufat.

Pavel však pokračuje: „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ Tím se dostáváme k tomu za druhé:

Jak zvládneme svůj život? Naprostým odevzdáním svého života Spasiteli. Pán Bůh skutečně zasáhl zvenčí a poslal Zachránce. Ježíš Kristus cestou své oběti nedal jen příklad, nýbrž způsobil plnou, naprostou záchranu. Rozhodující není vypětí našich sil, nýbrž naše ochota odevzdat svůj život Spasiteli.

A co když bude najednou od tebe taková odevzdanost požadována? Třeba aby ses smířil se ztrátou zdraví nebo se ztrátou milého člověka nebo byl ochotný ztratit vyhlídky na úspěch? Kdo ví o Ježíši Kristu jako Bohem seslaném Zachránce, ten smí pokojně sepnout ruce a prosit: „Pane, dej chtění i činění; pomoz mi, abych z celého srdce řekl své ANO, vždyť vím, že to se mnou myslíš dobře.“ Tomu říkáme odevzdání svého života Bohu. Z křesťanství, jakožto velkého vypětí sil, se potom stává prostá, jednoduchá záležitost, kterou dokáže zvládnout i dítě. „Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítíte jako hvězdy, které osvěcují svět...“ Víme, že všechny hvězdy nemají své vlastní světlo. Planety odrážejí jasné světlo sluneční. Tak je tomu i s námi. Kristus je slunce, které osvětluje náš život. Kdo mu zcela odevzdal svůj život, dostává od něj světlo, které potom vyzařuje. Místo světlo bychom mohli dosadit radost, pokoj, bezpečí, jež na něm jeho okolí může vidět.

Na Pavlovi bylo něco z toho patrné. Tento list píše z vězení. Jistou smrt pro Krista má před očima. To je situace, v níž by si většina lidí zoufala. Pavel ovšem zvládl svůj život, protože došel plného souhlasu s Božími cestami, „i kdyby měl skropit krví obět' a službu, kterou Bohu přináší...“ Je na to připravený, protože svůj život odevzdal svému Spasiteli Ježíši Kristu naprosto a bezvýhradně. Proto na konci našeho oddílu čteme slova plná radosti. „Ale i kdybych měl skropit krví obět' a službu, kterou Bohu přináším, totiž vaši víru, raduji se a spoluraduji se s vámi se všemi; stejně tak se i vy radujte a spoluradujte se mnou.“ Zde už není v srdci místo pro nářek a sebelítost, ani pro sklíčenost a zoufalství. Takhle vypadá zvládnutý život.

Není to lákavé i pro tebe? Cestu k tomu nám ukázal apoštol Pavel.

6. 1K 4,9-20 – Bláznovství pro Krista

Kdo z nás by chtěl být pokládán za blázna? Každý se snaží udělat dobrý dojem. Toužíme po tom, aby nás lidé brali vážně. Dost často nám však přeběhnou přes cestu lidé, kteří se pokoušejí nás zesměšnit. Co s tím? Každý nemá hroší kůži!

Pavel popisuje jinou cestu. Pro něj jsou zkušenosti, při nichž si připadá jako blázen, podnětem ke kritickému srovnávání vlastní víry s postojem svých souvěrců v Korintu. Rozšířily se tam špatné mravy. Propadli tam sebespokojenosti. Už jim nevyhovovalo křesťanství, v němž šlo o pokoru a službu. Takový styl života je dráždil. Pohrdali každým, kdo nesdílel jejich názory. Asi se pohoršovali i nad Pavlem. „Ohrnovali nos“ nad prostým způsobem jeho života. Pavel na ně kvůli tomu nezhraje. Chce je však přivést zpět na cestu opravdového křesťanství. Proto říká: „Skoro se mi zdá, že nás apoštoly Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se podívanou světu, andělům i lidem. My jsme blázni pro Krista, vy ovšem jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy silní; vy slavní, my beze cti.“ To však neznamená, že by nás Kristus nechal padnout, naopak v našich řadách se cítí být jako doma. Jemu se přece nevedlo jinak. Změnil kvůli tomu kurz? Vy Korintáné si myslíte, kdo ví jak jste chytří v Kristu. Kdo se chytře odchyluje od cesty Kristova následování, ten se pokládá za chytřejšího než je Ježíš sám. To je problém. Ke křesťanskému životu patří totiž důvěra ve vedení Pánem. Ta se nedá ničím nahradit. Ani chytrostí, ani skvělým vystupováním. Proto může Bohu důvěřovat jedině ten, kdo se nepohoršuje nad Ježíšovým nedůstojným vzhledem, ale při pohledu na svou vlastní slabost znovu odhaluje Boží moc.

Tomu se musíme naučit, stejně jako Korintáné. Apoštol je nám dává příkladem svou pokorou a skromností.

Pokora a služebnost jsou dva důležité momenty v křesťanském životě. Ochota neustále se učit patří k tomu. Učedník Ježíšův není nikdy hotový s učením. Musíme si neustále zpřítomňovat Boží přikázání. Musíme být ochotní stále zkoumat svá stanoviska. Je-li třeba, přijímat napomenutí. Pavel napomíná otcovským způsobem. Ví, že mu nenáleží soudit své souvěrce. Jako služebník Kristův však ví, že je povolán, aby pozvedl varovně hlas a napomínal obec, je-li v nebezpečí, že opustí cestu následování Ježíše Krista. Pavlovi záleží na tom, aby obec obstála. Sám se ze všech sil snaží tou cestou jít. Proto může Korintány se vši pokorou vyzývat: „Prosím vás:

Jedněte podle mého příkladu!“ Potřebujeme příklad ostatních křesťanů jako pomoc na vlastní cestě. Podle nich se můžeme orientovat. Pavel dostal od Pána příkaz k zakládání náboženských obcí a ke sledování jejich života. Mnohá obec se domnívala, že Pavel je daleko a že se o ně už nestará. Jim Pavel říká: Není důležité jsem-li s vámi nebo ne. Důležitější je Boží moc, která mne i vás udržuje naživu. Boží království se rozmáhá Boží mocí, nikoliv okázalými slovy.

Pavel je ochotný k rozhovoru navzdory nepěkným zprávám, které se doslechl. Pokládá za důležité, aby členové sboru věděli, co je zač. Všechno co dělá a co říká je neseno Boží mocí. Nemá zapotřebí se doporučovat vybroušenými řečmi a blýskat se chytrými argumenty. Proto nehraje roli, jestli se mu někdo posmívá. Jestliže je však použit jako trestající hůl proti někomu, kdo si osobuje božské právo, pak je to na pováženou. Kdo se postaví pod Kristův kříž, musí být ochotný vzdát se zčásti vlastní důležitosti. Musíme se naučit, že Kristus pod svým křížem shromažďuje nejrozmanitější lidi. Není třeba, abychom do sebe neustále strkali lokty, abychom se neustále poštuchovali.

Nežijeme v Korintu. Dělí nás několik staletí. Nemáme mezi sebou ani člověka srovnatelného s Pavlem. Přesto není zbytečné si jeho napomenutí připomenout.

I mezi námi se přihodí, že vypadneme z role tím nebo oním směrem. Někdo se mermomocí brání tomu, aby ho ostatní pokládali za blázna. Nechce dovolit, aby mu kdokoliv nasazoval takovou škrabošku. Jiný se pokládá za měřítko všech věcí a ohrnuje nos nad ostatními. Je na pováženou, nejsme-li ochotní přezkoumat svá stanoviska. Jsou lidé, kteří nechtějí doznat, že vypadli z role. Své stanovisko pokládají za jedině správné a tvrdí: říkej si, co chceš, trvám na svém. Zastávat pevné stanovisko je dobré, ale když se to přežene, rychle se z toho vyvine úzkoprsost, jinými slovy „fundamentalismus“.

Z toho důvodu připadá důležitá role Boží moci. Bez ní se točíme dokolečka. Propadáme falešnému mínění, že to už nějak sami „zmákneme“. Snadno se však stane, že Kristovo poselství zfalšujeme, a pak z toho obviňujeme z toho někoho jiného. Na cestě následování Ježíše se nevyskytuje kůň, kterého bychom si mohli osedlat a vyskočit na něj.

Kdo je na koni, ten přehlédne snadno bližního v nouzi a sám sebe nezřízeně přeceňuje. Před Ježíšem to nemáme zapotřebí. Svému okolí sice někdy poskytujeme nepochopitelné divadélko. Je to však s námi skutečně tak špatné? Komu je důležitější vlastní nedotknutelnost než dosvědčení pravdy Evangelia, ten se nebude nikdy v řadách Kristovy obce cítit dobře. Kdo chce mít vždycky navrch, ten propadne panice, jakmile se objeví nebezpečí, že by mohl „padnout“. Kdo důvěřuje Boží

moci, ten se cítí v bezpečí. Je zbaven strachu. Nepotřebuje hrát nějakou „rolí“. Pod křížem je každý člověk skutečně sám sebou. To je zjištění k nezaplacení tváří v tvář skutečnosti, že jsme všichni do určité míry nuceni hrát v životě nějakou nastudovanou roli. U Krista můžeme hrát sami sebe.

Postavíme-li proti sobě slabost a sílu, bláznovství a chytrost, pak v podstatě vyjde najevo, že ve chvíli, kdy vstoupí do hry Boží moc, všechny protiklady vlastně zmizí. Boží moc propůjčuje slabosti sílu a poštilosti rozumnost. Užitek z toho má pouze ten, kdo ví, že je ve všem odkázán na Boha. Jsme-li skutečně přesvědčeni o tom, že skutečnou moc dostáváme od Boha, okamžitě přestaneme vzývat vlastní sílu. Ano, dokonce si budeme přát, abychom byli slabí, abychom svou vlastní silou Boží moci nepřekáželi. Kristův kříž je pro mnohé znamením naprosté bezmoci. Právě z této bezmoci však vyplynula bezpříkladná moc pro všechny, kdo se rozhodli následovat Krista.

Pochopili jsme, proč Pavel hovoří tak zatrpkle a ostře. Obává se, že se křesťané budou vzpírat Kristovu vedení, jestliže přecení vlastní moc. Korintáné byli první v nebezpečí dát se tím směrem. Proto je Pavel napomíná tak naléhavě, dokud ještě není pozdě se napravit. Protože i my jsme v nebezpečí dát přednost vlastním cestám před následováním Krista, děláme jen dobře, když se světu představíme jako zdánlivě nepolepšitelní „blázni pro Krista“, než abychom se dali cestou, které bychom později litovali.

Jako církve Ježíše Krista jsme povoláni ke vzájemné podpoře. V ovzduší přátelství a ochoty se dá snáze splnit úkol následovat Krista. Společné nesení a snášení nesnází může pomoci i tomu, kdo nemá zrovna „hroší kůži“, aby se vypořádal s každým pokušením. Pán Bůh nám dává jistotu, že nám svou silou pomůže. Tato jistota je zapečetěna křížem Ježíšovým a jeho vzkříšením.

1. NEDĚLE POSTNÍ

Nevydej nás na pospas zkoušce, ale vysvobod' nás od zlého!

Pokoušitel nabízí Pánu Ježíši možnost, jak úspěšně splnit mesiášský úkol podle měřítek tohoto světa. Snad bychom jen jeho nabídky seřadili logičtěji – a tedy opačně: 1. Vzbudit pozornost lidu a ukázat mu názorně své kvality. 2. Sáhnut po politické moci. 3. Postarat se o pomoc ubohým, aby nikdo nehladověl a nestrádal. Kdo by pak nešel za tak schopným vůdcem?! Na první pohled jsou to cíle všem prospěšné, snad i ušlechtilé. Ani skutečný Boží Mesiáš, ani jeho lid však nemá právo usilovat o tyto věci za cenu, že se zpronevěří Hospodinu a že začne vzdávat božskou poctu někomu, kdo jí není hoden, komu taková čest nenáleží. Bůh si přeje, abychom poslušně a obětavě sloužili tam, kam nás pošle, a ne abychom se dali zlákat vidinou moci a úspěchu. Celé dějiny křesťanství jsou přece výmluvným poučením a názornou ilustrací k evangeliu této neděle. Pokušení, s nímž vítězně bojoval náš Pán, je tu stále a je snadné mu podlehnout. Jenže království Boží nelze začít budovat na nečistém základu.

Vstup: Gn 3,1-5

Tužby:

2. Abychom stále vděčně přijímali Spasitelovu pomoc a s ním vítězně přemáhali pokušení...
3. Abychom po příkladu svého Pána raději chtěli obětavě sloužit, než si moc a úspěch zajišťovat...

Epištola: Ř 5,12-19

Evangelium: Mt 4,1-11

K obětování: Jk 1,2-3

K požehnání: 1J 2,13-17

Modlitba:

Nebeský Otče, poslal jsi nám ku pomoci svého Syna. K němu můžeme vzhlížet a o něho se opřít, kdykoli na nás zaútočí pokušení a vyláká nás na cesty svévole. Prosíme, vyzbroj nás dostatečně do zápasů se svody zlého a připomínej nám, jakým způsobem můžeme nejlépe sloužit tobě i bližním. Posiluj nás, ať umíme svědčit slovem i životem o tom, že náležíme ke Kristovu lidu a že chceme v poslušnosti kráčet za svým Pastýřem.

Vhodné písně: 100, 118, 148, 156

2. NEDĚLE POSTNÍ

Ospravedlnění z víry

Nikodém byl spravedlivý člověk. Žil podle Božího Zákona. Věřil v Boží přízeň, kterou si člověk zaslouží ze svých skutků. To byl rozdíl mezi ním a Abrahamem. I on z celého srdce věřil Bohu. Dovedl na Boží příkaz opustit i své rodiště. Důvěřoval i slibu, který mu Bůh dal, že se stane otcem národů, i když stále neměl svého potomka. Jeho důvěra v Boha byla silnější než rozum. Důvěřoval, že Bůh své sliby splní, i když nevěděl jak. Nikodém šel za Ježíšem v noci, protože se bál svých souvěrců. Trvalo ještě nějaký čas než začal více důvěřovat Bohu a než začal konat jeho vůli, než odevzdal svůj život a svou budoucnost do Božích rukou. Stalo se tak teprve po ukřižování Ježíše Krista, když vyžádal jeho tělo k pohřbení. Hledejme ve svém životě cestu, která je zakotvená v důvěře v Boha!

Vstup: Gn 12,1-4a

Tužby:

2. Za víru, která nezná lidské předsudky a strachy...
3. Za spravedlnost, která přichází s omilostněním Kristem...

Epištola: Ř 4,1-5.13-17

Evangelium: J 3,1-17

K obětování: Ř 8,8-9 nebo Ga 3,11

K požehnání: Žd 11,8-19 nebo 2P 1,3-11

Modlitba:

Bože vševědoucí, nedáš se oklamat ani tím, jak se tváříme, ani náboženským slovíčkařením, předstíranými ctnostmi, ani přesně, leč formálně vykonávanými obřady. Vidíš i do nejskrytějších koutů našeho nitra. Prosíme, očisti nás tak dokonale, abys u nás nenacházel nic z toho, co se ti nelíbí a co tě hněvá i uráží. Pomož nám otevřít dokonale dveře našich srdcí, aby mohl vejít dovnitř tvůj Syn a ujmout se v nás vlády jako jediný Pán, jemuž se plně podřídíme a za nímž půjdeme, ať nás povede kamkoli.

Vhodné písně: 235, 236, 304, 306, 308

3. NEDĚLE POSTNÍ

Zdroj živé vody

V Janově příběhu se Ježíš opět projevil jako ten, kdo se nedá svazovat konvencemi ani náboženskými předpisy. Osloví Samařanku, i když mezi Židy a Samařany byla kultická bariéra. Vede náboženský rozhovor se ženou, ačkoliv to bylo zakázáno. Prokazuje se tím jako Boží Syn a Spasitel pro všechny lidi bez rozdílu. Samařanka přišla načerpat vodu k uhašení tělesné žízně. Ježíš jí nabízí sám sebe jako zdroj vody živé, která dává věčný život. Žena, která v něm nejdříve viděla jen unaveného a žíznivého poutníka, pochopí během hovoru, že se setkala s někým mimořádným.

Antoine de Saint-Exupéry napsal: „Poušť dělá krásnou to, že někde skrývá studnu.“ Ježíš Kristus je studnou živé vody uprostřed pouště tohoto světa. A my, kteří o tom víme, máme za úkol k této studnici ukazovat cestu.

Vstup: Ex 17,1-7

Tužby:

2. Abychom uměli pít z pramene vody živé...
3. Abychom k pravému zdroji života, ke Kristu, všechny žíznící přiváděli...

Epištola: Ř 5,1-11

Evangelium: J 4,5-42

K obětování: Ž 36,8-10 nebo Iz55,1-3a

K požehnání: Jr 17,5-8

Modlitba:

Dárce života, děkujeme, že jsme se opět mohli občerstvit ve tvé blízkosti a načerpat nové síly. Děkujeme za tvé slovo i za stolování s tvým Synem. Dopřej nám tu milost, aby se každý z nás stal pro své okolí studánkou, z níž mohou utišit svou žízeň ti, kteří hledají nápoj pro tělo i pro duši.

Vhodné písně: 31, 32, 39, 54, 82, 85, 197, 201, 290, 293, 311

4. NEDĚLE POSTNÍ

Správně vidět všechny věci

Příběh o uzdravení slepce vypověděl evangelista Marek v pěti verších (Mk 8,22-26). Jan mu však dal osmkrát větší rozsah. Je zřejmé, že chce i víc vyjádřit. Ježíš Kristus otevírá těm, kdo v něho uvěřili, duchovní zrak, dává jim dar nového vidění veškeré skutečnosti. Vzniká tím však zároveň konflikt mezi Kristem a vidoucími na jedné straně a mezi těmi, kdo si libují ve své duchovní slepotě, na straně druhé. Kdo uvěřil v Ježíše Krista a ví, jak velké dobrodiní od Pána přijal, měl by se k tomu ochotně přiznávat, děj se co děj, i proti opačnému mínění ostatních. Janova kapitola končí nadějným zaslíbením: komu Spasitel pomohl, toho již neopustí. Postará se, aby víra uzdraveného zesílila a byla jasná, jednoznačná. Na nás je, abychom přijali od Pána jeho pomoc a nikdy nezapomněli, co pro nás učinil.

Vstup: 1Sa 16,1-13 nebo Ž 146,5-10

Tužby:

2. Za dar nového vidění všech věcí, za uvěření v odpouštějící lásku a pomoc Ježíše Krista...
3. Aby nás chránil před pády do temnoty vnitřního zmatku, bezradnosti a svévole...

Epištola: Ef 5,8-14

Evangelium: J 9,1-41

K obětování: Mt 6,22

K požehnání: 1J 1,5-9

Modlitba:

Vyznáváme na sebe, Hospodine, že jsme vždycky nechodili v tom světle, které jsi pro nás rozžehl ve svém Synu Ježíši Kristu. Litujeme, že i naší vinou mnozí kolem nás nevidí zřetelně a jasně cestu života. Prosíme o tvé odpuštění a o sílu k nápravě. Učiň si z nás církve, jež bude svítit světu hlásáním tvého slova i svou vlastní poslušností a tak přesvědčivě zvěstovat tvou bezmeznou lásku, jež poslala lidskému světu, leckdy nevěrnému a nevděčnému, pravé Světlo a spolehlivého Lékaře lidské zaslepenosti.

Vhodné písně: 43, 51, 87, 180

5. NEDĚLE POSTNÍ

Vzkříšení Lazara

Po své smrti celé neuvěřitelné čtyři dny dlel Lazar v hrobě. Byl mrtev až do chvíle, dokud Ježíšova moc nezasáhla. Dokud nevzkřísila jeho tělo, srdce i duši. Z temnoty hrob vyšel muž, o němž vlastní sestra Marta řekla: „Už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den!“ Ježíš ukázal všem, že Boží moc je s ním. Činí nemožné, to co se vymyká rozumu a přírodním zákonům. Slovem vítězí nad smrtí i zmarem. Dokazuje tím svou lásku k Lazarovi a jeho rodině.

Vzkříšení Lazarovo je předobrazem Kristova vzkříšení. Je dokladem slávy a vůle Boží. Je znamením toho, že Boží vůli zhora nic nemůže omezit, zmařit či zabránit, aby se projevila. I mrtvý slyší hlas Spasitele a plní jeho příkazy.

Jak jsme na tom my? Denně ujišťujeme, že slyšíme, že známe, ale nekonáme to, co po nás Ježíš chce. Temnota hříchu, chtivosti a zla nás svazuje i ochromuje zároveň. Postní příprava na Velikonoce vyzývá: vykroč z temnot hrobu a zmaru! Důvěřuj Bohu a dočkáš se stejného vítězství, jímž prošel Lazar! Kristus se o to zasloužil. Svou přítomnost i budoucnost vlož do jeho rukou. Čiň tak modlitbou i poslušností Pána Ježíše.

Vstup: Ez 37,1-14

Tužby:

2. Aby nikomu z nás nechyběla důvěra ve stálou Ježíšovu moc a pomoc...
3. Abychom sounáležitost s Kristem vlastní poslušností prokazovali...

Epištola: Ř 8,6-11

Evangelium: J 11,1-45

K obětování: 1J 4,9 nebo J 3,35-36

K požehnání: 1J 5,9-13

Modlitba:

Bože, kéž bychom pod vlivem světa nezapomínali na tebe a na tvůj záměr darovat lidem budoucnost, spásu a vzkříšení skrze tvého Syna Ježíše Krista. Ať je v našem srdci tolik lásky, zájmu a chuti pomáhat, kolik jich projevilo Ježíš vůči Lazarovi a jeho sestřím. Kéž se nestydíme za projevy zbožnosti, vděčnosti a sounáležitosti s církví a tím i s tebou!

Vhodné písně: 63, 88, 101, 105, 110, 163

6. NEDĚLE POSTNÍ – KVĚTNÁ

Radostné vítání přicházejícího Pána

Ježíš přichází s učedníky slavit velikonoční svátky. Příjezd do Jeruzaléma měl pro něj velký význam. Věděl, že právě v nadcházejícím týdnu o něm bude rozhodnuto. Věděl, že Boží království v něm a s ním zvítězí. Události celého týdne se odrážejí ve slovech Izajášových. Pevně spoléhá na Hospodinovu pomoc. Poslouchá Hospodina jako učedník mistra. Nastavuje záda. Způsobem bytí byl roven Bohu, ale stal se jedním z lidí. Ponížil se. Bůh po výšil, dal mu jméno nad každé jiné jméno – Ježíš Kristus je Pán!

Jak by reagoval obyčejný člověk v Ježíšově situaci, kdyby věděl, co ho čeká? Zamířil by asi jinam. Nešel by dobrovolně čelit velkým životním problémům. Nešel by dobrovolně na smrt, navíc s vědomím nevinny.

Jsme plni očekávání, když vidíme, že Pán přichází. Radujeme se srdečně, že jej můžeme přijímat každý den a ne jenom někdy?

Vstup: Iz 50,4-9a

Tužby:

2. Abychom i my radostně vítali přicházejícího Pána...
3. Aby náš vstup do velikonočního týdne byl plný pokání, přípravy i radostného očekávání...

Epištola: Fp 2,5-11 (*Jde o část prvokřesťanské liturgie. Proto nabízíme i možnost celý oddíl zpívat:*)

Následuje notová partitura

Evangelium: Mt 21,1-11

K obětování: Ez 43,1-2 nebo Ž 132,13-14

K požehnání: Za 2,1-10 nebo Za 9,8-10

Modlitba:

Děkujeme ti, Pane, za tvé slovo. Kéž nás provází v příštích dnech a pomáhá nám pochopit tajemství velikonočního týdne, který je před námi. Pokorně prosíme o tvé požehnání a to nejenom pro sebe, ale pro celou církev, pro všechny lid, který vyznává tvé jméno.

Vhodné písně: 239, 240

ZELENÝ ČTVRTEK

Ježíš umývá učedníkům nohy

Umývání nohou je jednou částí z celého souboru služeb, které je nutné prokázat podle Pisma pocestnému, respektive bližnímu, který je na své cestě v nevýhodě. Při prokazování takové služby jde o to, že prostřednictvím hosta se nám nabízí možnost pohostit skutečného Hospodina. To byl také důvod, který vedl k pohostinnosti celý izraelský lid. Abraham hostil anděly /Boží posly/, stejně Lot i gibejský starc a pod. Ve všech těchto případech jde o to, že lidé poskytují službu Hospodinu prostřednictvím ostatního stvoření. Příběh umývání nohou učedníkům je v tomto případě o mnoho závažnější. Zde se ujímá služby přímo Hospodin a to ve svém Synu. Umývání nohou nebo jiná služba druhým není znakem ponížení, ale naopak znakem velikosti služebníka.

Vstup: Ex 12,1-4(5-10)11-14 nebo snad lépe Dt 16,1-3

Tužby:

2. Za našeho patriarchu, biskupy, kněze a jáhny. Ať především oni se shýbají ke každodenní službě bližním...
3. Abychom nikdy nezapomínali na oběť Kristova kříže...

Epištola: 1K 11,23-26(27-28)

Evangelium: J 13,1-17.31b-35

K obětování: Žd 12,28 nebo Žd 5,4-5

K požehnání: L 22,24-30 nebo Mk 10,42-45

Modlitba:

Vděčně tě chválíme, Pane Ježíši Kriste, i za dnešní štědré pohoštění tvým živým a životodárným slovem, také i za svátostné stolování, které jsi ustanovil svému lidu na věčnou památku. Kéž duchovně posílení odejdeme z tohoto shromáždění plnit poctivě úkoly, jež máme denně konat. Pomáhej nám, abychom vždy na tebe pamtovali a osvědčovali svou víru spravedlivým a příkladným životem mezi bližními. Ať nepůsobíme pohoršení, ale jsme tvými dobrými svědky, dokud nás odtud neodvoláš ke své věčné hostině.

Vhodné písně: 22, 241, 242

Jiné zpracování najdeme u řady „B“ Ekumenického lekcionáře. Tzv. Ekumenický lekcionář má k tomuto dni jediné čtení pro všechny řady a je preferováno evangelium podle Jana a opomenuta zvěst synoptiků. Vždyť poselství Zeleného čtvrtku je mnohem bohatší a barvitější! Pro nás je zvěst tohoto dne spojena především s ustanovením svátosti večeře Páně (to je téma, o němž nelze nikdy říci, že by se o něm v církvi mluvilo přespříliš a že víc netřeba), ale je tu Ježíšův duchovní zápas v Getsemane, kde byl zajat a opuštěn nejbližšími učedníky.

Tedy kupříkladu lze volit i texty:

Za 13,6-7; Žd 5,4-9; Mt 26,36-56; 2P 3,18; Ž 22,2-12

Lv 23,5-8; 1K 5,6-8; Mk 14,17-30; Ef 4,15-16; 1K 10,14-17

Pro liturgii tohoto dne je zvláště vhodné zvolit variantu uvedenou v Obřadní příručce ČČSH jako Večeře Páně ve zvláštním shromáždění.

VELKÝ PÁTEK

Charakter dne je natolik výjimečný, že bohoslužba se tradičně omezuje na čtení pašijí. Čtení mohou být proložena písněmi nebo různými výzvami a napomenutími. Jakékoli vložky necht' jsou voleny s citem pro charakter dne. Je dobré zapojit lektory a modlitebníky, zejména z řad mládeže. V naší církvi není zvláštních obřadů, i když původní Misál je naznačuje. Tam je možno hledat inspiraci.

Úvodní pozdravy, uvedení

Vyznání hříchu

Modlitba po doznání hříchu:

Dej nám, Pane, abychom byli očištěni tvým slovem a připrav nás v odpuštění a prominutí našich vin na tuto službu, kterou konáme ve tvém jménu. Dnes, více než kdy jindy, se klaníme tvé velebné prozřetelnosti a lásce, kterou jsi nás vykoupil z moci zlého, skrze Krista, ukřižovaného pro nás a za nás. Amen.

Vstup: Iz 52,13-53,12

Tužby:

1. Za církve, aby ji Pán opatroval svou přítomností a svou obětí ji posvětil k nelehkému úkolu, modleme se k Hospodinu.
2. Za její služebníky i věřící, aby poznávali Boží lásku i prostřednictvím utrpení...
3. Za umírající a trpící, aby i oni měli podíl na spáse pro požehnanou oběť našeho Pána Ježíše Krista...

Epištola: Žd 10,16-25 nebo Žd4,14-16; 5,7-9

Evangelium: J 18,1-19 nebo Mt 26,14-27.66 nebo Mt 27,11-54

Vyznání víry, Modlitba Páně

Závěrečná modlitba:

Vejdi, Pane, do tohoto shromáždění svým Duchem a požehnej nám, kteří jsme byli účastni připomínky Kristova utrpení. Necht' je nám Kristův kříž znamením naděje a spásy a chrání nás od všeho zlého. Necht' je nám i tato noc pomocí k poznání sebe sama a necht' poslouží pokorné naší víře. Ať Ježíšovo umučení přinese spásu nám i všemu světu. Staň se tak pro milosrdenství našeho trojjediného Boha, jemuž buď chvála a čest na věky. Amen.

Vhodné písně: 243, 244, 245, 246, 247, 322, 325, 327

VIGILIE VELKÉHO PÁTKU

Úvodní poznámka

Abychom pokročili na své cestě k plné víře a k plnému svědectví pro trojjediného Boha, doprovodíme dnes Ježíše na jeho cestě, jak nám to popisuje evangelista Marek (14-16).

Na konci dnešní pobožnosti se podělíme o chléb (a ovoce) na znamení našeho společenství, o něž Ježíš v noci před svou smrtí prosil (J 17).

Společná píseň: 246,1

Pozdravení

D: Milost vám a pokoj od Pána Ježíše Krista (+), který byl, který je a který přijítí má.

Úvodní modlitby

D: Milosrdný Bože, shromáždili jsme se před křížem
(*u kříže, kolem kříže*).

O: Jsme tvé děti. Jsme porušené tělo Kristovo.

D: Obracíme se k tobě, Bože. Hledáme způsob, jak obnovit porušené spojení s tebou. Hledíme při tom na Ježíše, který nás vede k víře, k naději k lásce.

O: Obrat' nás k sobě, milostivý Bože. Shlédni na nás laskavě. Odpuť nám, jestliže pustošíme tvé dědictví a když chodíme vlastními cestami.

D: Vzhlížíme k tobě, trpícímu na kříži. Chceme tě zpovzdálí doprovázet, když se kvůli nám vydáváš na smrt. Prosíme tě, Pane, pomoz nám, abychom vydrželi bdít s tebou.

O: Amen.

Společná píseň: 246,2

1. čtení Písma: Mk 14,12-25

Společná píseň: 246,3

Tužby

(*Na jednotlivé prosby může obec odpovídat buď podle Farského liturgie nebo některou domluvenou variantou Kyrie ze Zpěvníku ČČSH pod číslem 328.*)

D: Všechno je připraveno, Pane Ježíši Kriste. I my sedáváme u tvého stolu plni naděje. I my vyhlížíme okamžik, kdy s tebou budeme moci jíst a pít v Božím království. Prosíme tě, přijmi nás!

O: Kyrie, eleison!

D: Tvé ruce lámou chléb. Zveš nás ke stolu. Nás, kteří jsme tě zrazovali. Prosíme tě, přijmi nás!

O: Gospodí, pomiluj!

D: Pozvedáš kalich naší spásy, kalich své krve, za nás prolité. Prosíme tě, přijmi nás!

O: Smiluj se, Hospodine!

D: Buď s námi, Pane Ježíši Kriste, vždycky, když společně stolujeme.

Probuď v nás touhu podělit se o chléb a kalich s těmi, kdo nemají nic. Prosíme tě:

O: Smiluj se, Hospodine!

Společná píseň: 242,1-5

2. čtení Písma: Mk 14,27-31.26

Modleme se:

Trpělivý Bože, odpuť nám, když se jeden druhému vzdalujeme pod záminkou, že ti chceme zůstat věrní. Přiveď nás blíž jednoho k druhému, abychom se v hodině pokoušení vzájemně posilovali a podpírali v odporu vůči zlému.. Přitáhni nás blíž k sobě, abychom si vzájemně dodávali odvalu. Někdy jsou nároky na nás kladené příliš vysoké. Proto se dovoláváme tvého milosrdenství a tvé lásky zjevené v Ježíši Kristu.

O: Amen.

Společná píseň: 241,1-2

3. čtení Písma: Mk 14,32-42

Modleme se:

Abba, Otče, ty můžeš všechno, co chceš. Uč nás, co to znamená bdít s tebou. Uč nás, jak se máme správně modlit. Uč nás modlit se společně.

O: Amen.

Společná píseň: 325 (3 krát)

4. čtení Písma: Mk 14,43-52

Modleme se:

Bože, nepřestáváš být milosrdný, ani když tě zrajujeme. Nepřestal jsi být milosrdný, ani když jsi byl zrazen políbením. Obrat' nás k sobě, abychom už jeden druhého nezrazovali. Obrat' nás k sobě, abychom dovedli odpouštět těm, kdo nás zrajují.

O: Amen.

Společná píseň: 246,1

5. čtení Písma: Mk 14,53-65

Modleme se:

Jestliže neslyšíme, co říkají ostatní, jestliže nevnímáme nic jiného než své vlastní stanovisko, jestliže pozvedáme hlasy a vyslovujeme neoprávněná obvinění, jestliže „trháme svá roucha“, abychom zničili všechny protiargumenty, přiměj nás ke změně smýšlení, Bože, abychom nevydávali falešná svědectví. Obrat' nás k sobě, Bože, abychom roztrhli svá srdce a nejen svůj oděv.

O: Amen.

D: Poslechněte si zvuk trhající se látky. Tento zvuk necht' vám připomene chvíle, kdy tón našeho zvýšeného hlasu byl silnější než naše argumenty!

Společná píseň: 30,1

6. čtení Písma: Mk 15,1-5

Modleme se:

Ježíši, Pilát tě odsoudil neprávem! Posiluj naše sestry a bratry, kteří trpí nespravedlností a pronásledováním. Obrat' nás k sobě, Bože, aby už nikdo nestál osamocené tváří v tvář mocnostem tohoto světa.

O: Amen.

Společná píseň: 30,3

7. čtení Písma: Mk 15,21-27

Modleme se:

Obrat' nás k sobě, Pane Ježíši! Ať už mezi sebou nerozdělujeme tvůj šat! Ať už se spolu nedohadujeme, co si z něj necháme sami pro sebe. Obrat' nás k sobě, Pane Ježíši! Ať už nekřížujeme tvé tělo, kterým je tvá církev. Ať tvou církev přestaneme využívat jen pro své vlastní sobecké zájmy. Zavrhní víno a myrhu našeho sebeospravedlňování! Vždyť se nedokážeme zřítci tolika věcí, i když jsme poznali tvou nevypravitelnou hodnotu, Pane Ježíši.

O: Amen.

Společná píseň: 322,1-2

8. čtení Písma: Mk 15,28-32

Modleme se:

Otče, víme, že třtinu nalomenou nedolomíš a doutnající knot neuhasiš. Soud vyhlásíš a rozsudek vyneseš podle pravdy. Děkujeme ti za připomenutí, že kdo nenese svůj kříž a nenásleduje tě, není tě hoden. A že kdo nalezne svůj život, ztratí jej a že kdo ztratí svůj život pro tebe, ten jej nalezne.

O: Amen.

D: I některým z nás se posmívají. I mnohé z nás někdo pohaněl. V takové chvíli se tiše modleme, aby nám Pán Bůh daroval správná slova a aby nám ukázal správný způsob, jak v takové chvíli reagovat.

Společná píseň: 322,3-5

9. čtení Písma: Mk 15,33-39

Modleme se:

Bože, roztrhej na kusy opony, které nás od sebe dělí. Obrat' nás k sobě, abychom v opuštěném člověku uviděli tvé milované dítě. Změň nás tak, aby se už nikdo necítil mezi námi opuštěný.

O: Amen.

(Od svíce na stole Páně je zapáleno světlo a od něj si postupně zapálí svá světla přítomní a rozžaté svíce jsou potom umístěny buď kolem kříže, anebo na stole Páně. Mezitím hrají varhany nebo zpívá pěvecký sbor vhodnou skladbu nebo obec zpívá:)

Společná píseň: 247,1-3

10. čtení Písma: Mk 15,40-47

Modleme se:

Jestliže všechny naše snahy najít cestu k tobě, Bože, jsou mařeny naším strachem, jsou-li cesty zataraseny balvany, jimiž, jak se zdá, nelze pohnout, pomoz nám, Bože, abychom dokázali za tebou přicházet jako ženy, které přišly ke hrobu. Je nám smutno z toho, kolik je ve světě nevěry. Pomoz nám, Bože, abychom uvěřili, že máš takovou moc, která dokáže odvalit každý balvan.

O: Amen.

Společná píseň: 247,4-5

Responsorium:

D: Kříž je cesta ztracenců.
O: V kříži je opora chromých.
D: Kříž je hůl slepců.
O: V kříži je síla slabých.
D: Kříž je nadějí beznadějných.
O: V kříži je osvobození otroků.
D: Kříž je voda zavlažující semena.
O: V kříži je útěcha zotročených.
D: Kříž je studnicí vody pro žíznící.
O: V kříži je uzdravení zlomených srdcí.
D: Kříž je rouchem nahých.
O: V kříži je pokoj církve.

(Africká liturgie z 10. století)

Pozdravení pokoje

D: Pokoj Páně (Kristův) ať je s vámi!
O: I s duchem tvým!

Společná píseň: 247,6-7

Varianta :

11. čtení Písma: J 17

Modlitba (k požehnání chlebů a ovoce):

D: Pane Ježíši Kriste!
Tak jako jsi požehnal pět chlebů a tak jako jsi nasytil pět tisíc hladových – tak požehnej tento chléb a všechny plody Země. Posvěť věřící, kteří po nich touží a dej, aby jich byl dostatek nejen pro nás v tomto shromáždění, nýbrž pro všechen tvůj lid na všech místech Země. Vždyť ty žehnáš a posvěcuješ všechno. V Kristu náš Bože, chválíme tě a oslavujeme tě, náš věčný Otče, a tvého svatého, dobrotivého Ducha: nyní i vždycky i na věky věků.
O: Amen.

Pozdravení pokoje:

D: Pokoj Páně ať je s vámi!
O: I s duchem tvým!

Společná píseň:

Při zpěvu písně rozdělení chlebů a ovoce.

Deset zastavení velkopáteční vigilie může mít své pokračování ve vigilií Bílé soboty v tomto 11. zastavení

Společná píseň

Apoštolský pozdrav

Chvalozpěv (Žalm 136 – excerpta)

O: Sláva ti, sláva ti, Bože na nebi!
(Viz Vánoční chvalozpěv ve Zpěvníku CČSH, Responsorie)
D: Shromáždění andělů žaslo, když tě viděli živého, Spasiteli! Domnívali se, že jsi v říši smrti. Ty jsi moc smrti přemohl. V tobě vstal nový Adam. Všechny jsi vysvobodil z šeuolu (pekla).
O: Sláva ti...
D: „Proč mísíte s balzámem své slzy, učednice?“, volá skvoucí anděl u hrobu vstříc těm, kdo nesou vonné masti. „Zde je hrob a hledíte: Spasitel vstal z hrobu!“
O: Sláva ti...
D: Brzy ráno spěchaly ženy s nářkem ke tvému hrobu, aby pomazaly tvé tělo

vonnými mastmi, Spasiteli. Anděl jim zastoupil cestu a řekl: „Je konec nářku, neplačte, ale spíš jděte zvěstovat apoštolům vzkříšení!“

- O:** Sláva ti...
D: Ženy, které nesly vonné masti, přišly s balzámem ke tvému hrobu, Spasiteli. Anděl hlasitě zvolal: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tu, neboť jako Bůh vstal z hrobu!“
O: Sláva ti...
D: Modleme se k Otci, Synu a Duchu svatému a volejme spolu se zástupy andělů:
O: Svatý, svatý, svatý...
D: Evangelium! (*Čtení Evangelia*)

Společná píseň: 18,1-4

- D:** Modleme se společně:
O: Protože jsme svědky tvého vzkříšení, vzýváme tě, Pane Ježíši, tebe jediného, jenž jsi bez hříchu. Vzhlížíme ke tvému kříži, Kriste, oslavujeme tví vzkříšení. Vždyť ty jsi naším Bohem, neznáme jiného, než tebe. Vzýváme tvé jméno.
Nuže, pojďme, budme poslušnými svědky Ježíšova vzkříšení! Hle, radost ze vzkříšení vstoupila do celého světa! Oslavujeme tvé vzkříšení, Pane Ježíši Kriste, neboť jím jsi přemohl zlo hříchu a smrti, abys nám daroval věčný život.
D: Jsi Bůh milostivý, slitovný, lidumilný. Proto se odvažujeme k tobě volat:
O: Otče náš...

Požehnání

- D:** Svatý Pane, shlížíš na nás, na své stvoření. Nic ti nezůstává skryto. Skláníme se před tebou a prosíme tě: vztáhni nad námi svou neviditelnou ruku a požehnej nám všem (*s rukama vztaženými k požehnání*). Odpusť nám, lidumilný Bože, jestliže jsme zhřešili úmyslně nebo neúmyslně (*gesto kajčnosti*). Dopřej nám všeho pozemského i nebeského požehnání. Vždyť ty jediný jsi Slitovník a Zachránce náš, Otče, (+) Synu i Duchu svatý, nyní i na věky věků.
O: Amen.

Oznámení

Společná píseň

BÍLÁ SOBOTA – VIGILIE VZKŘÍŠENÍ

Sobotní bohoslužba je oslavou vzkříšení Pána. Tuto noc se udála věc naprosto ojedinelá. „Prvního dne po sobotě“, tedy po západu slunce, kdy vlastně začínal nový den ženy objevily, že Ježíšův hrob je prázdný.

Poznámka:

Z toho důvodu by se tato bohoslužba měla konat po západu slunce, což je věcně správné! Měli bychom ovšem pamatovat na situaci v našich náboženských obcích, zejména diasporních, kde nelze vždy tomuto požadavku vyhovět z důvodů dopravních a z nutnosti shromáždit věřící v týž den postupně na víc místech.

Pokud tedy budou bohoslužby PŘED západem slunce, lze vhodně připomenout oblíbené téma reformace, že již v okamžiku Ježíšova umírání na kříži zvěstují evangelisté jeho vítězné zmrtvýchvstání a naplnění Božího záměru spásy (Mt 27,45-54; Mk 15,33-39; L 23,32-43.44-48). Lze zmínit Ježíšův pohřeb s důrazem na to, že hrob není poslední tečkou za Ježíšem (Mk 15,42-47; L 23,50-56; J 19,28-42) a že byly marné snahy nepřátel potlačit křesťanskou zvěst (Mt 27,62-66).

Bílá sobota byla i dnem hromadných křtů v prvotní církvi. Tedy ani její zvěst nemusí být jen „monotematická“ a rok za rokem stejná.

Přímým svědkem vzkříšení vlastně nebyl nikdo. Nikdo nevěděl a neví, „JAK“ vzkříšení nastalo. Bůh ponechal prostor víře a důvěře. Čeho však mnozí svědky byli – to jsou události budoucího zjevení Krista v oslaveném těle až do „nanebevstoupení“. Vstupní čtení nás dobře uvádí v podobnosti dnešní situace nedůvěřivého, netrpělivého a reptajícího člověka. Pán Bůh dopřává prostor víře, ale dává i příležitost k poznání, které vede jen cestou víry, důvěry a trpělivosti.

Vstup: Ex 14,10-31

Tužby:

2. Aby nás zbavoval strachu a nejistoty a dal nám poznat radost dnešního dne...
3. Abychom toto slavné vzkříšení našeho Spasitele v upřímné radosti prožili...

Epištola: Ř 6,3-11

Evangelium: Mt 28,1-10

K obětování: 2K 1,5

K požehnání: Sk 5,17-32 nebo 1K 15,12-20

Modlitba:

Bože, přijmi naše díky za milost poznání a účasti na oslavě vzkříšeného Krista. Ty sám jsi byl naším pomocníkem vždy, když jsme kolísali, pochybovali a nedůvěřovali. Proto ti nyní vzdáváme díky za chvíle, kdy jsi nás vyváděl z naší zaslepenosti, abys nás zachránil pro své království. Ať je vzkříšený Pán Ježíš Kristus prostřed nás i v tomto obecnství a zůstává s námi po všechny věky věků.

Vhodné písně: 249, 256, 330

HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ

Spolu s Kristem nás vzkřísil!

Velikonoce vrcholí ranní písní o Vzkříšeném. Ti, kdo již v noci slyšeli zvěst o vzkříšení, přicházejí znovu oslavit tento podivuhodný čin Boží. Bolest velkopáteční již pominula. Vše rozkvetlo radostí. Vše povstává k novému životu. Ne jen jarní příroda. Především lidská duše. Apoštol přec říká, že jsme umřeli spolu s Kristem. Umřeli jsme hříchu, podlosti, přetvářce, strachu a nedůvěře. Velikonoční radost však není radostí naivní. Je to radost podložená jistotou a svědectvím apoštolů a miliónů věřících před námi. V tom je krása velké noci, že po ní zaznívá slavné Aleluja, na něž jsme čekali v usebrání celou dobu postu.

Vstup: Sk 10,34-43 nebo Jr 31,1-6

Tužby:

2. Za milost a požehnání skrze vzkříšeného Pána...
3. Abychom v této radosti velikonočního hodu přinesli obět chvály svému Pánu...

Epištola: Ko 3,1-4 nebo Sk 10,34-43

Evangelium: J 20,1-18

K obětování: Ef 2,4-5

K požehnání: Sk 1,1-4 nebo Ž 97,6-10

Modlitba:

Bud' tobě sláva, náš Pane! Bud' tobě čest nejvyšší! Za to, že jsi přemohl smrt a že my můžeme s radostí pohlížet do nového nebe, které jsi pro nás přichystal. Nedo-vedeme ani slovy vyjádřit své díky za spásu, kterou jsme zdarma obdrželi. Proto ti chceme neustále zpívat velebnou píseň a tebe v ní oslavovat. Požehnej nás, aby naše radost byla ještě větší. Uděl nám novou milost víry, aby ozářovala naše dny. Sláva Otci, Synu i Duchu svatému jako byla na počátku, budiž i nyní i na věky věků – amen.

Vhodné písně: 248, 250, 252, 255, 260, 329, 332

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ

Zjevení cestou do Emauz

Kristovo vzkříšení dokazuje platnost slov Písma, která se vztahují k jeho osobě. Třetího dne vstal z mrtvých! Přesně tak, jak to předpověděli proroci. Přesto však samotný akt vzkříšení není tím nejdůležitějším. Neumožňuje totiž poznat, „kdo to vlastně byl vzkříšen“. K opravdovému poznání dochází teprve ve společenství s Kristem. To je vrchol zvěsti Evangelia. Učedníci poznávají Krista teprve tehdy, když s nimi láme chléb a pije víno. Prameno účinkují prorocství, převelice však obcování se samotným Bohem v Kristu Ježíši.

Vstup: Iz 25,6-9

Tužby:

2. Abychom Boží lásku poznávali všude a svým životem ji zvěstovali...
3. Za všechny maličké, kteří poznali Krista srdcem...

Epištola: 1K 5,6b-8

Evangelium: L 24,13-36

K obětování: J 6,50-51 nebo Ř 5,10-11

K požehnání: 1K 10,14-21 nebo Sk 10,36-42

Modlitba:

Chválíme tě, nebeský Otče, že v obecenství Kristovy církve smíme nejenom naslouchat radostné zvěsti o tvém vzkříšeném a živém Synu, nýbrž že nadto ještě před námi prostíráš bohatý stůl jeho večeře. Prosíme, probouzej v našich srdcích pravou vděčnost za všechny tvá dobrodíní! Kéž vyústí v upřímnou lásku k bratřím a sestrám, které jsi s námi pozval k témuž svátostnému stolu.

Vhodné písně: 145, 257, 323, 331

Poznámka:

Ani o Pondělí velikonočním snad nemusí být rok co rok čteno totéž evangelium. Jako námět ke kázání lze využít i Mt 18,19-20 s tím, že „shromáždit se“ tady patrně znamená shromáždění věřících lidí kolem křesťanské zvěsti a svátostného stolování (Mánek: Stolování s Ježíšem, 1952).

1. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Ač jsme Ježíše neviděli, milujeme ho!

Pouhý důkaz nikoho nepřivede k víře v Ježíše jakožto Spasitele. „Blaze těm, kdo své naděje opírají o pouhé slyšení Božího slova a na něm se odváží v důvěře vystavět chrám víry.“ Tomášovo vyznání založené na neopakovatelné zkušenosti potvrzuje, že realnost, ba přímo „hmatatelnost“ Kristových ran „tehdy“, přece jen otvírá možnost přijmout důkaz Boží přítomnosti, a to prostřednictvím dochovaného svědectví o zjevení v Jeruzalémě, také „nyní“ pro nás, téměř o dva tisíce let později, i když v jiné situaci a na základě slyšení. Nic to však nemění na naší velikonoční radosti, která, stejně jako kdysi v Jeruzalémě, vstupuje v těchto dnech jako prožívání naší přítomnosti. Zdrojem této radosti je setkání se Vzkříšeným, dotek Boží milosti, která projevila svou svrchovanou moc a nedopustila, aby zlo a smrt slavily svůj triumf nad Božím Synem.

Vstup: Sk 2,14a.22-32

Tužby:

2. Aby se Kristova přítomnost projevovala v církvích, ve společnosti i v našich rodinách...
3. Abychom i my zakusili setkání se vzkříšeným a živým Pánem uprostřed našich cest života...

Epištola: 1P 1,3-9

Evangelium: J 20,19-31

K obětování: 1J 2,24-25

K požehnání: J 15,12-17

Modlitba:

Věříme, Otče, že Ježíš je Kristus, tvůj Syn, náš Pán a Spasitel. Víme, že jsi svět nejen stvořil, ale že ho také spravuješ a že nám zjevuješ svou vůli a pravdu k naší spáse. Děkujeme ti za to a prosíme, abys naši víru, víru těch, kteří uvěřili, ačkoliv neviděli, ochraňoval a upevňoval a abys ji svou mocí učinil v našem životě silou, která přemáhá obtíže, pochybnosti a krize důvěry v tebe. Požehnej nám a ved' nás za Ježíšem, abychom z víry měli život v jeho jménu zde i na věčnosti.

Vhodné písně: 43, 146, 174, 191, 296

2. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Kristus prostřed nás!

Býti svědky vzkříšeného Krista znamená naplňovat ve všech důsledcích i závazek oběti a služby bližním kolem nás. Vytrvalost a touha realizovat Boží království na zemi se opírá o nezlomnou a radostnou jistotu, že Kristus žije na věky. Snaha vytrvat a dostát závazkům vůči tomuto světu se však sytí i z možnosti setkání s Kristem v církvi, v apoštolské svátostné a modlitební jistotě, ve shromáždění kolem chleba a kalicha věčného života. Z Boží milosti je nám zjevena pravda o tom, že nejsme opuštěni, že „jsme živi, avšak již ne my, žije v nás Kristus“. Věříme, že při lámání chleba a pití z kalicha je přítomen Kristus, který nás hříšné obdarovává spásou a milostí. Odtud zkušenost s Božím „TY“, které nás zastavuje na naší dosavadní cestě a obrací nás ke zdroji života věčného.

Vstup: Sk 2,14a.36-41

Tužby:

2. Aby celý náš život proměnil k oslavě Krista ukřižovaného a vzkříšeného, Krista sloužícího a sytícího potřebné...
3. Aby naše shromažďování Pán církve milostivě navštěvoval a svou přítomností je posvěcova...

Epištola: 1P1,17-23

Evangelium: L 24,36-43

K obětování: 2P 3,1b-2

K požehnání: 2K5,14-17

Modlitba:

Děkujeme ti, Otče náš, že jsi dnes ve svém Synu přišel mezi nás. Děkujeme za možnost být s tebou. Děkujeme za chléb života věčného i za kalich spásy. Jimi nás sytíš k věčnému obecenství se svým Synem Ježíšem Kristem a s Duchem svatým v tobě. Děkujeme za tvou přítomnost nyní i pro dny, do nichž vstupujeme a věříme, že se smíme odvažovat činit, které dosvědčí naši jistotu o tvé přítomnosti mezi námi. Kéž se s tvým Evangeliem odvažujeme vstupovat tam, kde to ostatní považují za ztracené. Kéž činíme skutky, které jsou svědectvím o tvé lásce. Kéž o tobě dokážeme svědčit v každé situaci – pro tvou slávu i pro slávu tvé církve.

Vhodné písně: 145, 257, 331

NÁMĚTY PRO ČTYŘI POBOŽNOSTI NEBO BIBLICKÉ HODINY ZAMÝŠLENÉ JAKO PŘÍPRAVA NA SVATODUŠNÍ SVÁTKY

1. Ko 1,15-23 – Chvalozpěv Kristu

Myšlenky tohoto textu jsou na první poslech nesnadné, vzdálené současnému obrazu světa. Musíme dobře naslouchat, abychom pochopili, co je za těmito složitými větami skryto. Platí nezávisle na tom, jakou představu máme o vesmíru. Je tu řečeno, kde je počátek a v čem je smysl všech věcí. Koho z myslících lidí by tyto otázky nezajímaly? Odpověď spočívá v jediném slovu: „Kristus“. Co Stvořitel zamýšlel od počátku se světem „všechno je stvořeno v něm, skrze něho a pro něho“.

Tím se dostáváme k otázce, jak vlastně Ježíše vnímáme. Vidíme ho jako dobrého člověka, přítele opomíjených. Vidíme ho jako trpícího člověka vydaného mocným tohoto světa. „Pravý člověk“ a přitom i „pravý Bůh z pravého Boha“ (NC vyznání). Je to vyznání lidí, kteří pochopili Ježíšovu jedinečnost. „On je obraz Boha neviditelného... Plnost sama se rozhodla v něm přebývat.“ Tak zní vyznání věřící církve všech staletí. Ten, který bezmocně visel na kříži, je tím skutečně mocným Pánem. Jemu je dána veškerá moc na nebi i na zemi. Je dosud skrytá, patrná jen zraku věřících. Teprve v příštím věku plně pochopíme, co je tím řečeno. Už nyní však platí, že mocností a síly této země, i síly kosmické, jsou před ním jen pomíjivými obláčky.

Máme-li pochopit, kam tato slova míří, musíme vědět, jaká bludná učení chce pisatel listu potírat. Křesťané v Kolossách chtěli vzít evangelium o Ježíši Kristu naprosto vážně. Mnozí mezi nimi byli však toho mínění, že toto prosté evangelium je třeba obohatit andělskými a duchovními mocnostmi. Možná, že hrály roli i myšlenky, s nimiž se setkáváme u dnešních astrologů. Někteří se domnívají, že by bylo možné spojit víru v horoskop s vírou v Krista. Apoštol říká: NE, to nelze. Náš úděl není závislý na mocnostech, které by nebyly naprosto v moci Pána. Nesmíme fantazírovat o jakýchsi vyšších světech a osudových mocnostech. Máme mít na zřeteli Krista, v němž nám září vstříc světlo Boží lásky. Z Boží neviditelnosti by mohly vyplynout mnohé otevřené problémy a tajemství. Co však potřebujeme vědět k naší spáse, to nás potkává Ježíši. Co tedy znamená: „On je prvorozený všeho stvoření“? Co znamená, že „v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho“? Především je tím řečeno, že byl Otcovým Synem už PŘED stvořením světa. To znamená, že

láska, jež se v Ježíši zjevila, je v pozadí veškerého stvoření. Vidíme rozkvetlou květinu. Za ní je On! Obdivujeme záři nebeských těles. Za nimi je On! Radujeme se ze stvoření, protože víme, že to všechno má co činit s Ježíšem. Toto stvoření není jakousi vadnou konstrukcí, nýbrž platí to, co čteme v biblické zprávě o stvoření: „Viděl, že to je dobré.“

Tomu však odporuje jiné biblické zjištění, že náš svět není v pořádku. Nezdá se, že by převládalo dobré. Spíš je tomu naopak. Biblická odpověď je jasná. Všechno se pokazilo lidskou vinou. Kde má vládnout harmonie a pokoj, tam zaznamenáváme neřád a spory. V tomto světě už není přirozeným stavem pokoj, nýbrž boj, jak zaznamenal filosof Immanuel Kant. Máme se s tím smířit? Máme před tím kapitulovat? Nikoliv! Vždyť je tu dobrá zpráva, radostné poselství o tom, že je tu jeden, „skrze něhož a v němž bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.“ Nezní to všechno příliš dogmaticky? Co si pod tím máme představit?

Pokoj – je lidským snem odedávna. Pokoj je víc než klid zbraní. Pokoj, který se dá prosadit jedině tam – a to je biblicky podložený obsah naší víry – , kde je znovu uveden do pořádku vztah mezi Bohem a člověkem. Smíření – to je v této souvislosti rozhodující slovo. Rozpor mezi lidmi může být smrtelný. Naprosto smrtelný je rozpor mezi Bohem a člověkem. Jsme přesvědčeni, že na golgotském kříži nastala naprosto nová situace. Stalo se něco, co ji radikálně změnilo. Obětí jediného skutečně nevinného bylo překonáno nepřátelství mezi Bohem a člověkem. Krev prolitá na Golgotě je skutečností, která mění svět. Má to být jen strohé konstatování? Na nás se má projevit, co je na tom pravdy.

„On je hlavou těla – totiž církve.“ Mezi námi se šíří podivuhodná řeč o tom, že VŠICHNI lidé budou zachráněni. VŠICHNI budou vykoupeni. Všeobecné smíření! Pozor! Tady záleží na každém slovu. Bůh si zajisté přeje, aby všem lidem bylo pomozeno a aby všichni dospěli k poznání pravdy. Boží spásná vůle je všeobjímající. Nikomu však není spása vnučována.

Kdo se této pomoci chopí se vši opravdovostí? Kristus, hlava celého vesmíru, je především hlavou církve. Církev není spolkem, který se zorganizoval jako zájmové sdružení. Je tělem, které je řízeno hlavou. To, že je tu církev k dispozici – takové je naše přesvědčení – je pro svět životně důležité. Záchrané dílo, jež má Pán Bůh v plánu se světem, začíná v jeho církvi.

V poslední části textu jsme osloveni docela osobně. Jde o to, co předchází věty znamenají pro náš život. Až dosud bychom mohli nabýt dojmu, že jsou nám tu přednášeny jakési staré, úctyhodné církevní poučky. Kristus – Pán. Do hříchu padlý

svět. Smířící moc krve prolité na kříži. Jsou to jen mrtvé věty nebo jde o skutečnost, která promění náš život? „I vás“, zde znamená, že smířil i vás. Nejsme nezaújatí pozorovatelé dramatu světů, jež se před námi rozvíjí. Jsme jeho účastníky. Rozhoduje se o našem údělu. Jsme tu osloveni jako lidé, kteří byli kdysi Bohu odcizení a zneprátení. Vůči Kristu neexistuje neutralita. „Kdo není se mnou, je proti mně.“ Svou přirozeností jsme „Božími nepřáteli“. Projevuje se to tím, že prosazujeme především sebe a vlastní svévoli. Nyní však dochází k velkému obratu.

V Novém zákonu se neustále setkáváme s protikladem „dříve“ a „nyní“. Očividně k tomu nedojde bez radikálního rozchodu s tím, co se s námi dělo „dříve“. Je třeba se rozhodnout pro nový způsob života. Kde však máme k tomu vzít sílu, když víme, že nás ten nový život už dávno obklopuje! Můžeme se rozhodnout jen proto, že už kdosi o nás právě rozhodl. „On nás (s Bohem) smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt.“ Tím chce apoštol zdůraznit událost, která se stala jednou provždy rozhodujícím časovým mezníkem. Bůh se rozhodl pro nás a čeká na naši odpověď. Kde mu důvěřujeme, platí slovo, že Kristus „vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony.“ Víme sice, že se hřích bude pokoušet nás vyřídít do našeho posledního dechu, ale jako věřící podléháme osvobozujícímu a očištnému slovu svého Boha. Teď už záleží jenom na tom, abychom „pevně zakotvení setrvali ve víře a nedali se odtrhnout od naděje evangelia, jež jsme slyšeli a jež bylo (i nám) kázáno.“

Dnes máme sklon zdůrazňovat růst, vznikání něčeho nového a neustálou proměnu. To má jistě dobrý důvod. Nesmíme však při tom zapomínat, že v evangeliu hraje velkou roli sloveso „setrvat“. Tam, kde neochvějně zůstáváme s Ježíšem, tam budeme stále hlouběji zakoušet, že máme co dělat s „velkým Ježíšem“, kterého jmenujeme Kristem, s Pánem všech pánů. Tím nám chce nebeské poselství sdělit, že naše víra, jež je něčím veskrze osobním, v sobě zahrnuje i celý svět, ba celý vesmír. Naplní nás velká naděje. Negativní postoj vůči světu a pesimismus tu nemají místo. „Předznamenání před závorkou,“ neznáme. Jmenuje se Kristus. Je obrovskou kladnou hodnotou, z níž můžeme žít. Obrat, který všechno změní, už nastal. I my máme být proměněni.

2. Ko 4,2-6 – Modlete se vytrvale

Všichni víme, že modlitba ke křesťanství patří. Víme rovněž, že někteří mají vůči ní zábrany. Přibývá lidí, kteří nespínají ruce k modlitbě. Máme výčitky, že se mod-

líme jen příležitostně. Hovoříme s Pánem Bohem jen v případech největší nouze. Pavlovo „V modlitbách buďte vytrvalí“ neznamená: běda vám, když nebudete! Jde spíš o nabídku, o doporučení. Na modlitbu máme právo.

Pro každého člověka je důležité, když se může někdy vypovídat. Kdo nemá nikoho, kdo je na všechno sám, ten brzy nedokáže unést nejen břemeno otázek, své nouze, ale ani své radosti a dojmy. Do jisté míry onemocní. Při dnešní specializaci nemůžeme znát všechno. Je důležité mít možnost vyhledat odborníky a poradit se s nimi. Pán Bůh ve své dobrotivosti rovněž zřídil „ordinační“ hodiny. Je nám k dispozici „non stop“, jak se dnes říká. Dokonce nám vyhradil právo intervenovat u něj v případě nutnosti. Pavel doporučuje, abychom byli v modlitbách vytrvalí. Nedejte si nikým vymluvit tuto možnost probrat osobně záležitosti se svým Bohem. Pán Bůh nám dovoluje hovořit s ním kdykoliv a jakoukoliv formou. Netrvá na určitých formulacích. Na modlitbu máme právo.

Stejně jako při každém skutečném rozhovoru, při němž nechceme jen někomu prostě „sdělit své mínění“, se i při rozhovoru s Bohem leccemu přiučíme. K hovoru totiž patří i naslouchání. První otázkou při modlitbě není totiž starost o to, zda mě Pán Bůh slyší, nýbrž: slyším Pána Boha? Víme, že Pán Bůh chce pro nás jen dobré. Musíme mít oči i uši otevřené, abychom pochopili, co to právě dnes znamená pro mne a pro naše bližní. Musíme číhat, kde se nás Boží rada dotýká, kde nám klade otázky a kde s námi nesouhlasí.

„V modlitbách buďte vytrvalí“, píše Pavel. Rozhovor se zevlouny je ztrátou času. Proto k modlitbě patří Boží slovo, evangelium. To neznamená, že bychom museli neustále držet v ruce Bibli. Znamená to však, že před Bohem musíme přemýšlet o jeho poselství. Udělat si někdy čas mezi ustavičným skuhráním také k případnému: „Zaplat' Pán Bůh!“

Modlitba nám umožňuje hlubší vhled do skutečnosti i v jiném ohledu. Jsme-li totiž v rozpacích, máme-li za něco poděkovat. Setkáváme se s tolika věcmi, které – zdánlivě samozřejmě a skutečně každodenní – jsou nám dány k potěšení. Máme co jíst, kde bydlet, čím se oblékat, žijeme poměrně v pokoji. Můžeme se svobodně shromažďovat jako církev Páně k Božím chválám i k prosbám. Jaká potěšení přináší každý den, kolik dobrého nám Pán Bůh dává hodinu za hodinou. Kdybychom si to jednou večer při modlitbě spočítali, žasli bychom nad tím, jak jasně září Boží stopa uprostřed našich všedních dní. Určitě je spousta věcí, které nás tísní a působí nám starosti. Ale už by to nebylo to jediné, co bychom měli před očima. „V modlitbách buďte vytrvalí a děkujte Bohu.“

Na modlitbu máme právo.

V tom světě, v našem životě a údělu, jak už bylo řečeno, zbývá mnoho prostoru pro naše přání. Nežijeme tak, jak bychom měli žít podle Božeho přání, ani naše církev není takovou, ani náš svět ne. Všude je dost toho, co by se dalo a mělo změnit, sotva může něco zůstat tak, jak to je. Jednou si o tom musíme s někým promluvit. Pán Bůh se nám nabízí. Vždyť mu na záchraně světa záleží. U něj jsme se svými otázkami, prosbami, přáními která se týkají nás osobně i našich bližní, na správné adrese. Pavel prosí: „Modlete se také za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu, abych mohl zvěstovat tajemství Kristovo, pro něž jsem teď ve vězení...“

Modlitbou se můžeme Pána Boha ptát, co je třeba udělat, co musí udělat, ale i my můžeme udělat. Přímluvná modlitba je jednou z obrovských možností církve. Bereme za své starosti ostatních lidí, i Boží starost o jeho svět. Uskutečňuje se zde solidarita, která je v současném světě tak potřebná. Pro modlitebníka spočívá prospěšnost přímluvné modlitby už v tom, že vykročí z úzkého kruhu svého sobectví. Přímluvná modlitba nás proměňuje. Z hříšných lidí činí Boží spolupracovníky.

Modlitba je zdrojem změny i pro ostatní. Modlit se za ostatní znamená totiž, že bereme jejich nouzi vážně. A v takovém případě se nespokojíme jen jediným výkřikem k Bohu o pomoc. Už během modlitby nám vytanou v mysli vlastní možnosti, jak pomoci. Tou přímluvou dáme sami sebe k dispozici.

A ještě jedno je třeba dodat. Sepneme-li ruce v prosbě za bídu a neutěšenost světa, pak je to znamení, že jsme dosud neztratil naději. Nepokládáme situaci za beznadějnou. Naděje je stejně nakažlivá jako smích.

Modlitebníci svůj zápas nevzdávají. Totéž platí pro evangelium. Nevíme, co má Pán Bůh s naší církví v úmyslu. V modlitbě s ním o tom můžeme pohovořit. Víme a doufáme však, že jeho dobré slovo není ve výprodeji, že jeho poselství nebude spolu s námi uloženo do hrobu. Proto nás změny v našem okolí a v církvi nesklíčují. Pod Božím dohledem budeme přemýšlet, „jak ke komu promluvit“ jeho slovo právě dnes co nejúčinněji. I v této otázce máme právo na modlitbu.

„Jednejte moudře ve styku s okolním světem a využijte čas vám svěřený. Vaše slovo ať je vždy laskavé a okořeněné solí, určité; ať víte, jak ke komu promluvit“.

I to má spojitost s našimi modlitbami. Náš normální ostych být před Bohem upřímní se svými radostmi a starostmi s sebou nese, že i my ostatním raději něco napovídáme, než abychom jim dali vlastní životní příklad. To má přirozeně celou řadu příčin. Jedna z nich je ta, že sami od sebe očekáváme víc, než se dá očekávat. Naše víra, naše láska, naše naděje nejsou totiž tak velké, jak to stojí v knize. V podstatě to nikoho neudivuje. Mohli bychom to klidně přiznat, alespoň před Bohem. Vždyť jsme odkázáni na jeho pomoc. Víc také ostatním nedokážeme říci. Náš křesťanský

Život nemá právě probouzet dojem jako kdybychom byli sami o sobě ti největší a nejlepší. Věrohodnost spočívá v doznání vlastních slabostí a v odkazu na Boží pomoc. Nic nepřikrašlovat tedy, nešířit nechutnosti ani nepřehánět koření, kořenit solí upřímnosti. To by bylo „moudré jednání“ – a pro většinu by takové jednání bylo pochopitelné.

Máme právo na modlitbu, protože ji potřebujeme. Kvůli získání vhledu, pro přivodění změn a abychom dokázali vyzářovat něco z Boží přívětivosti. Bohu díky!

3. Ř 8,1-11 – Duch dává život

Strach nás olupuje o radost ze života. Bojíme se počasí, živelných pohrom, nemocí, ztráty zaměstnání, blamáže a nevím čeho ještě. Je to prostě v nás. Neustále se vynořuje strach ze smrti a z nejistoty, co je po smrti. Pavel mluví o strachu jiného druhu. Vynořuje se teprve po našem setkání s Ježíšem. Neopouští nás, jakmile se zastavíme na půli cesty za Kristem, když se neodvažujeme překročit práh dosavadního způsobu života a začít znovu a lépe. Plyne ze svatého znepokojení nad poznanou vinou a sebespravedlností. Všechna námaha žít před Bohem řádně nestačí, abychom sami získali nový život. Žijeme tedy ve strachu před Božím soudem. S Pavlem to před obrácením nebylo jiné. Proto volá: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (7,24) Pavel se ovšem dal z této zoufalé situace vysvobodit Duchem svatým. Dosvědčuje nám to takto: „Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, ... obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.“

Život plný Ducha je životem plným radosti a naděje.

Představte si, že naše minulost je zachycena na magnetofonovém pásku. Kristus stiskl klávesnici Delete. Všechno, co bylo předtím špatné, vymazal. Podobně je na tom řidič, který smí vyměnit řidičský průkaz plný trestných bodů za nový. Špatnou minulost máme za sebou. To, co bylo, už nás nezatěžuje. Nestačí ovšem pouze vědět o Ježíšových záchranných činech. S tím vědomím můžeme žít mimo něj nebo dokonce proti němu. Například autobusová čekárna nás chrání před deštěm jen tehdy, když vstoupíme „do ní“. Stejně je třeba být „v Kristu“. Teprve potom nás naplní radost nad očistěnou minulostí.

Nový člověk „v Kristu“, říká Pavel, „může“ sice hřešit, ale „už nemusí“. Za to děkuje řádu svatého Ducha, který jej nyní ovládá. Vzkříšený slíbil učedníkům Ducha svatého a o Letnicích jej na ně vylil. My to rovněž potřebujeme, máme-li žít „v Kristu“. Jedině tak v sobě pocítíme radost. Netoužíme po takovém životě? Jak by asi potom vypadal náš všední den?

Duch svatý řídí naše myšlení, plánování a nás v pracovní době i ve chvílích odpočinku. Jeho působením v nás nabývá převahu Boží vůle. Formuje nás a uvádí do pohybu. Duch svatý nám radí, kdy promluvit a kdy mlčet. Této moci neodolá nápor a sklon ke hříchu. Už nejsme zaprodáni moci Zlého, který by chtěl vždycky dosáhnout opaku toho, co od nás očekává Pán Bůh. Už nemusíme dělat to, co nechceme nebo to, co se nám často dokonce protiví. Cigareta už není silnější než prosby partnerovy nebo rady lékaře nebo dokonce vlastní přiznání, že nám kouření škodí. Nevládne řeči pak mohou ustát. Už nehledáme útočiště v láhvi alkoholu. Přestane nekonečné vysedávání u televize. Vrcholem životní aktivity už nebude sexuální touha. Nový život začíná prosbou o přítomnost Ducha svatého. Takového člověka se Duch Boží ujme a v zápase s hříchem mu pomáhá. Chce zahubit jen hřích, nikoliv hříšníka.

Nový člověk už nežije tak, jak byl dosud zvyklý. Dá se vést Duchem. Jeho smýšlení je řízeno Duchem. Apoštol o něm mluví jako o „tíhnoucím k tomu, co je duchovní“. Proti nim staví ty, kdo „tíhnou k tomu, co je tělesné“. Všechno, co si takový člověk vymyslí, je poznamenáno smrtí, i když to vypadá nevinně a zdá se to být dobré a nijak to nepřekračuje všeobecně platné normy slušného chování. Všechno, co se vášnivě upíná k vlastnímu JÁ a vyžívá se sobecky, končí na hřbitově. Platí to i o nejsilnějším lidském pudu, o zachování života v potomstvu, o sexualitě. Dobré jídlo a sexuální hrátky dnes hrají větší roli než jsme ochotní připustit. Nic z toho nás však neuvede do věčného života. Veškerá honba za štěstím a úsilí o úspěch a snahy o zlepšení našeho životního standartu ponechávají v našich myšlenkách ovšem jen omezený prostor, neřku-li žádný prostor, pro Krista a žádný čas pro ostatní lidi, kteří jsou odkázáni na naši pomoc. Až do smrti se točíme kolem sebe jako kočka, která honí vlastní ocas. Smrt nám vyrve z rukou všechno, o čem jsme si mysleli, že si to musíme podržet až do konce. Nežřídky slyšíme nad hrobem takového člověka, že jeho život „byl samá práce a námaha...“. Kdo žije tímto způsobem, zaměřený jen na své tělesné blaho, zůstává i po smrti mrtvý pro Krista. Z vytouženého věčného života a pokoje bude navždy vyloučen. Pozorujeme, že „tíhnout k tomu, co je tělesné“ nemusí být bezpodmínečně špatné nebo zlé. Spíš jde o smýšlení člověka, který žije nezávisle na Ježíši Kristu a který se nedává živému Kristu k dispozici. Nejistota o tom, co se odehraje po smrti, jej tím víc svádí k tomu, aby nasadil všechno ve prospěch života „v těle“. U člověka „v Kristu“ je tomu jinak. Jeho život je současně začátkem nového života ve věčnosti. Jeho každodenní rozhovory s Kristem, podněcované Duchem svatým, jsou současně hlubokým vdechováním atmosféry obohacené Duchem svatým.

Život v Duchu svatém není destruktivní, nýbrž „budovatelský“. Kontakt s Kristem je stále užší a živější. Veškerý nepokoj srdce mizí. Najednou se můžeme dívat ostatním lidem do očí, ztrácíme strach ze smrti a radujeme se z věčného společenství s Ježíšem Kristem. Duch svatý vytváří v novém člověku nový řád. Ten je určován smířením s Bohem a s ostatními lidmi. Pokoj s Kristem a v Kristu je mnohem víc než pouhý „klid zbraní“ nebo když, jako dobře vychovaní lidé, zdvořile a přívětivě pozdravíme sousedy, které nemůžeme vystát. Pokoj je v nás tehdy, když Kristus v nás zahojil a vyléčil zlé a dal do pořádku to, co před Bohem bylo v nepořádku nebo zničené. Boží pokoj se týká všech oblastí života, protože Duch svatý má přístup všude. A jestliže z důvodů své nedokonalosti tu a tam přesto něco pokazíme a hřích nás přemůže, smíme poprosit Ducha svatého, aby nás opět uzdravil (Modlíme se: Pane, nejsme hodni, abys vešel k nám, ale řekni jen slovo a budeme uzdraveni).

Život a pokoj jsou znaky nového stvoření, které už nežije pod vládou svévole, nýbrž pod mocí Ducha svatého. Současně se stává nádobou Ducha svatého. Představme si kempink. Na něm smějí být postaveny stany nejrozmanitějších typů a majitelů. Nový člověk však nabídne své místo po stan jedině Ježíši Kristu, aby Ježíš na něm mohl postavit svůj stan a on mohl bydlet u něj. Ježíš řídí Duchem svým jeho myšlení i mluvení a jednání a proto je člověkem radostným a plným naděje.

Smrtí všechno nekončí. Náš život má cíl. Všechny, kdo zesnuli „v Kristu“, můžeme ukládat k poslednímu odpočinku plni naděje. Kristus je „ve svůj den“ vzkřísí k nepomíjejícímu životu. Zárukou je Duch svatý, který přebývá v každém novém člověku. Ježíš praví: „Každý, kdo ve mne věří, má život věčný, i kdyby nyní zemřel.“ Naše smrt je nutnou průchozí stanicí k věčnému životu. Stejně jako Kristus vstal z mrtvých, i my s Kristem vstaneme. Výkřik starého člověka, plný touhy a zoufalství: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“, má zde svou odpověď: „Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.“ Beznadějná, hrůzná situace daná vzorcem „hřích – hněv – smrt“ se proměnila ve velikou naději „spravedlnost – pokoj – život“. Noví lidé plní Duch svatého jsou osvobozeni Ježíšem Kristem od veškeré viny a hříchu. U posledního soudu před Bohem budou pokládáni za ospravedlněné. Pozemská smrt už je neohroží, protože Ježíšem Kristem jsou určeni k věčnému životu. Ve věčné Boží říši není neduhů, bídy, smrti ani hříchu. V Kristu, jehož zmrtvýchvstání jsme oslavili o Velikonocích smíme mít pevnou naději, že tak jako on vstal

z mrtvých, i my vstaneme. A Ducha svatého, kterého nám Ježíš slíbil před odchodem ke svému Otci, si můžeme pro sebe vyprositi. V něm se stávají noví lidé už zde na zemi jeho trvalým vlastnictvím, jež mu ani smrt nemůže vyrvat. To je další naděje, která je zdrojem radosti. Duch svatý tedy není jakousi přemrštěností vyznačující mimořádně zbožné lidi, nýbrž důsledek nového života „v Kristu“ a nutností žít s Kristem zde i na věčnosti. Lidé plní Ducha jsou ti, kdo byli Kristem proměněni a jež Duch, který v nich přebývá naplnil radostí a nadějí.

4. Ef 4,11-16 – Dary Ducha

„Co to má znamenat?“ (Sk 2,12), ptali se svědkové svatodušních událostí. Způsob, jakým přišla církev na svět, mohli pochopit jen jako zázrak a tak o něm i podávat zprávu. Dnes se spíš udiveně ptáme: „Co se z toho vyklubalo?“ Všední skutečnost církve a našich náboženských obcí skýtá velice málo důvodů k tušení zázračného začátku. Připadá nám zatěžko srovnat se v církvi a se světem. Překvapující je, že si už pisatel listu Efezským nemohl nevšimnout patrného rozporu mezi počátkem a pokračováním církve. Už jeho zarážející a obširný způsob vyjadřování umožňuje poznání, že se zde dotýkáme problémů, které i nás v náboženských obcích obzvlášť zaměstnávají.

„Nedospělost a „zmítání a unášení závanem kdejakého učení“ nám připomínají tu spoustu lidí, kteří se vůbec nevyznají v otázkách víry, naši nejistotu při setkávání s nekřesťany a nejednotu v tom, na čem nám křesťanům především záleží. Tím úžasnější je, že církev přetrvala staletí. Zřejmě církev nemůže skonat. Zcela jistě však nemůže zůstat takovou, jaká je. Čím církev žije? Proč církev žije?

Slyšeli jsme o řadě služeb, o apoštolech, prorocích, o zvěstovatelích evangelia (tedy o evangelistech), o pastýřích a učitelích. Ze souvislosti Nového zákona vyplývá, že první tři z nich jsou služby, které přesahují oblast jednotlivých obcí, že jsou rozhodující pro ostatní. Výpočet není ovšem úplný. Už Nový zákon zná celou řadu dalších služeb. Všechny však spočívají na „základu apoštolském a prorockém“, jak už bylo řečeno v listu Efezským.

„Apoštolové“ jsou jedineční svědkové Ježíše Krista z počátků církve. Jejich svědectví Nový zákon uchovává. Je rozhodující pro další zvěstování. „Proroci“ byli ve všech dobách. Napomínali, ukazovali cestu. Pomáhali Boží věci k právu. Není pochyby o tom, že prorocká služba patří i k podstatě novozákonní církve. Známa je řeč Dr. Martina Luthera Kinga na ekumenickém shromáždění hnutí „Církve a

společnost“ v Ženevě (předchůdce Světové rady církví), kde řekl: „Jestliže církev nenabude znovu prorockou horlivost, stane se z ní bezvýznamný klub bez morální nebo duchovní autority. Nebude-li se církev aktivně podílet na zápase o mír a o hospodářskou a rasovou spravedlnost, přestanou ji následovat milióny a všeobecně se rozšíří mínění, že se vzdala svého ducha. Jestliže se však církev bude vyslovovat a bude-li jednat... beze strachu a neúnavně pro nastolení spravedlnosti a míru, rozjitří lidskou fantazii a přitom naplní lidi planoucí a horoucí láskou k pravdě, spravedlnosti a míru. Lidé v celém světě objeví církev jako obrovské společenství lásky...“

To jsou prorocká slova, která musíme znovu promyslet právě o svatodušních svátcích, o narozeninách církve. Bez takových a podobných napomenutí se církev nikdy neobejde. Tato prorocká funkce je často skrytá a bezejmenná. Oživuje církev i jednotlivé obce. Ukazuje nové možnosti, jak se domoci ve světě práva, jež bylo Bohem zaslíbeno v Ježíši Kristu. Prorocká služba otevírá dveře k novému chápání církve ve světě. Otevírá výhled k tomu, co se ještě může stát navzdory tomu, že závěsy těch dveří jsou tak zarezavělé, že dveře váznou. Jsme na tom závislí. Církev tím žije. Tato prorocká služba se nedá naorganizovat. Nedá se srovnávat s běžnými církevními službami. Na příkladu prorocké služby vychází najevo základ církve, který většinou přehlízíme, myslíme-li na současnou církev a na její nedostatečnost. Za žádných okolností nesmíme přehlédnout, že na počátku „povolal (On, Ježíš Kristus)...“ Ještě důrazněji řečeno: „On sám – totiž Ježíš Kristus – dal...“ Několika slovy je vyjádřeno to nejdůležitější, že totiž církev žije tím, co dává Ježíš Kristus. Jedině z jeho darů, nikoliv z úřadů a institucí, lze očekávat proměnu a obnovu. Na jeho darech jsme závislí. Jakým způsobem dává, nikdy neovlivníme. Neboť to, co je „měřeno mírou Kristovy plnosti“, nemáme v moci. Za to se můžeme jen modlit. To bychom si měli vzít k srdci.

Odjakživa se v církvi organizuje, vzdělává, ustanovuje a odvolává a bude tomu tak i nadále. Své záležitosti musíme vyřizovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. To je však jen přípravná práce, vedlejší záležitost. Jestliže nedovolíme Pánu Ježíši dělat jeho práci, vytvoříme nanejvýš funkce a úředníky. Rozhodující je a zůstává, že potřebujeme nové lidi. Proto je třeba neustále prosit o Kristovy dary, aby se naše konání nevyčerpávalo v běhu naprázdno, nýbrž aby se konalo „z míry Kristovy plnosti“. Nedá se to přirovnat průběhu našeho narození? Pasivita, v níž dostáváme život, je předpokladem, že můžeme žít. Narozeniny církve nám připomínají, že církev žije naprosto a jedinečně z Ježíše Krista.

Když hovoříme o církvi a o jejich službách nebo úřadech, myslíme především na

farní úřad. Takové omezení je Novému zákonu naprosto cizí. Místo slova „úřad“ je užíváno slovo „služba“. Některé služby, mezi jiným pastýře /od toho je odvozeno slovo „pastor“), list Efezským zmiňuje. Kromě toho však Nový zákon zná dlouhý seznam služebností, jež jsou schopny se dále rozmnožovat podle toho, jak to okolnosti vyžadují. Pro označení významnosti postavení jednotlivých úřadů a jejich nositelů není v tomto seznamu místo. Pán nechce své církvi poskytnout jednotlivé nositele úřadů. Je mnohem milosrdnější než my se svým omezeným byrokratickým myšlením. Místo jednomužného (nebo jednoženského) provozu chce mít spíš obec s mnoha služebníky a služebnicemi v mnoha službách, jež se podobá živému organismu a ne ztrnulému žebříku, na jehož příčkách může stát někdo výš a někdo níž. Přemýšlejme, nakolik dosavadní výstavba našich náboženských obcí, celé naší církve, Ježíšovu dávání vychází vstříc a nakolik mu překáží.

Proč církev žije? S touto otázkou se musíme obrátit k druhému záchytnému bodu našeho textu. Bez toho se dveře k pravému pochopení církve a náboženské obce nedají otevřít. I na tomto místě se dá očekávat dost „reзу“ v pantech.

Dary Ježíše Krista slouží k tomu, „aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby“, čteme. Jednoduše řečeno: to, co Kristus dává, slouží k dalšímu rozdávání. Jeho dávání vede vnitrocírkevní oblastí mimo její služby ven ke službě světu. Církev žije proto, aby její „svatí“, rozuměj: členové jejích obcí, byli „dokonale připraveni“. Nepřipadá vám, že se to rovná převrácení běžného chápání náboženské obce a církve?

Služby zvěstování evangelia a příprava obce, jež pokládáme na prvním místě za církevní služebností, jsou v listu Efezským v pozadí. Zatímco mezi námi je velice rozšířeno mínění, že církevní službou je to, co se odehrává v prostoru uvnitř církve, zde se nám předkládá úplně jiné pojetí. Vlastní křesťanská služba se odehrává mimo hranice církve. Ať už nás toto převrácení dávno zažitých představ jakkoliv překvapí, o to důrazněji hovoří naše zkušenosti pro správnost tohoto pojetí.

To, co tropíme za zavřenými dveřmi kostela, má podle mínění našich nekřesťanských bližních jen nepatrný význam. U nich rozhoduje především to, jak se my jakožto křesťané osvědčujeme v nejrůznějších situacích všedních dní. Tehdy každý z nás za sebe se ocitáme v ohnisku zájmu. Tam, kde selžeme, prokazujeme Pánu Ježíši špatnou službu. V běžném životě, kde se osvědčuje správnost našeho biblického textu, kde si často připadáme jako na ztracené vartě, tam se současně otevírá útěšný obraz údů na Kristově těle. Nejsme odkázáni sami na sebe. I v současné společenské atomizaci a individualizaci zůstáváme údy jeho těla. Vlastní silou se nedokážeme prosadit. Žijeme však z jeho síly. On je Hlava.

V citátu z Kingova proslovu je důrazně shrnuto, co jsme jakožto křesťané tomuto světu dlužní. King to nazývá „chlebem lásky“. Tak, jak to přijímáme z plnosti Kristovy, tak to máme podávat dál. „Existuje velká touha po chlebu lásky. Každý člověk chce milovat a být milován. Ten, kdo cítí, že milován není, má pocit, že není k ničemu.“ V moderním světě se stalo mnohé, co lidi olupuje o jistotu a co jimi otřásá. „Otřesený člověk... touží zoufale po chlebu lásky.“

Od Ježíše Krista dostáváme plné hrsti úkolů. My se však při tom neudřeme k smrti, ale spíš porosteme. V Ježíšově lásce přerosteme všechny církevní nedokonalosti a „dorosteme v toho, který je hlava, v Krista“.

A tak nás tento oddíl z listu Efezským uschopňuje k tomu, abychom jinak a nově využili možnosti, které nám Ježíš Kristus nabízí a abychom se zaměřili především na to, co se ještě může stát.

8. KVĚTEN – DEN OSVOBOZENÍ

Díky Bohu! On nás vysvobodil z moci tmy

V radostné připomínce osvobození od démonských sil, jež chtěly zotročit celý svět, pamatujeme především na to, že pravá svoboda může existovat a udržet se pouze tam, kde jsou lidé poslušní Boží vůli. Porážka nacismu je trvalým mementem, že jakákoli vzpoura proti Hospodinu nemůže být kladným programem ani základem, na němž lze vybudovat něco dobrého. Žádný národ nevystačí jen s tím, že se bude vychloubat svou slavnou minulostí a že bude spoléhat výhradně na ni. Pouze Ježíš Kristus nás učí správnému pohledu na minulost i přítomnost a jen on je schopen dát nám do budoucna dobrou naději.

Vstup: Ž 126

Tužby:

2. Abychom pamatovali na Ježíše Krista živého a vítězného a pod jeho vedením odvážně zápasili s každou formou zla...
3. Za dar odvahy k neohroženému svědectví o pravdě a o svobodě Kristova království v naší pozemské vlasti...

Další přímlyvy podle Bohoslužebné knihy.

Epištola: Ř 6,1-11

Evangelium: J 8,31-39

K obětování: 2Sa 2,19-20

K požehnání: Dt 7,8-11

Modlitba:

Vděčně tě chválíme, Hospodine, že jsi nás neopustil. Nedovolil jsi, aby naše nevelká pozemská vlast utonula v moři zla, násilí a nespravedlnosti. Dopouštíš, aby tvůj lid procházel těžkými zkouškami. Znovu a znovu však ukazuješ, že držíš pevně vládu nad světem a že vítězně přemáháš každé zlo. Děkujeme za statečnost těch, kdo neváhali přinést jakoukoli oběť a nasadit život, aby nám připravili lepší pozemskou budoucnost. Připomínej nám neustále náš úkol: pomáhat lidu této země učit se z minulosti a uchovávat a rozvíjet pravé mravní hodnoty. Dopřej nám tu milost, abychom pochopili, že skutečná svoboda může být a může trvat pouze tam, kde platí a je respektována tvá vůle. Rač působit mocí svého Ducha, aby se náš národ vrátil ke tvému Synu, naslouchal mu a dal se jím vést.

Vhodné písně: 52,161,195, 289, 292, 293

3. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Dobry Pastyr

Ježíš sám sebe nazývá Pastýřem stejně jako Žalm 23. nazývá Hospodina Pastýřem. Vyplyvá z obojího, jaký vztah má Kristus k nám a jaký vztah máme k němu. Je to vztah láskyplného vedení včetně nejkrajnější oběti za nás. Máme důvěřovat Kristu stejně jako ovce důvěřují svému pastýři. Ježíš se nazývá i dveřmi, jimiž je možné vejít v bezpečí. Jeho duchovní vedení nespočívá jen v naznačení správné cesty, v ochraně před zkázkou, nýbrž i v tom, že otevírá přístup do oblasti klidu a věčnosti. Sami nemáme dost síly, abychom dosáhli vnitřního klidu, který nám Kristus slibuje. On jde vždy před námi a vede nás. Kdo se dovede vžít do představy, že jej Kristus každé ráno vyvádí do světa, že jde před ním a že jej má následovat, ten nachází nekonečně mnoho podnětů pro správné jednání ve svém každodenním životě.

Vstup: Sk 2,42-47

Tužby:

2. Aby v nás probudil stejnou důvěru ke Kristu, jakou jako ovce důvěřují svému pastýři...
3. Aby nás s Kristem uváděl do oblasti věčného života...

Epištola: 1P 2,19-25

Evangelium: J 10,1-10

K obětování: 1P 2,24-25 nebo Zj 7,16-17

K požehnání: Ž 23

Modlitba:

Otče, skláníme se před tvou moudrostí a láskou. Děkujeme ti za Ježíše Krista – dobrého Pastýře, kterého jsi k nám – lidem – poslal. Děkujeme, že Ježíšův tichý, jemný hlas nás k sobě neustále volá a zve. Zbystři náš sluch, abychom jeho volání vždycky slyšeli a mohli jej následovat.

Vhodné písně: 30, 61, 63, 65, 79, 143, 145, 162, 188, 190, 289

4. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Boží obraz

Ježíš oznamuje, že odchází k Otci, aby nám připravil místo: „U Otce je mnoho příbytků“. Království Boží je pro nás připraveno jako pravý cíl našeho života. Proto Ježíš přišel na svět, aby nás k tomuto cíli dovedl. Právo na občanství v Božím království se však nerozumí samo sebou. To může zaručit jen ten, kdo má klíč v ruce. Tuto službu Ježíš vykonal svým životem i svou obětí. Učedníci však nerozumí. Tomáš je jejich mluvčím a žádá další vysvětlení. Zatímco se ptá na cíl, Ježíš mluví o cestě. Kdo zná správnou cestu, dosáhne bezpečně cíle. Ježíš sám sebe nazývá tou pravou cestou. Kromě něj není jiné cesty k Bohu. Platí to i dnes a pro nás. Bez něj skončíme ve slepé uličce vlastních představ o Bohu a tedy na cestě, která se snaží obejít Kristův kříž. To, co nejprve připadá teoretické, je ve skutečnosti rozhodující pomocí pro nás. Je-li Ježíš cestou, nepotřebujeme se pachtit vlastními cestami. Cesta je otevřená a vyznačená jako životní možnost pro každého. Podle Janova podání učedníci nechtějí pochopit, že kdo zná Ježíše, zná i Otce. Proto Filipova prosba. Podle staré křesťanské formulace je Ježíš obrazem Božím. To znamená, že teprve Kristus je oním člověkem, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu. Teprve v něm se člověk poznává jako člověk. Bůh není ke spatření jinde než v obraze, který jej zrcadlí, nikdy v obraze, jaký si o něm vytvoříme. Od Velkého pátku je jediným platným obrazem Božím obraz Ukřižovaného.

Vstup: Sk 7,55-60

Tužby:

2. Aby se Ježíš stal i nám Cestou, Pravdou a Životem...
3. Abychom se neuráželi na jeho obrazu, jak se nám jeví v Ukřižovaném...

Epištola: 1P 2,2-10

Evangelium: J 14,1-14

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, neukazuješ nám jen cestu k životu. Sám jsi tou Cestou. Neučíš nás jen pravdě. Sám jsi tou Pravdou. Posiluj naši chabou víru. Vezmi nás za ruku, když nám dá práci pochopit tvé myšlenky. Ukaž nám lidi, kteří nám na sobě předvedou, jaký má být křesťan. Milý nebeský Otče, bez starosti o svůj životní cíl můžeme pomáhat těm ostatním, aby nebloudili bezcílně světem. Pomoz nám svým Duchem, abychom dokázali srozumitelně a hodnověrně vyznávat ukřižovaného a vzkříšeného Krista. Proměň nás v lidi ochotné ke spolupráci na tvém díle.

Vhodné písně: 85, 110, 116, 147, 160, 185, 287

5. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Přímluvce

Nad branami mnoha hřbitovů můžeme číst: „Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy.“ Chmurná vyhlídka! My však jsme, jako Ježíšovi učedníci, dostali slib, že nás nenechá jako sirotky na holičkách. Dá nám průvodce na cestu – advokáta. Ten se vyzná v zákonech, umí je vyložit. Dokáže odhadnout, jestli věc, kterou zastupuje, má šanci před soudem. Zastává vždycky zájmy svého mandanta. Dostali jsme pomocníka při našem hledání životní cesty. V křesťanské tradici je ztotožňován s Duchem svatým. Ten je pro mnohé z nás hádankou. Vyznáváme o něm, že „od věčnosti do věčnosti vše ožívuje, v Ježíši Kristu se zjevil, skrze proroky a otce naše mluvil a v nás chce přebývat“. Spojit Ducha svatého s Přímluvcem, advokátem nám může pomoci. Vidí naši situaci střízlivě a věcně. Poradí nám, jak se máme chovat, abychom se svým křesťanským posláním dosáhli cíle. Poradí nám, co máme říkat a kde to máme říkat. A co je nejdůležitější: vždycky nám chce být po ruce a zastává se nás. Můžeme rovněž říci: tímto způsobem je s námi osobně přítomný vzkříšený Ježíš Kristus.

Vstup: Sk 17,22-31

Tužby:

2. Za působení Božího Ducha v církvi i v našich životech...
3. Za dar „uzření“ vítězného Krista ve chvílích slabosti naší víry...

Epištola: 1P 3,13-22

Evangelium: J 14,15-21

K obětování: Jk 1,5-6a

K požehnání: Jb 19,23-27

Modlitba:

Děkujeme ti, Pane Ježíši Kriste, za nové ujištění, že jsi živ. Děkujeme ti za opětovné ujištění o tvé lásce. Děkujeme za posilu, kterou jsme dnes směli načerpat u tvého stolu smíření a odpuštění. Bože, Duchu svatý, děkujeme ti, že nemusíme putovat dějinami světa a svým životem sami. Chceš nás doprovázet, abychom se neminuli cíle. Prosíme tě, provázej nás i z tohoto domu modlitby do našich domovů svým požehnáním.

Vhodné písně: 136, 178, 198, 201

OSLAVENÍ PÁNĚ

Otec slávy jej ustanovil hlavou církve

Ježíš odchází od učedníků. Nejenom na čas, nýbrž natrvalo. Za něj nemůže nastoupit žádný náhradník. Je pouze jeden Mistr, Spasitel a Pán! Učedníci si to jistě uvědomují. Přesto se do Jeruzaléma vracejí s radostí. To je možné jen za předpokladu, že vzali vážně vše, co jim v Betánii řekl:

- a) Neodchází do neznáma, nýbrž k Otcovi do nebeské slávy.
- b) Není to katastrofa. Vše se děje „podle Písem“, podle Božího plánu. I tento odchod tedy slouží Božímu plánu spásy.
- c) Zvěst o této možnosti záchrany se stává životním posláním věrných učedníků. Mají se o ní dovědět všechny národy.
- d) I když je to úkol mnohdy nad lidské síly, nebudeme na to sami. Povede nás Kristův Duch, Přímluvce a Utěšitel. Dnešní doba je v mnohém jiná. Jedno se nezměnilo. Uvědomujeme si, že nám není dáno „do výbavy“ o nic méně, než tehdy apoštolům? Jak s tímto obdarováním nakládáme? Umíme se i my radovat tak jako učedníci?

Vstup: Sk 1,1-11

Tužby:

2. Abychom svými životy přispívali k šíření Boží slávy...
3. Za radostnost naší víry a za schopnost věrohodného svědectví...

Epištola: Ef 1,15-23

Evangelium: L 24,44-53

K obětování: Zj 5,13

K požehnání: Ž 47,6-9 nebo Da 7,13-14

Modlitba:

Synu Boží, Spasiteli a Pane náš. Naplnila se Písma. Poslušně jsi vykonal všechno, co bylo třeba učinit pro naši záchranu i pro spásu celého světa. Dnešního dne se společně s celou církví radujeme ze slavného zakončení tvého pozemského díla. Tobě, jenom tobě, náleží veškerá čest a sláva na věky věků.

Vhodné písně: 34, 39, 43, 49, 57, 101, 128, 131, 177, 192, 290, 292, 300, 307, 315, 332

6. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Zaslíbení: Dostanete sílu Ducha svatého a budete mi svědky

V tzv. „velekněžské modlitbě“ nejde o stenogram jedné z Ježíšových modliteb, nýbrž o liturgický hymnus církve. Vyjadřuje zkušenost, že Ježíšovo dílo ve světě „dokonáno jest“. Ježíšův kříž jednou provždy představuje most mezi Božím a naším světem. Toto znamení zvěstuje: „Bůh miluje tento svět“! V tomto oddílu Písma nejde v prvé řadě o naše (nutně!) odpovědné jednání ve světě, nýbrž o naši víru. Že si sami nemůžeme k víře dopomoci, víme všichni. A pro mnohého našeho současníka, který by rád uvěřil, je to bolestná zkušenost. Ale ani pro ty, kteří víru dostali darem, tím není „všechno vyřízeno“. Ježíšova modlitba za církev nám klade na srdce, že naše víra je v neustálém ohrožení. Jistota pro nás spočívá v tom, že Ježíš se nás zastává a za nás se přimlouvá právě v tom okamžiku, kdy máme potíže zůstat s ním a jednat v jeho duchu. Ježíš nás nechce pokořit! Jeho modlitba za nás, to je vítr v zádech na naší cestě za splněním poslání být svědky „až na sám konec země“, ať už jdeme jednotlivě nebo jako církev.

Vstup: Sk 1,6-14

Tužby:

2. Za dar moci Ducha svatého ke svědectví o naději, která se nám otevírá ve vzkříšeném Pánu...
3. Za účinné svědectví církve mezi národy, aby sláva Kristova byla i slávou jeho lidu...

Epištola: 1P 4,12-14 a 5,6-11

Evangelium: J 17,1-11

K obětování: Iz 43,10-11

K požehnání: Ž 119,145-149

Modlitba:

Svatý Bože, děkujeme ti za velikost a pravdivost tvého zjevení v trpícím, vzkříšeném a oslaveném Synu, Pánu našem Ježíši Kristu. Pane, jsi ty, kdo za nás neustále prosíš a modlí se s námi. Bud' v nás a mezi námi svým svědectvím i svou obětí, abychom svým vskutku poslušným životem byli tvým lidem, tvým kněžstvem. Kéž bychom slovy i skutky dovedli vždy a všude vyznávat, že ty jediný jsi naším Pánem!

Vhodné písně: 53, 64, 71, 75, 150, 195, 289, 290

HOD BOŽÍ SVATODUŠNÍ

Přijměte Ducha svatého

Ježíš prochází zavřenými dveřmi. To je div, který smíme znovu a znovu prožívat. Umožňuje jej Ježíšovo vzkříšení. To, co tenkrát učedníci viděli, vidět nemůžeme. Slysíme však o tom. Za zavřenými dveřmi jsme odkázáni sami na sebe, jsme nepokojní, puzeni svou žádostivostí, ustrašení – často zbytečně. Ježíš nerozráží dveře vedoucí do světa, nýbrž ty, které vedou k Bohu. Slysíme: „Pokoj vám!“ Míjí nás. Tak k nám přichází Bůh: zcela neočekávaně nás zaplavuje svým Duchem. To je pokoj, který potřebujeme denně! V Ježíši, v jeho slovu, jej smíme denně zakoušet. Ježíš promluví podruhé. Ty, kteří zakusili Boží pokoj, posílá Ježíš do světa. Komu se otevřely dveře k Bohu, tomu se nyní otevírají nové dveře do světa. Bůh se dává najít i tobě, kdo se ve své modlitební komůrce uzavíráš před světem. I tebe Ježíš posílá. Obdařuje tě Duchem, abys mohl(a) konat ve světě dobré dílo. Musíme dát dobrý pozor na pořadí! Ježíš posílá do světa lidi plné Božího pokoje, nikoli ty niterně nepokojné, kteří po pokoji teprve touží a domnívají se, že jej naleznou v konání dobrých skutků. Ti jsou ve skutečnosti dosud uzavřeni sami v sobě. Jim je adresováno Ježíšovo první pozdravení a platí nám všem, kdo jsme se dosud svému Bohu neotevřeli.

Vstup: Sk 2,1-21

Tužby:

2. Za dar svatě bázně, za světlo pravého poznání a za zmocnění k vyznávání slovem i životem pro nás všechny...
3. Za odvahu Boží církve, za její statečnost a připravenost ke svědectví z moci Ducha svatého...

Epištola: 1K 12,3b-13

Evangelium: J 20,19-23

K obětování: Iz 30,15 nebo Jr 33,2-3

K požehnání: Iz 44,1-6 nebo Jr 31,31-34

Modlitba:

Prosíme o dary Ducha svatého. Ať je dovedeme v plnosti a s otevřeným srdcem přijímat! Jen z moci tvého Ducha můžeme nést srozumitelné a mocné svědectví o tvé přítomnosti v tomto světě, Pane. Děkujeme, že ve tvém Duchu máme Přímlovce a Utěšitele! Děkujeme za společenství tvého lidu, za obecenství s tebou v Duchu svatém.

Vhodné písně: 18, 22, 49, 72, 261, 262, 263, 264, 265, 267, 268, 333

PONDĚLÍ SVATODUŠNÍ

Boží lid velmi často reptal a doposud reptá. Nejen to. Žárlí na ty, kteří se vymykají. Takovým patří Mojžíšova slova: „Kéž by všecken lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!“ Méně reptání a více radosti z víry! Vždyť nám jde o službu nesenou mocí Ducha svatého.

Pán Ježíš zve žíznivé k pravému zdroji. Vyhlíží všechny, kdo prahnou po spáse. Nabízí vodu věčného života. Kdo nereptá a chce se soustředit na Boží věci, nebude zklamán. Navíc se může stát zprostředkovatelem. Povzbudit ovšem může jen ten, komu se dostalo obcerstvení. Ježíš Kristus nekategorizuje. Každému nabízí novou životní příležitost.

Vstup: Nu 11,24-30

Tužby:

2. Aby naši duchovní vyprahlost tišil ze svých věčných zdrojů...
3. Abychom po pravém Kristově životodárném zdroji toužili a přiváděli k němu ostatní...

Epištola: Sk 2,1-21

Evangelium: J 7,37-39

K obětování: Jr 17,12-13

K požehnání: Jr 2,5-13 nebo Jr 17,5-8

Jiná čtení Písma dle starých tradic: Dt 32,45-47; Sk 10,34-48; J 3,16-21; Ef 5,8-10; Ez 36,24-38

Modlitba:

Všemohoucí Bože! Příliš mnoho přemýšlíme a zvažujeme. Bouříme se, žalujeme. Svou vyprahlost tišíme náhražkami tohoto světa. Přispěj nám a sílu dej, ať se dáváme co nejčastěji obcerstvat z toho pravého zdroje, který prýští v obecenství tvého lidu. Ať nepohrdáme stále opakovaným pozváním Ježíše Krista, který nám nabízí proudy živé vody. Přispěj nám svým Duchem, ať se staneme tvými prostředníky mezi těmi, kterým dosud nebyly dary tvého Ducha dány.

Vhodné písně: 69, 79, 112, 170, 178, 190, 334

DR. KAREL FARSKÝ (+ 12.6.1927)

Hle, opustili vše a šli za Kristem!

Trápíváme se leckdy víc než je zdrávo obavami o budoucnost své církve, starostmi o všední věci, řešením nepodstatných otázek. Pamatujme na příklad Farského a celé naší zakladatelské generace! Ti brali s plnou vážností příslib Písma svatého, že o věrné následovníky Pána Ježíše Krista se Bůh dokáže postarat. Církev potřebuje hlavně misijní aktivitu, nezištnost a obětavost, jak v duchovenském sboru, tak u ostatních věřících. Potom se nemusí znepokojovat, protože není a nikdy nebude tak chudá, aby nemohla zdárně plnit své poslání ve světě. Naopak spousta vedlejších problémů zájmů neprosívá pravé podstatě církevního života. Odvádí ji od usilování o Boží království.

Vstup: Ž 49,6-8

Tužby:

2. Aby probouzel církvi věrné hlasatele evangelia a věrohodné svědky o pravém životě v Kristu a kazatelům svého slova aby dopřál vždy najít ochotné posluchače...
3. Abychom, po vzoru Karla Farského a ostatních věrných svědků Páně, všichni stavěli na prvé místo ve svém životě úsilí o Kristovo království a ve všem ostatním pevně důvěřovali Spasitelovým slibům...

Epištola: 2K 6,3-10

Evangelium: L 18,28-30

K obětování: Ž 119,72-73

K požehnání: Ef 1,17-19

Modlitba:

Hospodine, vděčně dnes vzpomínáme na dílo našeho prvního patriarchy a na mnohé jeho další spolupracovníky. Rač nám dát sílu, abychom dál rozvíjeli jejich duchovní odkaz a řídili se dobrým příkladem jejich křesťanské opravdovosti. Šlo jim především o věc tvého království. Ve všem ostatním uměli pevně důvěřovat, že jim pomůžeš a požehnáš. Rač tedy ochránit naši Církev československou husitskou před zpronevěrou a blouděním. Pomoz jí, ať je i nadále schopná přivádět člověka této doby k setkání se živým Spasitelem, Dárcem pravé radosti, pokoje a věčného života.

Vhodné písně: 72, 112, 185, 290

1. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH - TROJICE

Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, kdo je pravý Bůh

Boží Slovo se stalo tělem (J 1)! Boží Duch je tvořivá síla. S obojím přichází světlo – život. To pravé světlo osvětluje každého člověka a tma je nepohltí. Když vstoupí do vztahů mezi lidmi, přináší radost, vystříhání se nedostatků, povzbuzení ... (2K 13,11-13). V Duchu svatém přichází milost Pána Ježíše Krista a láska Boží. A dějí se věci nevidané a neslychané – viz minulé události. Těm, kteří s úctou přicházejí, je dáno ujištění „jsme s vámi až...“. Zároveň i možnost, ba úkol tvořit, budovat – jděte, získávejte... (Mt 28). Nestvoříme novou Zemi, nové světlo, člověka. Nestojíme na místě Božím, i když se tak svět tváří. Úkol víry je jiný a přece navýsost vznešený – oživit v člověku Boží obraz. Je to cesta proti proudu dravé řeky. Stvořitel, Spasitel, Oživovatel, Bůh se projevuje pokaždé jinak – neuchopitelně, ne zcela pochopitelně a přece zřetelně, aby ten, kdo hledá, našel. A o tom je život! Tam, kde je poznání, je i pokorná radost a radostná pokora.

Vstup: Gn 1,1-4

Tužby:

2. Abychom nezaměňoval tmu za světlo a stvořené za Stvořitele, o milost pravého poznání...
3. Za rozhodnost Kristovy církve, za pravdivost její zvěsti, za rozpoznání člověčího a Božího konání v našem životě...

Epištola: 2K 13,7-13

Evangelium: Mt 28,16-20

K obětování: 1K 12,3

K požehnání: Sk 9,8-24 nebo 1J 4,1-6

Modlitba:

Bože, Otče náš, jsme neposlušní, vzdorní, svéhlaví s pocitem, že máme patent na rozum. Naše namyšlenost nás potom vede cestami tmy. Bloudíme, voláme o pomoc a zoufáme si. Prosíme o pravé světlo poznání, které nám sice nepřinese výhru v loterii, ale jistě neprohrajeme svůj život. Díky za Ježíše Krista a Ducha svatého.

Vhodné písně: 3, 14, 15, 18, 22, 31, 45, 51, 96, 111, 126, 127, 131, 165, 169, 185, 192, 198, 292,

2. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Spravedlnost z víry v Ježíše Krista

Spravedlnost je v pohledu Písma svatého vždy ctnost zajištěná ze dvou směrů. Z prvního ji podepírá víra, která podle slov apoštola Pavla ospravedlňuje člověka tím, že v jeho srdci, očistěném poznáním vlastního hříchu, uvolňuje místo pro přijetí spásy zjednané Kristovou obětí na kříži. Právě tak je možné získat tolik potřebnou milost ve všem, na co nestačíme ze svých vlastních sil. Z druhé strany podepírají spravedlnost skutky vyrůstající z víry jako její ovoce. Nestačí pouze věřit. Tam, kde člověk může být odpovědný za své činy, tam odpovědný je! Sebehlubší duchovní život, bohatý na modlitby, kontemplaci nebo projevy Boží moci, bez respektu vůči zásadám spravedlnosti a cti je před Bohem mrtvou záležitostí. „Chodit s Bohem“ po způsobu Noemově a jemu podobných znamená v opravdovosti a pokorné důvěře spoléhat na milost a odpuštění. Zároveň je to však i poctivé úsilí o jednání v souladu s Boží vůlí, která je vyslovena v jeho příkázáních.

Vstup: Gn 8,13-21 nebo Dt 11,18-28

Tužby:

2. Aby v nás podporoval růst důvěry ve svou milost a tím i upevnění vnitřní svobody a pokoje...
3. Aby nám pomáhal, jako Ježíšovým učedníkům a učednicím, žít pravdivý a čestný život...

Epištola: Ř 3,21-31

Evangelium: Mt 7,21-29

K obětování: Ř 1,16-17

K požehnání: Žd 10,26-39

Modlitba:

Nebeský Otče, vzdáváme ti díky za Kristovo dílo ve prospěch celého lidstva. Děkujeme za milost, za odpuštění a za možnost nových začátků. Prosíme, veď nás po cestách spravedlnosti tak, abychom tvá obdarování nepřijímali nadarmo, ale svědčili o tobě vlastním příkladem.

Vhodné písně: 5, 31, 45, 65, 79, 293

3. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Za dar víry Abrahamovy – modleme se k Hospodinu!

Abrahamovým vyjitím z Cháranu začínají dějiny Boží spásy a současně s tím i dějiny víry. Od tohoto okamžiku až po dnešní dobu prožívá v různých situacích totéž každý, ke komu promlouvá Boží hlas. Je to zkušenost společenství Izraelitů na poušti, Židů bojujících za svobodnou zemi, proroků usilujících o čisté náboženství, Ježíšových učedníků v Palestině, ale také všech, kdo slyší živého Krista a jeho slovo v čase církve. Opravdová víra je vždycky odhodláním vykročit do neznáma, do prázdna a nezajištěnosti existence. Nevzdoruje pravdě o člověku, přijímá lidskou vrženost do života s jejím omezením a nedokonalostí a obrací se k naději a zaslíbení. Umí se spolehnout a odevzdat Pánu to, co stojí za hranicemi lidských možností. Umí bojovat a vytrvat i tam, kde je vše prohráno. Jen taková víra může zachraňovat a darovat život.

Vstup: Gn 12,1-9 nebo Oz 5,15-6,6

Tužby:

2. Za pevnou a statečnou víru ve chvílích, které ji vyžadují...
3. Aby mocí Ducha svého pomáhal církvi srozumitelně odkrývat světu naději ze zaslíbení Božího slova...

Epištola: Ř 4,13-25

Evangelium: Mt 9,9-13 nebo 9,18-26 (*Zadání obsahuje vlastně dvě různá témata. Spojovat v jeden kazatelský celek povolání celníka Matouše a vzkříšení dcery Jairovy připadá násilně. Stačí jedno z obou samostatně.*)

K obětování: Ž 103,13 (*nebo Mat 21,31b-32 podle toho, které z obou témat evangelia bude využito*)

K požehnání: Ž 105,1-15

Modlitba:

Milosrdný Bože, posiluj naši víru! Zůstávej při nás v čase naší slabosti! Dávej nám pocítit svou přítomnost tam, kde prožíváme strach, nejistotu nebo zmatek. Uč nás odpouštět naše domnělé jistoty v odvážné a rozhodné důvěře ve tvá zaslíbení.

Vhodné písně: 40, 45, 61, 78, 166, 172, 290, 291, 295, 298, 331

4. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Kážu evangelium. Běda mně, kdybych nekázal!

Bůh Abrahamův, Izákův, Jákobův, Bůh trojjediný se zjevuje světu, vstupuje do jeho dějin a povolává člověka jako nástroj svého díla. Ten, kdo napomáhá uskutečnění jeho záměrů, přijímá roli služebníka. Služba je něco víc než pouhá práce. Vyžaduje osobní nasazení, těsnější spjatost s lidským životem a někdy i obětí. Kristovo evangelium není elitářská pravda pouze pro „zasvěcené“. Je tu pro všechny. A tak „žeň je velká, dělníků málo“. Výzva ke zvěstování Božího království platí stále. Apoštolské poslání a poklad apoštolské víry procházejí časem církve. I my neseme svůj díl zodpovědnosti za úspěšnost předávání pokladu apoštolské víry lidem této doby a následujícím generacím.

Vstup: Gn 21,1-7 nebo Ex 19,2-8a

Tužby:

2. Za nové služebníky v řadách naší církve, odhodlané ke službě Evangelium...
3. Za požehnaný rozvoj osobních obdarování...

Epištola: Ř 5,1-8

Evangelium: Mt 9,35-10,8 (9-23)

K obětování: 1K 9,16-17

K požehnání: Ř 16,16-20

Modlitba:

Nebeský Otče, děkujeme ti za všechny věrné svědky, vyznavače a obětavé služebníky, z jejichž osobního příkladu můžeme čerpat. Kéž se i my učíme a zdokonalujeme ve svém úsilí napomáhat uskutečnění tvých plánů se světem.

Vhodné písně: 9, 17, 42, 78, 182, 295, 331, 335

5. ČERVENEC – KONSTANTIN A METODĚJ

V každém národě je Bohu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé

Misie patří k základním úkolům Kristovy církve. Jakmile je zanedbávána, církev stůně a hyne. V našem národě jsou dnes křesťané v menšině. Tak se odkaz Konstantina a Metoděje stává znovu časovým a naléhavým. Příkladem nám budiž jejich obětavost pro věc Božího království. Dovedli se vzdát možné lákavé kariéry u císařova dvora. Podstoupili nesnáze i nebezpečí při šíření Kristova evangelia. Neméně významné pro nás je i to, že dovedli oslovit naše předky srozumitelně. Ke zdárné misi u nás nyní většinou nepotřebujeme ani tak rozšiřovat své jazykové znalosti, jako spíše překonávat bariéru odlišného způsobu myšlení, vyjadřování a přístupu k životu mezi lidmi mluvícími navenek touž řečí. Kristova zvěst je určena všem a nikomu není dovoleno jejím šíření jakkoli překážet.

Vstup: Ž 97,5-7

Tužby:

2. Aby v naší vlasti povolával vždy nové ochotné pracovníky ke své zni...
3. Abychom nebyli překážkou v uskutečňování jeho záměru spásy, ale naopak bychom ze všech sil pomáhali šířit Kristovu radostnou zvěst...

Epištola: Sk 10,25-35

Evangelium: Mk 9,38-41 nebo L 10,49-56

K obětování: 1Te 2,4

K požehnání: Am 9,11-12

Modlitba:

Kéž ti, Hospodine, umíme být stále vděční za to, že smíme patřit ke Kristovu lidu a že nás chceš mít svými pomocníky! Je to těžký úkol. Je to však i veliká čest, kterou nám prokazuješ. Prosíme o sílu a odvahu, abychom svůj daný úkol svědomitě plnili a nestali se nikdy překážkou svou nestatečností nebo svévolí. Nauč nás, Bože Duchu svatý, jak povědět jasně a přesvědčivě všem okolo, že Ježíš Kristus je Pánem všeho a Dárce věčného života.

Vhodné písně: 16, 42

6. ČERVENEC – MISTR JAN HUS

Ještě mluví, ač zemřel

Jako pravý učedník a následovatel Pána Ježíše musel i Hus zápasit s falešnou zbožností své doby. Ta žádala od lidí pouze formální plnění předepsaných povinností, ale ponechává lidské srdce nezasažené živým slovem Hospodinovým. Proto toleruje pokrytectví a mravní úpadek. Odděluje chrámový život od všedního. Husovi však je živý Kristus nejvyšší Pravdou, která má proniknout a naplnit celý lidský život. Pak je to život poslušný Boží vůli, věčný život, jemuž ani tělesná smrt neublíží. Není náhoda ani pouhý rozmar dějin to, že se nikomu nepodařilo vymazat jméno Husovo z paměti našeho lidu, ač se o to mnozí velmi snažili. Jde však o to, aby se nám to jméno nestalo prázdným zvukem, abychom je nezneužívali a nedělali si z Husa pomník nebo modlu. Přičiňujme se o to, aby se Mistr Jan Hus stal, řečeno s Karlem Havlíčkem Borovským, celému národu milovaným učitelem a nejlepším duchovním otcem.

Vstup: Iz 53,8-9

Tužby:

2. Za žhavou láskou k čisté Boží pravdě, za touhu po živém slovu Písma svatého, za pochopení duchovního odkazu Kristova mučedníka Mistra Jana...
3. Abychom Pánu církve Ježíši Kristu sloužili vytrvale a věrně, abychom se stali jeho statečnými svědky a bojovníky proti Zlému...

Epištola: 1Tm 1,5-19

Evangelium: Mk 7,1-15

K obětování: Žd 11,1-2.4

K obětování: Ef 4,17-24

Modlitba:

Otče Ježíše Krista i Otče náš, vyznáváme s vděčnou chválou, že svým Duchem probouzíš v církvi svědky, kteří statečně ukazují na tvého Syna jako jedinou skutečnou Pravdu. Děkujeme ti, že jsou mluvčími, kteří varují církev před bludným scestím. Jsou světlonoši, kteří rozšiřují a nesou světlo tvého slova. Děkujeme, že se ukazují být trvalým příkladem, co znamená náležet Pánu v životě i ve smrti. Vděčně vzpomínáme dnes kostnického mučedníka Mistra Jana Husa. Prosíme, abys i nyní a nadále probouzel v církvi dosti takových, kdo jsou velcí ve víře, lásce i naději, jdou neochvějně cestou Ježíše Krista a setrvávají s ním, děj se co děj, aby mohli mít podíl na jeho slávě a kralování.

Vhodné písně: 17, 38, 112, 123, 144, 164, 200, 309

5. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Statečné přiznání ke Spasiteli

Pán vysílá své učedníky do světa. Nic zvláštního jim neslibuje. Naopak je upozorňuje na mnohá nebezpečí, zvláště když budou zvěstovat radostnou zvěst neohroženě i tam, kde nebudou rádi slyšeni. A to si apoštolové museli prožít! Po Velkém pátku měli strach z těch, kdo zabíjejí tělo. Po Letnicích však bylo povolání ke svědectví o Ježíši silnější než strach. Pavel už může konstatovat, že se celým světem šíří zvěst o víře římských křesťanů. Dopracovat se ke statečnému vyznávání není snadné. Svědčí o tom i vnitřní zápas proroka Jeremjáše. Ježíšova slova patří každému z nás. Nebojme se k němu přiznat, ani když nám třeba ani doma moc rozumět nebudou a třeba se nám i vysmějí. Ježíš splní svůj slib a zcela jistě se přizná i k nám.

Vstup: Jr 20,7-13 nebo Gn 21,14-21

Tužby:

2. Aby nám dával sílu svého Ducha ke svědectví o Cestě, Pravdě a Životu...
3. Aby nám dodal odvahu přiznat se k Pánu Ježíši i tehdy, když víme, že za to sklídíme posměch.

Epištola: Ř 6,1b-11

Evangelium: Mt 10,14-39

K obětování: Zj 12,10-11

K požehnání: Sk 20,17-24

Modlitba:

Děkuji ti, Pane, že jsem mohl slyšet při těchto bohoslužbách tvůj příkaz, spolu se svými bratřími a sestrami, abychom se nebáli být tvými svědky i tam, kde o tvé slovo lidé až zas tak moc nestojí. Dej nám sílu, abychom se nestyděli, možná i mezi svými nejbližšími, za tvou radostnou zvěst.

Vhodné písně: 9, 163, 182, 312, 331, 335

6. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Rozumíme správně oběti?

Abraham je nazýván otcem věřících. Uvěřil Božímu zavolání. Opustil zemi svých otců a své příbuzenstvo. Šel tam, kam ho Hospodin vedl. S důvěrou přijímá pro své potomky novou zemi. Ve víře přijímá i zaslíbeného dědice. Vrchol jeho poutí je na hoře Morija. Hospodin sáhne hluboko k jeho srdci. Abraham je ochoten obětovat i svého nejmilejšího syna. Důvěruje, že se Boží zaslíbení naplní. Oběť Izáka ukazuje k té největší oběti - k oběti Ježíše Krista na kříži. Rozumíme smyslu obětí? Byly chvíle, kdy ani apoštolové nerozuměli oběti svého Mistra. Ježíš jim říká, že se blíží dny jeho utrpení a oni se hádají, kdo z nich je největší. Jestliže nepřijmeme oběť Ježíše Krista, jsme stále ve hříchu a pod zákonem. Bez oběti Ježíše Krista není vyli-tí Ducha svatého. Když přijmeme Ducha svatého a dáme se jím proměnit a vyzbrojit, jsme svobodní od zákona, protože vedení přebírá Duch svatý a dává nám sílu k oběti. Zde nejde o darování i několika tisíc, aby bylo potěšeno naše já – naše blahosklonnost, ale o vydání sebe Ježíši Kristu. První církev rostla z obětí mučedníků.

Vstup: Gn 22,1-14 nebo Jr 28,5-9

Tužby:

2. Aby oběť našeho Pána Ježíše Krista nebyla vyprázdňena naší neposlušností, ale abychom si ji vděčně přivlastnili...
3. Aby v našem sboru a v celé naší církvi přibývalo těch, kteří budou pohotová k obětavé službě a lásce...

Epištola: Ř 6,12-23

Evangelium: Mt 10,40-42

K obětování: Ef 5,1-2 nebo 1P 3,17-18

K požehnání: Zj 2,8-11 nebo 2Tm 2,1-13

Modlitba:

Milostiplný Pane, znáš nás a přijímáš nás takové, jací jsme. Děkujeme ti za tvou velikou lásku a za oběť, kterou jsi za nás bohatě zaplatil. Dej, abychom ve víře přijímali skutečnost, že jsi rozlámal pouta, kterými jsme byli svázaní. Děkujeme ti, že v tobě jsme novým stvořením a že tvá zaslíbení platí i dnes. Uč nás, abychom se tebou dali milovat, ve víře se uměli radovat a v oběti tě následovali.

Vhodné písně: 35, 43, 85, 87, 97, 118, 174, 176

7. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Vysvobození od Zákona

Pokřikující děti, které si hrály na tržišti, se staly Pánu Ježíši opět námětem k příležitostným přirovnáním – podobenstvím - pro důležitou otázku, kterou adresuje nám všem: jaký postoj zaujmeme vůči němu jako poslu spásy, záchrany, který přichází od nebeského Otce? Vždyť člověk sám se nedokáže uchránit hříchu, sám spásy nedosáhne! „Kdo mě vysvobodí? Jedině Bohu buď díky skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ (Ř 7,24.25) Jaký postoj zaujmeme? Jako ti, o nichž se zmiňuje evangelium? Tak i onak odmítavý? Je jen jeden správný a pravdivý postoj, přinášející spásu: kdo zná Syna, kdo ho přijal za svého Pána a plně se mu odevzdal, nalezne odpočinutí, spásu. Jen tomu bude dána milost a dopřán pokoj. Jedna z mnoha událostí ze života praotce Izáka může být příkladem postoje pokory a poslušnosti ve službě toho, kdo má od nebeského Otce vše, co předává svým věrným a oddaným.

Vstup: Gn 24,37-41 nebo Gn 24,50-60

Tužby:

2. Abychom v trpělivosti, poslušnosti a oddanosti následovali svého Pána...
3. Abychom u něho nalézali pokoj a odpočinutí na nelehkých cestách života...

Epištola: Ř 7,15-25a

Evangelium: Mt 11,16-30

K obětování: 1J 5,3-5

K požehnání: Ga 5,16-25

Modlitba:

Přijmi, náš Otče, vroucí díky za milost a pokoj, za záchranu i spásu, kterou nám nabízíš v Pánu Ježíši Kristu. Jen on nám pomáhá, abychom neklesali pod tíhou břemen života, ale nalézali vždy to, co je opravdové, spásné a tobě milé. Ochraňuj nás milostí svého Ducha.

Vhodné písně: 10, 25, 43, 52, 72, 76, 104, 107, 109, 130, 131, 148, 191, 296, 326

8. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Býti dobrou půdou tvému slovu (František Bílek)

Prorok jasně hovoří o tom, jak Boží slovo působí na zemi. Hospodin nikdy nemluví naprázdno. Posílá slovo a ono koná – jeho záměr se vždy uskuteční. Pán Ježíš je „Slovem Božím tělem učiněným“. Je rozsévatelem Božích slov, je zvěstovatelem království. Naše srdce jsou půdou, do které zasévá. Záleží na nás, ZDA a JAK jsme připraveni pro jeho setbu. Zda naše kamenná, pyšná a svévolná srdce Slovo nezabíjejí, nedusí, nenechávají zplanět. Připravené srdce setbu „vsaje“ a vydává užitek. Apoštol Pavel to potvrzuje. Soustředění na své JÁ je Bohu nepřátelské. Přijaté Slovo je však spásou pro nás, pro bližní i pro církve.

Vstup: Iz 55,10-13

Tužby:

2. Aby připravil naše srdce na dobrou setbu svého slova tak, aby přineslo užitek v našem životě a obohatilo i naše bližní...
3. Aby Slovo jeho v nás přebývalo živeno Kristovou láskou a my je svévolně nepromarnili...

Epištola: Ř 8,1-11

Evangelium: Mt 13,1-9.18-23

K obětování: Jk 1,21-22

K požehnání: Gn 25,19-34 nebo Ž 119,12-17

Modlitba:

Děkujeme ti, Pane Ježíši, že k nám přicházíš jako živé Boží Slovo. Dej, prosíme tě, ať přispěním Ducha svatého rozpoznáváme své životní úkoly. Kéž jsme dobrou půdou pro tvé slovo i jeho pracovitými rozséváči. Kéž se jednou nemusíme zodpovídat za zmarněnou setbu a nenaplněné Slovo, které nám bylo svěřeno.

Vhodné písně: 56, 71, 88, 138, 163, 200

9. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Co s plevelem mezi pšenici?

Prorok zvěstuje: není Boha, kromě Hospodina! A tento Bůh nás tak miluje, že za nás obětoval svého Syna, který říká: „Království Boží je mezi vámi.“ Co si s ním dnes počneme? Výklad Pána Ježíše učedníkům je jasný. Vždy se objeví nepřítel – ďábel. Maří Boží dílo, kazí dobré semeno. Ježíš varuje: neplette se pyšnou horlivostí do Božích soudů! Jsou věci, které musíme měnit (své srdce) a jiné, které jsou v rozhodování Hospodáře. Čekajme do Boží žně! Nestrachujme se zbytečně. Dejme se vést Božím Duchem. Vždyť Syn porazil Zlého jednou provždy a nedopustí, aby spravedliví jím byli pohlčeni a Boží setba zmařena.

Vstup: Iz 44,6-8 nebo Gn 28,10-19a

Tužby:

2. Abychom vždy dovedli žít v poslušnosti Páně a konali skutky, které jsou jím požehnány...
3. Za dar Ducha jako příslib těch darů, které vedou k přijetí za jeho syny a dcery...

Epištola: Ř 8,12-25

Evangelium: Mt 13,24-30.36-43

K obětování: Př 13,13-14 nebo Ga 5,16-17a

K obětování: 2Te 2,1-12 nebo 2Tm 3,1-5

Modlitba:

Vyznáváme, Pane, že často nerozumíme dějům kolem sebe. Zdá se nám, že vítězí zlo. Odpuť nám, že jsme někdy horliví na nepravém místě a v nepravý čas. Ved' nás Slovem i Duchem svým, abychom rozpoznali tvé dílo zde na zemi a učili se pokorné trpělivosti.

Vhodné písně: 56, 71, 88, 163, 200, 308

10. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Napomenutí ke skromnosti

Dáváme se rádi unášet tím, co je veliké, mohutné, mimořádné, ať už v přírodě či v lidském výkonu. Většinou však tyto jevy žádají, aby se člověk soustředil jen na sebe, na své pozorování, trénink a nevšiml si bližních. Písmo nás dnes ve svých textech vede k tomu, že skryté a nenápadné dary, které máme od Stvořitele a kterými můžeme obdarovat i své okolí, dávají mnohonásobný užitek. Moudrá skromnost je veliké bohatství. Malý Šalomoun žádá málo a dostává mnoho. Zrno hořčičné je malé a dá veliký strom. Pán života přichází nenápadně, ale jeho cesta vede do Božího království radosti a spásy. Každý všední den znamená novou možnost růstu v Duchu svatém.

Vstup: 1Kr 3,5-12 nebo Gn 29,15-28

Tužby:

2. Za schopnost citlivého vnímání velikosti, slávy a moci za nenápadným zjevem Ježíšovým...
3. Aby nám ve své lásce dal poznat skutečnou velikost Kristovy oběti...

Epištola: Ř 8,26-39

Evangelium: Mt 13,31-33.44-52

K obětování: 1Tm 6,6

K požehnání: Kaz 5,9-15 (Kraličtí 5,10-16)

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, prosíme tě, abys nás uchránil svodů velikášství. Toužíme oslňovat druhé a snadno přehlížíme potřebné. Dopřej nám tu milost, aby se i v našem srdci usadilo zrno víry a vydalo své plody. Nedopuť, abychom zmarnili své životy pomýječnými věcmi a dávali jim přednost před tebou. K tobě, Bože voláme: přijď království tvé do naší lidské malosti a bídy!

Vhodné písně: 84, 182, 187, 290, 300, 334

11. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Pojďte ke mně a budete živi!

Mnozí hladovějí tělesně. Jiní ještě víc duchovně. Jiní hladovějí po lásce. Hladoví jejich víra. Zásadní požadavek Pána Ježíše: Nasytím je, ale ať se napřed posadí. Proč o to žádal? Oč mu šlo? Žádal důvěru. Usednout znamená vzdát se vlastní aktivity. Čekat a důvěřovat, že něco dostanu. Co uděláme my, když budeme odkázáni spolehnout se jen a jen na modlitbu „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“? Uvěříme, že Bůh je naše záštita? My sice říkáme, že věříme v Boha, ale naše aktivita tomu nenaskládá. Z hloubi víry nežijeme. Víra je schopnost unést vlastní nejistotu. Unést temnotu rozumových pochybností. Nedostatek modliteb, nedostatek kontaktu s Bohem v důvěřivé zbožnosti hubí naši víru. To je smyslem málo chápaného Ježíšova výroku: „Kdo má, tomu bude přidáno, aby měl v hojnosti. A kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má“. Kdo usiluje o každodenní modlitbu, kdo přichází často v pokoře ke stolu Páně, tomu bude přidáno na hloubce víry.

Vstup: Iz 55,1-5 nebo Gn 32,22-31

Tužby: 2

. Abychom duchovní pokrm rádi a s důvěrou přijímali...

3. Aby nám pravidelné společné přijímání bylo znamením vzájemné jednoty i jednoty s Kristem...

Epištola: Ř 9,1-15

Evangelium: Mt 14,13-21

K obětování: Ko 3,16

K požehnání: Ž 67

Modlitba:

Bože, ať my, tvá církev, umíme dodávat lidem kolem sebe důvěru, že lidský život má smysl, že náš svět má dobrou budoucnost před sebou – v následování Ježíše Krista, našeho Pána. Bože, nechceme se křesťany jen nazývat, chceme jimi být. Dej nám k tomu svou milost a radost, skrze Krista, našeho Pána.

Vhodné písně: 25, 65, 112, 113, 129, 157, 169, 290, 294

12. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Ježíš zachraňuje

Zdá se nám, že jsme zbyli už jen sami, kdo „horlíme“ pro Hospodina? Bojíme se hlubin hříchu? Pochybujeme o moci Syna, že nás zachrání? Důvěru, víru, ten největší dar, který máme, je třeba opatrovat a pěstovat. Nepřítel nezničí Boží dílo, vlny života nás nestáhnou dolů, když v důvěře vykročíme za Pánem. Nestáčí vyznávat svou víru jen ústy – musíš aktivně zapojit své srdce a mít důvěru. Ta přemůže i nejtemnější propast hříchu. Ta dodá odvahu pustit se na „tenký led“ zdánlivě bláznivě víry. „Kdo v něho věří, nebude zahanben!“ (Ř 10,11)

Vstup: 1Kr 19,9-18 nebo Gn 37,1-4

Tužby:

2. Aby se dal poznat naší mládeži tak, aby v Ježíši našla ideál a vzor svého života...

3. Aby ti, kdo ještě neuvěřili, pochopili, že jejich touha po pravdě, dobru a kráse je touhou po NĚm...

Varianta:

2. Abychom své pochyby o jeho díle dovedli mu odevzdávat v modlitbách, aby zachoval všechno, co chce, aby žilo dál, o to prosme Hospodina...

3. Aby nás naučil důvěře tak, abychom nepochybovali o jeho moci...

Epištola: Ř 10,5-15

Evangelium: Mt 14,22-33

K obětování: 1Te 5,9 nebo 1Tm 1,15a

K požehnání: Ž 37,1-9

Modlitba:

Bože, děkujeme ti za ujištění, že máš svět pevně v moci. To jen my jsme nestateční, malověrní, pochybující a někdy pyšní. Ukázal jsi nám, že tak jako tvůj Syn vytáhl Petra z hlubin jezera, že i nás denně „vytahuje“ z hlubin hříchu a vin. Nezasluhujeme toho, ale velmi se z toho radujeme a za tvou milost tě chválíme.

Vhodné písně: 11, 64, 68, 287, 289, 291

13. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Otec rozhoduje, co učiní s našimi nedobrymi činy

Kdysi byl Jákobův syn Josef skoro zlikvidován svými rodnými bratry. Posléze i Josef pochopil, že Hospodin použil tohoto zlého činu k zachování a upevnění identity vyvoleného národa. Nesuďme proto druhé. Nejsme kompetentní soudit. Bůh může i z kamení vzbudit svědky. I Jidáš byl použit pro Boží záměr. Nestavme lidské předpisy a tradice nad Božího Ducha. Člověka může znesvěcovat pouze zlé srdce. Neboť co do srdce ukládáme, to z něho vychází. Paradox: i zlý lidský záměr může Bůh použít pro svůj plán. Mějme otevřené oči!

Vstup: Gn 45,1-9 nebo Iz 56,1.6-7

Tužby:

2. Abychom rozpoznávali Boží vůli při nás a neodsuzovali ješitně své bližní bez znalosti věcí...
3. Abychom uvážili, kým se dáme vést a nestavěli jen na lidských normách...

Epištola: Ř 11,25-32

Evangelium: Mt 15,(10-20) 21-28

K obětování: J 3,35-36

K požehnání: Gn 50,15-21

Modlitba:

Děkujeme ti, Bože, za ujištění, že i zlo můžeš použít k dobrému. Ta kraluješ, rozhoduješ a určuješ časy dějů. Tvá spravedlnost a tvůj záměr vždy zvítězí tak, jak řekl Pán Ježíš: „Každá rostlina, kterou můj nebeský Otec nezasadil, bude vykořeneána“.
Díky za naději v Kristu!

Vhodné písně: 17, 41, 54, 97, 101, 105, 126, 129, 175, 179, 182, 183, 299

14. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Na čem je postaveno společenství církve?

Na konkrétních lidech, kteří přijali zjevení Boží pravdy a celou bytostí se za ně postavili. Nepřehlédněme roli Šimona Petra! Vyznává: věřím (dávám vše své na to), že Ježíš je Mesiáš. On přijímá naše vyznání víry a činí z něj skálu.

Jsme postaveni do světa, do ohrožení, vystaveni útokům. Ale brány pekelné církve nepřemohou, protože Kristus činí z vyznání nedobytnou skálu. Moc klíčů, svazování a rozsvazování, bývá tradičně spojeno s odpouštěním hříchů, ale nezapomeňme, že původně šlo o hebrejské termíny pro závazný, autorizovaný výklad Tóry, Božího Slova. Jak přijímáme Boží pravdu a jak na ni odpovídáme? Vykládáme Slovo v darované moci?

Vstup: Iz 51,1-6

Tužby:

2. Abychom celým svým životem, jednáním i mluvením Krista jako svého Pána vyznávali...
3. Aby se kázání a vyučování církve konalo v moci Kristově...

Epištola: Ř 12,1-8

Evangelium: Mt 16,13-20

K obětování: J 7,28-29

K požehnání: Žd 11,23-28 nebo J 6,66-69

Modlitba:

Všemohoucí, věčný Bože, děkujeme ti, že jsi nás přijal u svého stolu. Děkujeme ti za tvé slovo – za tvá zaslíbení. Pomož nám, abychom se učili žít z tvých darů a z tvé moci a nepodléhali strachu a bezradnosti. Pomož nám, abychom se dokázali o tvé dary dělit s ostatními. Pomož nám, aby se celá církev a také náš sbor, staly místy, kde je už dnes patrná tvá přítomnost. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Vhodné písně: 112, 114, 155, 161, 162, 165, 167, 174, 176, 177, 181, 199

15. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

JSEM, KTERÝ JSEM – BUDU, KTERÝ BUDU – s vámi, na vaší cestě

Jméno, v němž je ve světě mocně přítomen Bůh. Pro Izraelce spojeno s velikou úctou: nevyslovitelné. Této úctě je třeba správně rozumět. V jejím základu je velká láska Boží, na niž odpovídá láska jeho lidu. „Velikou (mnohou) láskou zamiloval sis nás...“ (ze synagogální liturgie). Boží JMÉNO znamená souhrn záchrany (srovnej J 17). Brát na sebe a nést svůj kříž. Život Božího lidu zrcadlí paradoxy. S křížem je to nejmarkantnější. Kříž (utrpení, smrt) jako začátek plnosti života. Tyto paradoxy se nedají lehce přejít. Kříž, viděno z venku, je opravdu kříž, pohoršení, nesmysl. Ale kdo do toho vstoupí, pochopí. Vstupujeme do rozpětí těchto paradoxů s odvahou riskovat. Prostě se spolehněme na to slovo a aplikujme je na sebe.

Vstup: Ex 3,1-15 nebo Jr 15,15-21

Tužby:

2. Za posilu a trvalou naději pro ty, na které dolehlo nějaké životní trápení...
3. Za celou Boží církev, abychom nebyli jen posluchači Slova, nýbrž i jeho činiteli...

Epištola: Ř 12,9-21

Evangelium: Mt 16,21-28

K obětování: Iz 50,10 nebo Př 19,21

K požehnání: 1K 1,18-25

Modlitba:

Děkujeme ti, všemohoucí věčný Bože, že jsi vykoupil oběti Pána Ježíše Krista a že i nám jsi otvíráš cestu do svého království. Prosíme tě o správné smýšlení. Kéž se nad křížem nepohoršujeme, ale učíme se s láskou přijímat všechno, co představuje. Dej nám tu milost, abychom sami na sobě mohli zakoušet, jak jednáš ve chvílích naší slabosti.

Vhodné písně: 7, 16, 20, 30, 35, 47, 58, 62, 65, 68, 95, 98, 163, 180

16. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Slovo do církve a do náboženské obce

Napomínání, kritika i vyznání se děje tam, kde jsou si křesťané nejbližší. Doslova v tom nejužším sborovém kruhu. Samozřejmě, že se tak má dít pro „záchranu bratra“, ale také pro záchranu světa. Neboť, ouha!, bída a hřích dopadají i na křesťany, týkají se i církve (vv. 15-17). Co je řečeno Petrovi (Mt 16,19), se nyní sděluje i učedníkům, rozuměj, tedy i církvi (v. 18). Ježíš dává církvi plnou moc zaslibovat odpuštění hříchu. Síla rozvazujícího a svazujícího slova je dána všem křesťanům. Tato moc svěřená církvi je především mocí modliteb (v.19). Ale, pozor, tuto moc si shromážděná obec nesmí snadno usurpovat a manipulovat jí. Je vázána na přítomnost Kristovu. „Kristus vprostřed nás“ nás zmocňuje, abychom svátostí pokání v důvěře zvěstovali, zprostředkovali a nabízeli očistění od hříchu a jeho odpuštění.

Vstup: Ez 33,7-11 nebo Ex 12,1-12

Tužby:

2. Za všechny trpící bídou a procházející těžkostmi a zkouškami života...
3. Za laskavé slovo o odpuštění mezi sebou navzájem i za bratrské a sesterské objetí...

Epištola: Ř 13,8-14

Evangelium: Mt 18,15-20

K obětování: Mt 16,16-17 nebo Iz 22,22

K požehnání: Ž 77,14-21

Modlitba:

Hospodine, prosíme o tvého Ducha utěšitele a přímlovce, který nás ve zlých časech utěší a zastane se nás. Prosíme o tvou přítomnost a přízeň. Dej, ať nás tyto chvíle setkání s tebou probudí z lhostejnosti a ať každý z nás zaslechne tvé pozvání, tvůj hlas, který z nás všech učiní jeden lid, jedno společenství, bratry a sestry.

Vhodné písně: 8, 14, 39, 45, 53, 54, 60, 78, 82, 147, 155, 182, 183, 292

17. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Jak dlouho máme odpouštět?

Kde jsou meze naší trpělivosti? Jak dlouho se dáme „zneužívat“? Všimněte si, že milosrdní sou ve světě vždycky jedni a titíž! Já jsem takový hodný člověk a můj soused je takový darebák. To mám (své ženě, muži, dětem...) vždycky odpouštět? Donekonečna?

Evangelium a svěmu příběhu nesmíme rozumět konfrontačně. Nestojím na jedné straně a ten druhý proti mně na straně druhé (vv. 21-22). Oba jsme hříšníci a dlužníci vůči svému Pánu (vv. 22-35). Možná, že náš dluh je rozdílný. Někdo (třeba já) dluží méně, jiný (třeba já) dluží více... Kdo ví, jak to je? Naše nesmiřitelnost a tvrdost k druhým je něco nepochopitelného. Sami se tak dostáváme do situace vyloučení z Božího odpuštění. Ježíš oznamuje, že i na posledním soudu bude platit pro ty, kdo odpouštěli, milosrdenství. Kde Boží odpuštění vzbuzuje i naši připravenost odpouštět, tam jsme sami milosrdenstvím Božím vysvobozeni. Odpouštějme, dokud je čas, a stále. Vždyť máme každý den před očima velikost Božího milosrdenství vůči nám samotným. Pamatujme na to, kdykoli se modlíme: „...a odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům“.

Vstup: Ex 14,19-31 nebo Gn 50,15-21

Tužby:

2. Za očistění svých srdcí i myslí a za slyšení slova života...
3. Za lásku ke svým bližním, za laskavý postoj k druhému, za umění promíjet...

Epištola: Ř 14,1-12

Evangelium: Mt 18,21-35

K obětování: Žd 11,29

K požehnání: Ž 68,2-9 nebo Ž 78,1-16

Modlitba:

Hospodine, denně přijímáme od tebe milost za milostí. Jsi k nám milosrdný. Odpouštíš nám. Dej, ať i my umíme přicházet ke svým sestrám a bratrům se smírem a láskou. Dej, ať i my umíme přicházet a přinášet tvé milosrdenství i odpuštění těm, kteří jsou světem zavržení a odsouzení. Dej, ať se nemusíme před tebou skrývat za tvou lásku se stydět.

Vhodné písně: 8, 14, 39, 45, 53, 54, 60, 78, 82, 147, 155, 182, 183, 292

JAN ŽIŽKA (11. ŘÍJEN 1424)

Na množství nehleďte

Odvaha husitů postavil se na odpor přesile nepřátel nedá se vysvětlovat okázalým lidským siláctvím ani fanatismem nebo zoufalstvím napadených v situaci krajního ohrožení. Šlo o statečnost plynoucí z vědomí, že bojují na správné straně, za Boží věc, že nehájí jen sami sebe. Proto také mohou spoléhat, že sám Hospodin pomůže vítězně vybojovat svůj boj proti svým nepřátelům. Od biblických dob až podnes musí církve, která skutečně náleží svému Pánu, znovu a znovu osvědčovat svou věrnost i v postavení menšiny, která stojí proti většině stranící zlému. I Kristus sám byl „v menšině“ proti svým odpůrcům. Věděl však, že plní Otcovu vůli a proto necouvl. Práví křesťané dobře vědí, že ke spáse vede nesnadná cesta a úzké dveře, kudy se nepohrnou davy těch, kdo tupě poslouchají i špatné rozkazy, protože nemyslí na Boží soud. Postoj Žižkův i husitů byl motivován poslušností Božího slova tlumočeného Písmem. Žižkovy listy o tom jasně svědčí.

Vstup: 1S 17,43-46

Tužby:

2. Abychom nezapomínali, že Boží Syn své věrné neopouští a že i jejich slabost umí proměnit v sílu...
3. Abychom i jako malé stádečko vždy poslušně a věrně svého Pastýře a Pána následovali...

Epištola: Žd 11,24-34

Evangelium: Mt 7,13-14 nebo L 13,22-27

K obětování: L 12,31-32

K požehnání: Ž 25,15-22

Modlitba:

Děkujeme ti, Hospodine, za ujištění, že jsme tvoji a že nás tvůj Syn vede cestami tohoto života k věčnosti. Prosíme, připomínej nám i nadále, že jsi nám nablízku, že nás chráníš a že se proto nemáme čeho bát. Pomáhej nám, abychom se neuchýlili z cesty života a došli k tomu cíli, kde nás chceš mít.

Vhodné písně: 7, 112, 123, 134, 201, 194

18. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Na poušti i na vinici Hospodin odpovídá na naše reptání také slyšitelně svým slovem. Uvádí jím lásku a řád do našich pocitů, zmatků a subjektivních měřítek. Odpovídá pokrmem z nebe. Jím zachraňuje životy k setkání a sjednocení se svým Synem, cestou věčnosti. To jsou podstatná jména i děje našich životů a cíle tvořivé energie, kterou nám Pán Ježíš dává při tom setkání, zpřítomnění a sjednocení ve službě Bohu. Proto se apoštol Pavel nemohl rozhodnout, co je mu milejší, když obojí už znamená sjednocení s Pánem, život v Kristu. Tak u něho rozhoduje to, co je potřebnější pro nás, kteří dovedeme reptat i na vinici. I my se ptejme: „Co to je?“ Co nás odděluje od radosti víry? Co to je, co nám Hospodin dává dnes za pokrm?

Vstup: Ex 16,11-15

Tužby:

2. Za službu Ducha svatého k posbírání odvahy k vykročení do okolní pouště...
3. Abychom byli vděční za pravdivé otázky i za službu nových a posledních bratří a sester...

Epištola: Fp 1,21-30

Evangelium: Mt 20,1-16

K obětování: L 13,29-30 nebo Mt 7,21

K požehnání: Žd 4,1-11 nebo Jon 3,10-4,11

Modlitba:

Bože, Otče, velkoryse nám dáváš poznat stupně svého zjevení. V každé poušti nám dáváš vítězit mocí svého živého slova. Vděčně děkujeme. Velebíme tě, Otče, Pane nebes i země, že také tak pravdivě a nevývratně zjevuješ svůj majestát ve svátosti Večeře Páně, jejíž slavení tvůj Syn ustanovil na památku své oběti za nás. Konáš zázraky dosvědčené tisíci a tisíci bratří a sester. V Kristu nám nabízíš pokrm i nápoj pro věčnost. Prosíme dávej nám ten chléb stále a konej i mezi námi divy od první upřímné, tiché modlitby až do okamžiku přijetí život plného života v Kristu.

Vhodné písně: 78, 151, 178, 199, 205

19. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Jakou mocí to činíš?

Mezi domem otroctví v Egyptě a domovem svobody v zaslíbené zemi Boží ležela poušť. Tu bylo nutné přejít a překonat všechny obtíže s tím spojené. Bezpečná síla a naděje Božího lidu k překonání všech nesnází tkvěla ve víře a v poslušnosti Hospodina. Ve společenství svých náboženských obcí žijeme s úkolem být si navzájem ku pomoci a podporou při překonávání všech nesnází při putování pouští tohoto světa. Naším pomocníkem a vůdcem na cestě už není Mojžíš, nýbrž Ježíš Kristus. On přišel, aby proměnil naši bezmoc v sílu a naše bloudění v cestu s jasným cílem. Důvěřujeme-li mu a jsme-li poslušní jeho hlasu, ubíráme se cestou do země zaslíbené, do jeho království.

Vstup: Ex 17,1-7

Tužby:

2. Aby naše bohatství i životní jistoty byly zakotveny v něm, Otci našem nebeském...
3. Abychom v poslušnosti Pána Ježíše Krista byli vedeni cestou života do země zaslíbené...

Epištola: Fp 2,1-13

Evangelium: Mt 21,23-32

K obětování: Ř 8,8-9a

K požehnání: L 7,24-30 nebo Ez 18,25-32

Modlitba:

Díky, oslavený Kriste, že nám dáváš najít vnitřní krásu a místo zneužití své moci chvátáš nám vstříc ku pomoci. S tebou smíme přijímat nové zrození. Pane, dej, ať tě velebí všechno stvoření, všichni velicí i malí.

Vhodné písně: 95, 141, 182, 185, 191

28. ŘÍJEN - DEN VZNIKU SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO STÁTU

Hospodinu náleží kralovat i nad národy vládnout

Křesťan má „občanství v nebesích“. Je však zároveň občanem pozemského státu. Svou pozemskou vlast přijímáme jako dar i jako úkol daný Bohem. Evangelium nechce vymezovat přesnou hranici mezi „povinnostmi“ vůči Bohu a vůči státu. Bohu je třeba dát všechno, co mu náleží, tedy i sám sebe, celé své srdce. Kdo tak činí, ten zná i své poslání na této zemi a je dobrým občanem takového státu, který ctí spravedlnost a chce zajistit svým obyvatelům přijatelné životní podmínky. I při sebevětším respektování jakýchkoli lidských pořádků je třeba pamatovat na to, že Bůh zůstává svrchovaným Vládcem všeho, co stvořil. Jeho královské nároky si nesmí osvojoval nikdo z lidí, žádná světská moc. I sebevšyše postavený člověk má být Hospodinovým služebníkem. Kristovo evangelium není proto slučitelné s ideologiemi totalitních režimů.

Vstup: Ž 22,28-29

Tužby:

2. Aby nám dával sílu k plnění poslání Kristových učedníků v naší pozemské vlasti...
3. Aby obdařil pravou moudrostí všechny, kdo z jeho vůle stojí na odpovědných místech...

Epištola: Ř 13,1-8

Evangelium: Mk 12,13-17 nebo Mt 22,15-22

K obětování: Fp 3,20

K požehnání: 2K 10,3-5

Modlitba:

Děkujeme ti, Hospodine, že nás nenecháváš uprostřed světa odkázány pouze na naši vlastní moudrost a slabost. Připojil jsi nás ke Kristovu lidu. Odhalil jsi před námi své velké záměry a svou svatou vůli. Prosíme tě, dávej nám v každé chvíli sílu a pomoc, ať se řídíme slovem tvého Syna a ukazujeme lidu této naší pozemské vlasti, že jsme dobrými učedníky svého Mistra a Pána. Nauč nás přijímat domov, do něhož jsi nás postavil, jako dar a svěřenství od tebe. Kéž si umíme počínat jako dobří hospodáři! Kéž v nás neuhasne naděje, že jednou najdeme pravý domov u tebe!

Vhodné písně: 37, 38, 117, 160, 161, 165, 193, 197, 294

20. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Vinici nám svěřils, Pane...

Církev není naším vlastnictvím, s nímž bychom směli zacházet podle své libovůle. Svěřil nám ji Hospodin. Vyžádá si účty z našeho hospodaření. Jeho vinice má vydávat dobré ovoce takového života, jaký sluší věrným služebníkům a svědkům Páně. Z dějin víme, že i křesťanům často hrozí nebezpečí, že podlehnou pokušení počínat si v církvi vlastnický namísto dobrého správcování. Opakují pak necnosti Ježíšových odpůrců. Neradi slyší výzvy k pokání. Pronásledují Boží posly. Stávají se Kristovými nepřáteli. Pán si vždy dokáže najít jiné pracovníky místo nevěrných. Téma této neděle je tak vhodné zároveň jako připomínka reformace. Naše lidské zpronevěry nemohou zhatit Boží záměr. Svěvolníci však doplatí na svou pyšnou vzpouru. Kristus nám má zůstat základem, na němž stavíme. Kdokoli jím pohrdne, tomu zůstane už jen přísným Soudcem a hrozbou (srovnej Da 2,34 a 2,45!). Církev, která by si osobovala Boží pravomoc, přestane být živým tělem Kristovým! Stane se modlou z honosného, avšak mrtvého materiálu. Boží soud jí nemine.

Vstup: Iz 5,1-7 nebo Iz 27,2-6

Tužby:

2. Aby Kristův lid nepřestal plnit vůli svého Pána a nechtěl panovat namísto věrné služby...
3. Aby své církvi posílal znovu a znovu dobré hlasatele Kristova evangelia, volající zpronevěřilé zpět na cestu Páně...

Epištola: Fp 3,4b-14

Evangelium: Mt 21,33-46

K obětování: Ez 18,31-32

K požehnání: Ž 80,8-19 nebo Sk 4,5-13

Modlitba:

Chválíme tě, Hospodine, že mocí svého Ducha stále znovu ve svém lidu napravuješ, co spáchala lidská svévole, zpronevěra, pýcha i nestatečnost. Děkujeme ti za mnohá svědeckví slov i život těch, které posíláš ke své církvi, aby ji volali k pokání a očistě. Prosíme, nedovol nám pronásledovat Kristovy věrné svědky! Mocí svého Ducha způsob, abychom každé tvé oslovení dobře vyposlechli a poslušně je přijali.

Vhodné písně: 78, 151, 178, 199, 205

1. LISTOPAD – MUČEDNÍKŮ A SVĚDKŮ PÁNĚ

Každý ať se posvěcuje tak jako on je svatý

Odevzdat se plně Ježíši Kristu, s jeho pomocí se zbavit přirozeného lidského sobectví a prospěchářství, pamatovat na svůj zaslíbený věčný úděl a pro něj se ochotně vzdát okamžitých dočasných výhod, v nichž si libuje tento svět; ano, v případě potřeby dokonce obětovat pozemský život, aby člověk nepřišel o občanství v Kristově království – v tom záleží pravá křesťanská svatost života. Lidé, kteří v poslušnosti Pána Ježíše důsledně tak jednali, ti nejen sami dobře obstojí u konečného soudu Kristova, nýbrž jsou a zůstávají také pro nás příkladem a výzvou, jak i my máme žít, abychom se nemuseli hrozit smrti a soudu.

Vstup: 1J 3,1-3

Tužby:

2. Aby pamatoval na ty, kdo mu věrně sloužili a prosazovali jeho vládu v pozemské církvi...
3. Abychom i my žili jako Kristovi svatí a byli světlem svému okolí...

Epištola: Zj 7,9-17

Evangelium: Mt 5,1-12

K obětování: Př 14,32 nebo 11,18-19

K požehnání: Jb 8,20-9,15 nebo Ž 37,29-34

Modlitba:

Pane našich životů, nám jsi možná nepřisoudil úděl mučedníků a naše jména nebudou připomínána v dějinách. Ukládáš nám méně náročné životní úkoly, ale i ty dokážeme splnit jen ve tvé síle. Přijmi naše díky za to, že nám stavíš před oči příklad celé řady věrných svědků a dobrých služebníků. Kéž je pro nás výzvou, abychom i my neúchylně kráčeli pravou cestou vedoucí k věčnému cíli!

Vhodné písně: 21, 23, 50, 60, 61, 63, 82, 98, 134, 185, 196, 198, 269, 270, 279, 287

2. LISTOPAD – PAMÁTKA ZESNULÝCH

Kdo slyší Ježíšovo slovo a věří tomu, kdo jej poslal, má život věčný

Pojem „život“ znamená pro lidi bez víry zpravidla jen jistý počet pozemských let a dnů, ohraničený kolébkou a hrobem. Smrt je jeho konec, krok do strašného neznáma, jehož se člověk bojí. Kdo však uposlechne Kristova zavolání, ten přijme od Spasitele život vyšší kvality: život prospěšný a smysluplný, život, který má cenu před Bohem a cíl v Otcově náručí – život věčný. Ten začíná již zde na zemi. Svým upřímným následovníkům je Pán rádcem, vůdcem i živitelem. Nenechává je bezradně bloudit, tápat a duchovně strádat. I bolest a zármutek jsou přemoženy a obrátí se v radost u těch, kdo jsou Kristovi.

Vstup: Ž 119,15-20

Tužby:

2. Aby nám Duchem svým otevřel sluch pro Kristovo zavolání a probudil nás k novému životu...
3. Abychom poznali v Ježíši Kristu Dárce věčného života, který nám již zde na zemi účast na něm nabízí...

Epištola: Sk 9,36-43

Evangelium: J 5,19-25 nebo J 6,43-51

K obětování: 2K 5,10

K požehnání: 1K 15,50-57

Modlitba:

Svatý Bože, všechna lidská slova díky a chvály nestačí vystihnout dokonale tvou vpravdě otcovskou lásku. Místo abys jen přísně trestal všechnu pýchu a zpronevěru nehodných svých dětí, nabídl jsi nám vykupitelským dílem Ježíše Krista možnost nového narození k životu, který nekončí smrtí těla, hrbem a zánikem. Kdo poslechne tvého Syna a věrně ho následuje, projde s ním branou smrti do slavné blažené věčnosti ve tvém nebeském království. Rač nám dát sílu, ať vytrváme na Kristově cestě až do chvíle, kdy nás odtud odvoláš.

Vhodné písně: 22, 27, 34, 45, 64, 86, 152

21. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Pojďte, vše je připraveno, Pán se postaral

Ex 32 je svědectvím o uzavření smlouvy mezi Bohem a Izraelem. V zápětí je porušena modlářstvím. Modla je zasvěcena „Hospodinovou slavností“: oběťmi, modlitbami, hostinou „a nakonec se dali do nevázaných her“. Modlářství vrcholí tím, že člověk neuznává nic mimo sebe. Tím dochází k promíchání a znevážení hodnot. Těžko se rozezná pravda od lži, dobro od zla. Pán života je rozmařile popřen a v lidském srdci pohřben. Živý Bůh nás zve všechny do svého království. Ne každý toto pozvání přijímá. I Božími dary je možné pohrdnout. I k Boží hostině je třeba se připravit, prožít křest pokání na odpuštění hříchu a chodit s Pánem až po Pavlovo „Kristus žije ve mně“. Oděvem vhodným pro Beránkovu svatbu jsou vlastnosti, k nimž nás vybízí apoštol ve Fp 4,8-9.

Vstup: Ex 32,7-14 nebo Iz 25,6-9

Tužby:

2. Za otevření zraku víry pro poznání Boží dobroty a lásky, která nás zve do obecenství církve...
3. Za dar upřímné touhy po Božím království; abychom se nevzdalovali od Kristova pohostinného stolu...

Epištola: Fp 4,1-9

Evangelium: Mt 22,1-14

K obětování: Ko 3,8-10

K požehnání: Ex 19,1-11

Modlitba:

Dobrý Bože, děkujeme za tvé slovo. Rosteme jím ke spáse. Dnes jsme si uvědomili, jak veliký je rozdíl mezi světskými trachtacemi a tvou bohoslužebnou hostinou, k níž jsi nás pozval. Nabídl jsi nám i slavnostní oděnění v novém způsobu života. Časné i věčné stolování s tebou nám připomíná, že vše z tebe vychází a k tobě se vrací, aby se s tebou navždy spojilo. Světské hostiny jsou marností. Uprostřed tvé hostiny jsi přítomen sám jako Láska, která se rozdává všem.

Vhodné písně: 5, 22, 31, 39, 63, 64, 129, 132, 150, 151, 175, 181, 282, 284, 285, 307

22. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Kéž bychom vždy rozpoznali na čem záleží!

Stvořitel je i Pánem dějin (Iz 45,5a.7a) Volí si lidské nástroje, aby dosvědčovali jeho moc a spravedlnost (vv.6.7; 1Te 1,4.9). Kristus byl poslán odkrýt „poklady v temnotě skryté i sklady nejtajnější“, abychom i my „poznali, kdo je Hospodin, který i nás volá jménem“. Církev nečetla dnešní oddíl evangelia proto, aby obdivovala, jak šikovně se Ježíš vyhnul pasti, kterou mu nastražili. Spíš slyšeli Ježíšovu výzvu v současné obtížné situaci. Co může stát od nich požadovat kromě daní? Kdy „je třeba poslouchat Boha a kdy lidi“ (Sk 5,29nn). Jednoduchá řešení, jak se chovat v kritických situacích, nikdy neexistovala. Křesťané žili a žijí v nejrůznějších společenských formacích jako občané a státní zřízení má své oprávnění Božím zmocněním. Proto v konkrétních případech (násilné ukončení těhotenství, ozbrojení, civilní využití jaderné energie a podobně) budeme pozorně a odpovědně zkoumat státní směrnice a zákony, ale současně svá rozhodování podřídíme tomu, co slyšíme z Božího slova (jako jednotlivci i jako církve). Ani tam, kde budeme společně se sestrami a bratřími promýšlet komplikované životní otázky za pomoci odborných poradců, abychom dospěli k věrohodnému svědectví, nedojdeme k patentním řešením a nebudeme nikdy ušetření kritického uvažování a zkoumání (Ř 12,2; Fp 1,10).

Vstup: Iz 45,1-7 nebo Ex 34,8-10

Tužby:

2. Za dar vhledu do pokladů vědění nejtajnějších...
3. Aby nám potřebnými dary svého Ducha při našich rozhodováních pomáhal...

Epištola: 1Te 1,1-10

Evangelium: Mt 22,15-22

K obětování: Ko 4,5

K požehnání: Jb 36,5-11

Modlitba:

Dobrotivý Bože, dej abychom si uvědomovali, že i my jsme účastníky dějin tvé spásy. I my jsme tvými nástroji ve tvých plánech a záměrech se světem. Prosíme, obdar nás moudrostí, abychom vždy dovedli rozeznat, co patří tobě, Bože, a co patří světu.

Vhodné písně: 13, 60, 128, 151, 158, 168, 188, 291

23. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Přemáhejme zlé dobrým

Ježíšova přikázání lásky jsou citací starozákonních míst (Dt 6,5 a Lv 19,18b). Ježíšovým přínosem je spojení obou zásad v jeden celek, což jim dává vyšší smysl. Nejen že stručně vystihují náplň obou desek Dekalogu, ale jsou zároveň jeho zdůvodněním: naše láska k Bohu je odpovědí na Otcovu lásku k nám a před Bohem si všichni máme být bratřími a sestrami jako děti téhož Otce, který je v nebesích. Nejde tu však o to, abychom podrobovali zkoušce Ježíšovu moudrost a chválili ho za ni, nýbrž abychom tuto pravou božskou moudrost přijali za svou a žili v souladu s ní. Pán žádá, abychom vstoupili do osobních vztahů s Bohem i s lidmi a ne abychom všelijak důmyslně vykládali mrtvou literu předpisů.

Vstup: Lv 19,1-2.15-18

Tužby:

2. Aby svým Duchem v nás probouzel živou víru, k níž patří jednota myšlení, slov i skutků...
3. Abychom se dali ochotně vést tím nejlepším Mistrem a učili se u něho sourozeneckému soužití dětí jednoho Otce...

Epištola: 1Te 2,1-8

Evangelium: Mt 22,33-40

K obětování: 1J 4,7-8 nebo Ř 12,9-11

K požehnání: Ž 133 nebo J 13,34-35

Modlitba:

Nebeský Otče, probouzej dotykem svého Ducha pravou lásku v našich srdcích. Připomínej nám denně, že každý z našich bližních, i ten nejnepatrnější, má nárok na to, abychom mu skutkem názorně ukazovali, že náležíme tobě a že nejsme nevděční za tvou bezmeznou lásku k nám, která viditelně zasáhla do tohoto světa v Ježíši Kristu. Dopřej nám sílu přemáhat zlo dobrem a tak se osvědčovat jako praví následovníci tvého Syna, našeho Spasitele.

Vhodné písně: 21, 26, 56, 72, 73, 74, 76, 86, 95

24. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Varování před pokrytectvím

Prohlašuje-li někdo o sobě příliš okázale, že zná dokonale Boží vůli a že ji spravedlivě plní, může to zavánět pýchou a pokrytectvím. Takový člověk, místo aby hleděl stále „chodit s Bohem“, usiluje spíš o to, aby se pěkně jevil jiným lidem. Přitom jen hledá skulinky a postranní cestičky, kudy se dá Boží zákon šikovně obcházet. Ježíšova tvrdá kritika nebyla adresována jen jeho současníkům – zákoníkům a farizeům. Nebezpečí falešné pokrytecké zbožnosti je trvalé a hrozí i nám dnes. Budeme-li Písmo svaté jen pečlivě vykládat, ale nestane-li se nám zároveň závaznou mravní normou pro život, prosadí se i mezi námi všelijaká „člověčina“: sobectví, svévole, domýšlivost, mravní lhostejnost... Je rozdíl o Kristu jen krásně mluvit nebo ho vskutku následovat.

Vstup: Mi 3,9-12

Tužby:

2. Aby mocí svého Ducha naše srdce proměnil, láskou je naplnil a svými cestami nás vodil...
3. Abychom jeho pomoc v Kristu přijímali, jeho svatou vůli plnili a pýchy a pokrytectví se vystříhali...

Epištola: 1Te 2,9-13

Evangelium: Mt 23,1-12

K obětování: Jk 4,7-10 nebo 1P 1,17

K požehnání: Ez 13,8-14 nebo 1P 4,7-11

Modlitba:

Pane Bože, víme, že nedáš na první dojem, na vnější zdání. Vidíš do nejskrytějších koutků našich srdcí. Podle toho nás posuzuješ. Neoklame tě okázalá pokrytecká zbožnost, kterou mnohdy zakrýváme přemnohé své nedostatky. Připomínej nám, že nemáme budovat hradbu mezi svátečními dny a denním všedním životem. Nechceš, abychom ti nabízeli jen část svého srdce, místo srdce celého. Vždyť jsi Pánem všeho a tvá vláda se má plně uplatnit v celém životě každého člověka.

Vhodné písně: 32, 34, 52, 59, 63, 85, 167, 180, 182, 314

25. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Čím nám bude den Hospodinův?

Řeč o svatební hostině poukazuje ke dni „svatby Beránkovy“ (Zj 19,7n). Nevěsta, církev, má být oděna běloskvoucím rouchem ctnosti, to jest skutky, které náleží k živé víře. Tu má každý křesťan mít již nyní a stále jí žít. Nelze si ji „opatřit na poslední chvíli“ ryze lidským úsilím. Příhodnou chvílí by mohl lehkomyšlník snadno promeškat. Již starozákonní proroci upozorňovali varovně, že Hospodin nemá zalíbení v úkonech předstírané zbožnosti, při níž srdce člověka neplane světlem skutečné víry. Jakmile by církev přestala pokládat za své hlavní poslání sloužit svému Pánu pohotově a napořád, nic jí neprospějí nábožná slůvka a gesta. I kdyby se tím mohla zalíbit povrchním lidem, pokrytcům a svévolníkům, Pán se k ní nepřizná jako ke své služebnici.

Vstup: Am 5,18-24 nebo Joz 24,14-17

Tužby:

2. Za dar žhavé víry, osvědčující se ve skutcích lásky, s níž bychom příchod svého Pána k soudu očekávali...
3. Abychom všichni věrohodně prokazovali svou lásku ke Spasiteli pohotovou poslušností jeho pokynů...

Epištola: 1Te 4,13-18

Evangelium: Mt 25,1-13

K obětování: Mk 13,35-37 nebo L 12,35-37

K požehnání: Zj 19,4-9

Modlitba:

Nedovol nám, svatý Bože, abychom uzavírali svá nitra před vanutím tvého Ducha. Kéž od něho přijímáme dar pravé moudrosti, která je směrníkem i světlem na cestu, vedoucí k věčnému životu! Upevňuj a rozmnožuj naši víru tak, abychom byli schopni činit, v jakých máš zalíbení, a v této poslušnosti byli vždy připraveni na velikou chvíli, kdy nás Pán Ježíš Kristus osloví a zavolá nás jako náš Soudce.

Vhodné písně: 5, 22, 31, 39, 63, 64, 129, 132, 150, 151, 175, 181, 205, 282, 284, 285, 307

26. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Slyš, Hospodinův den je tady!

Předěl starého a nového církevních roku bude patrně vždy určen pohledem zpět – pokáním, k němuž budou vyzývat eschatologické partie každého, kdo byl obdarován nejrozmanitějšími dary Ducha, aby jimi v církvi a prostřednictvím církve sloužil a osvědčil se a uplatnil. Věrnost Pánu, jehož oslovení je darem milosti, nespočívá v pasivitě, nýbrž v horlivé aktivitě na díle církve. Jen tehdy lze mluvit o služebníku dobrém a věrném, který je Pánu k radosti. Naopak vyznání bez každodenního přítakání věčným pravdám a bez služby – být oporou jeden druhému – je zdánlivě nepozorovatelným, ale faktickým bankrotem věřícího, jemuž bude odňato i to, co má.

Vstup: Sf 1,14-18

Tužby:

2. Abychom se v církvi jako dobří služebníci Páně osvědčovali...
3. Aby nikdo z nás oheň Ducha svatého v sobě nezhasěl, nýbrž z jeho darů žil pro věčnost...

Epištola: 1Te 5,1-11

Evangelium: Mt 25,14-30

K obětování: L 12,48 nebo Tt 2,11-13

K požehnání: Sf 2,1-3 nebo 1Tm 6,13-18

Modlitba:

Hospodine, buď nám milostiv ve chvíli, kdy přehlížíme rok, který jsme opět prožili v církvi tvého Syna. Povolal nás a obdařil dary svého Ducha. Dobře víme, že je to svěřenství, které jsme neměli mít volně k dispozici, ale k hospodaření odpovědnému a věrnému. Je-li náš život kvalifikován dnes jako zpronevěra, prosíme o pomoc. Dopřej nám tu milost, abychom do nového roku spásy přešli s odpouštějící a posilující přítomností tvého Syna Ježíše Krista.

Vhodné písně: 69, 84, 102, 106

27. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Soud začíná od Božho domu

V čase milosti je dostatek příležitostí začít život dokonalý, který v Bohu má své naplnění. Už v tomto světě je dána z milosti Kristovy možnost činit skutky jeho lásky. Ti, kdo uvěřili, jsou totiž mimořádně talentovaní žít už v tomto časném životě hodnotami věčnosti. Konec pozemského života je současně koncem času milosti. Naše skutky se stanou doličným materiálem u nejvyššího tribunálu trojjediného Boha. On poskytl život. Jestli jsme ho nerozmnožili ani v sobě, ani ve svých bližních, půjdeme s prázdnými rukama vstříc věčné smrti. Oповážlivost žít bez Boha se stane trestem v podobě trapné existence bez Boha na věky.

Vstup: Ez 34,17-24

Tužby:

2. Za dar Ducha moudrosti a zjevení, abychom poznali, k jaké naději nás povolal...
3. Aby svou církev v den soudu zastihl v její apoštolské horlivosti...

Epištola: Ef 1,15-23

Evangelium: Mt 25,31-46

K obětování: Ef 2,8-10 nebo Př 11,27-28

K požehnání: Nu 23,5-12 nebo Jk 5,1-8

Modlitba:

Posečkej, Pane, neboť málo je toho, co jsme učinili pro tvé oslavení a mnohé je, co je ještě třeba učinit. Měj ještě trpělivost s námi, kteří jsme zemdleli a odpočinuli dříve, než jsme splnili úkol tak, abychom si zasloužili odpočinutí věčné. Dopřej nám ještě sílu k životu, který by byl nadějí, že nás nemine věčnost království, které jsi až do konce věrným připravil smrtí a vzkříšením Ježíše Krista.

Vhodné písně: 32, 34, 52, 59, 63, 85, 167, 180, 182, 187, 205, 314